

ทำไมพระองค์เปลี่ยนแปลงทุกสิ่ง

โดย

ซ้ค สมิธ

สารบัญ

		หน้า
บทนำ	ความสัมพันธ์ด้วยความรักกับพระเจ้า	3
บทที่ 1	พระองค์ : การให้อภัย	11
บทที่ 2	พระองค์ : ประตุไม่มีวันถูกปิด	23
บทที่ 3	พระองค์ : ไม่มีคนโปรดในแผ่นดินพระเจ้า	34
บทที่ 4	พระองค์ : ภาพเหมือนแห่งพระองค์	50
บทที่ 5	พระองค์ : เดินที่ละก้าว	62
บทที่ 6	พระองค์ : สวน ไม่ใช่โรงงาน	76
บทที่ 7	พระองค์ : ความเชื่อเพื่อพระพร	89
บทที่ 8	พระองค์ : การคืนสู่เริ่มขึ้น	100
บทที่ 9	พระองค์ : เป็นอิสระอย่างแท้จริง	114
บทที่ 10	พระองค์ : เขาไม่ทำบ้าๆ หรือ ?	124
บทที่ 11	พระองค์ : ทุ่งระเบิดและกับระเบิด	137
บทที่ 12	พระองค์ : ทั้งหมดหรือไม่มีเลย	149
บทที่ 13	พระองค์ : สมาชิกของราชวงศ์	162
บทที่ 14	พระองค์ : ความรับผิดชอบอย่างเดียวของเรา	174

ทำไมพระคุณเปลี่ยนแปลงทุกสิ่ง

บทนำ

ความสัมพันธ์ด้วยความรักกับพระเจ้า

ท่านเคยครุ่นคิดถึงความสำคัญของวลีเรียบง่าย “ พระเจ้ารักท่าน ” หรือไม่ ? มันอาจก่อร่างให้กับความจริงสำคัญที่สุดที่ใครก็ตามสามารถจับยึดได้ : ว่าพระเจ้าทรงเรียกเราเข้าสู่ความสัมพันธ์ด้วยความรักกับพระองค์เอง ส่วนของเราคือการวางใจและเชื่อในความห่วงใยและความสงสารอย่างลึกซึ้งที่พระเจ้าทรงยื่นมาให้เราโดยไม่คิดมูลค่า

ช่างงดงามยิ่งที่ได้มีประสบการณ์ในอิสรภาพและความชื่นชมยินดีของความสัมพันธ์ด้วยความรักกับพระเจ้า แต่ก็ช่างน่าเศร้าที่มีคนมากมายผู้ยืนยันที่จะเกี่ยวข้องกับพระเจ้าในทางธรรมบัญญัติเท่านั้น ความชอบธรรมของพวกเขาขึ้นอยู่กับสิ่งที่เขาสามารถทำเพื่อพระเจ้า แทนที่จะขึ้นกับสิ่งที่พระเจ้าได้ทำสำเร็จแล้วเพื่อพวกเขา พวกเขาแบกรายการยาวเหยียดของ “ สิ่งที่ต้องทำและสิ่งที่ไม่ควรทำ ” ไปด้วยเพื่อให้ตนเองผูกพันอยู่กับพระเจ้า

ข้าพเจ้าไม่ใช่คนแปลกหน้าสำหรับความชอบธรรมแง่ลบที่น่าหดหู่ใจนั้น ในขณะที่ข้าพเจ้าเติบโต ข้าพเจ้ามองตัวเองเป็นเด็กที่เลื่อมใสพระเจ้ามากที่สุดในละแวกบ้าน เนื่องจากสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่ทำ ข้าพเจ้าไม่สูบบุหรี่ ไม่เดินร่า ไม่ไปดูการแสดง ข้าพเจ้าถูกสอนว่าสิ่งเหล่านี้เป็นบาป ดังนั้น ไม่เพียงแต่ที่ข้าพเจ้าหลีกเลี่ยงสิ่งเหล่านี้เท่านั้น ข้าพเจ้ายังเชื่อว่าข้าพเจ้าชอบธรรมมากกว่าเพื่อนที่อ่อนแอกว่าผู้หมกมุ่นในสิ่งเหล่านี้ ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าบริสุทธิ์กว่าลูกของนักเทศน์ผู้ซึ่งเก็บก้นบุหรี่และแอบสูบบุหรี่ ข้าพเจ้าเหนือกว่าเด็กเหล่านั้นและข้าพเจ้าก็แน่ใจว่าพระเจ้าต้องสังเกตเห็น

แต่ข้าพเจ้ามีปัญหาใหญ่ แม้ว่าข้าพเจ้าไม่ไปดูการแสดง ข้าพเจ้าก็ยังอยากเห็นสโนไวท์
คั้งนั้น ข้าพเจ้าจึงรู้สึกถูกตำหนิ ข้าพเจ้าจะได้รับความรอดอีกครั้งทุกคืนวันอาทิตย์และ
จะสัญญากับพระเจ้าว่าสัปดาห์หน้าจะแตกต่างกันไป ข้าพเจ้าโชคดีถ้าความสัมพันธ์กับ
พระองค์ของข้าพเจ้าทำให้ผ่านมือเข้าวันจันทร์ได้

เพราะความชอบธรรมของข้าพเจ้าเป็นเรื่องของกำลังใจและความพยายาม ไม่นานนัก
ความสัมพันธ์ของข้าพเจ้ากับพระเจ้ากลายเป็นความตึงเครียดอย่างหนัก ทุกฤดูร้อน
ข้าพเจ้าจะเข้าร่วมค่ายเยาวชนของคริสตจักร ในคืนสุดท้าย เราจะก่อกองไฟและมาล้อม
วงเพื่อร้องเพลงนมัสการ ดังเช่น “ I Surrender All ” (ข้าพเจ้ายอมจำนนทั้งหมด) และ
“ I Will Follow Thee, My Lord ” (พระเจ้า ข้าพระองค์จะติดตามพระองค์) ในระหว่าง
เวลาพื้กำลังทางอารมณ์ เราถูกขอให้เขียนบนกระดาษถึงด้านของชีวิตที่เราต้องการ
ให้พระเจ้าเปลี่ยนแปลงหรือคำสัญญาที่เราต้องการทำ เราแต่ละคนจะหยิบลูกสนหนึ่งลูก
ใส่กระดาษคำสัญญาของเราเข้าไปในลูกสนและโยนมันเข้าไปในไฟ ในขณะที่ข้าพเจ้า
เฝ้าดูลูกสนของข้าพเจ้าไหม้ น้ำตาก็ไหลอาบแก้มของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าบอกพระเจ้าว่า
ข้าพเจ้าต้องการให้ชีวิตของข้าพเจ้าถูกกลืนกินด้วยความรักของพระองค์ และข้าพเจ้า
ต้องการมอบตนเองทั้งหมดเพื่อรับใช้พระองค์

เมื่อเราละจากกองไฟ เราถูกนำไปยังโต๊ะตัวเล็กซึ่งผู้นำค่ายวางการ์ดกองหนึ่งซึ่งเขียนว่า
“ โดยพระคุณพระเจ้า ข้าพเจ้าสัญญาว่าในปีที่กำลังจะมาถึง ข้าพเจ้าจะไม่เข้าโรงหนัง
ข้าพเจ้าจะไม่สูบบุหรี่ ข้าพเจ้าจะไม่ดื่มสุรา ข้าพเจ้าจะไม่ใช้ภาษาแย่ๆ และข้าพเจ้าจะ
ไม่เข้าร่วมการเต้นรำใดๆ ” เราจะลงชื่อในการ์ดคำสัญญาเหล่านี้และพกติดตัวไว้ใน
กระเป๋าต๋างค์ตลอดปี

ข้าพเจ้าระมัดระวังที่จะรักษาคำสัญญาทั้งหมดของข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าก็จบลงด้วย
ความสัมพันธ์ที่เป็นตามธรรมชาติซึ่งห่างเหินกับพระเจ้า ข้าพเจ้ามีความชื่นชม
ยินดีน้อยมากในการเดินกับพระคริสต์เพราะข้าพเจ้าถูกผูกติดกับพระเจ้าโดยสัญญา

ข้าพเจ้าไม่สามารถทำลายข้อตกลง ข้าพเจ้ายังไม่ได้ลงนามและลงวันที่และไม่ได้พุกมัน
ในกระเป๋าค้นหลังของข้าพเจ้าหรือหรือ ? ไม่ ข้าพเจ้าถูกผูกมัดให้รักษาข้อตกลงนี้และ
ข้าพเจ้าเชื่ออย่างจริงจังว่าพระเจ้าเป็นหนี้ข้าพเจ้าบางสิ่งสำหรับความพยายามของข้าพเจ้า
พระเจ้าต้องทำดีกับข้าพเจ้า---อย่างน้อยก็ดีกว่าข้าพเจ้ามากกว่ากับคนเหล่านั้นที่ไม่ได้ทำ
ตามคำสัญญาของพวกเขาโดยตลอด

ลองคิดว่าข้าพเจ้าตกใจเพียงใดเมื่อเพื่อนของข้าพเจ้าผู้ซึ่งไม่ชอบธรรมทำข้าพเจ้าชนะ
การแข่งขันในการขายจำนวนเจดีย์บีนส์ในขวดโหล ข้าพเจ้าโกรธและถามว่า “ พระเจ้า
ทำไมพระองค์ไม่ช่วยข้าพเจ้าพระองค์ ? พระองค์รู้ว่าข้าพเจ้าสมควรชนะมากกว่าพวกเขา ”
ยิ่งข้าพเจ้าคิดถึงมันมากเพียงใด ข้าพเจ้าก็ยังสับสน ข้าพเจ้ายังคงทำการต่อรอง
แต่ดูเหมือนพระเจ้าไม่สนใจเลย ข้าพเจ้ารู้สึกผิดหวัง

นานๆครั้ง ข้าพเจ้าจะซื้อสตั๊ดกับตนเองและเริ่มมองเห็นว่าข้าพเจ้าเองไม่ได้ชอบธรรม
อย่างที่ข้าพเจ้าคิด ข้าพเจ้ารู้ว่าทัศนคติของข้าพเจ้าไม่ได้เป็นอย่างที่ควรเป็น มีช่วงเวลาที่
ข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าไม่ทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้า
ระลึกถึงตอนอยู่ชั้นมัธยมปลายเมื่อข้าพเจ้าแอบเข้าไปดูการแสดง เป็นเวลาถึง 6 เดือน
หลังจากนั้นที่ข้าพเจ้าดำเนินชีวิตในความรู้สึกผิดเพราะข้าพเจ้าได้ละเมิดคำสัญญา
บ่อยครั้งข้าพเจ้ายอมแพ้ต่อความคิดว่าพระเจ้าจะเห็นหรือไม่ว่าเหมาะที่จะช่วยข้าพเจ้า
มีหลายสิ่งที่ข้าพเจ้าอยากอธิษฐานขอ แต่ข้าพเจ้ามีสิทธิ์อะไรที่จะทูลขอพระองค์เมื่อ
ข้าพเจ้าทำให้พระองค์ผิดหวังอย่างมาก ?

ภาระหนักของความชอบธรรมโดยการกระทำนี้ดำเนินอยู่ต่อไปจนถึงช่วงปีแรกๆ ของ
การรับใช้ของข้าพเจ้าในทักซัน อริโซน่า มันไม่ได้ใช้เวลานานสำหรับข้าพเจ้าที่จะ
ตระหนักว่ามีงานให้รับใช้มากกว่าที่ข้าพเจ้าเคยมีประสบการณ์ มีความสัมพันธ์กับ
พระเจ้ามากกว่าที่ข้าพเจ้าเคยชื่นชมยินดี ในการทำให้เรื่องต่างๆ แยก ข้าพเจ้าเฝ้าดูการ
พบปะของนักประกาศข่าวประเสริฐผู้มีชื่อเสียงของยุคบางคน ในขณะที่พวกเขาเดิน

ทางผ่านรัฐและเห็นเด่นที่ที่เบียดเสียดด้วยผู้คนที่ได้รับความสะดวกและคนอื่นที่ได้รับ
ประสบการณ์ในสิ่งที่ดูเหมือนการรักษาอย่างอัศจรรย์

ข้าพเจ้าอยากเห็นฤทธิ์อำนาจเช่นนั้นปรากฏในชีวิตข้าพเจ้าและในงานรับใช้ของข้าพเจ้า
ดังนั้น ข้าพเจ้าเริ่มแสวงหาพระเจ้าอย่างจริงจังด้วยการอดอาหารและออกไปอธิษฐานใน
ทะเลทรายทุกซัปดาห์ ข้าพเจ้าจะออกไปคนเดียวเพื่อรอคอยพระเจ้าโดยมีเพียงน้ำ 1 เข็ยอก
ไบเบิลและสมุดบันทึก ข้าพเจ้าอ่อนวอนพระเจ้าขอพระพร ฤทธิ์อำนาจและการเจิมของ
พระองค์ในชีวิตของข้าพเจ้า หลังจากการสร้างวินัยทางจิตวิญญาณเช่นนี้รอบหนึ่ง
ข้าพเจ้าจะกระตุ้นความรู้สึกตื่นเต้น โดยเชื่อว่าพระเจ้ากำลังอวยพรคริสตจักรของเรา
เพราะข้าพเจ้าได้อดอาหารและอธิษฐาน ข้าพเจ้าแทบจะคอยไม่ไหวสำหรับการนมัสการ
ครั้งต่อไปเพื่อดูว่าพระเจ้ากำลังจะทำอะไร

โชคไม่ดี ข้าพเจ้าอ่อนแอมามากจากการอดอาหารจนแทบจะยืนอยู่หลังธรรมาสน์ในวัน
อาทิตย์ไม่ไหว จิตใจของข้าพเจ้าล่องลอยจนข้าพเจ้าแทบจะนำเสนอข้อสื่อสารที่
สอดคล้องกันไม่ได้ ผู้คนรู้สึกง่วงนอนและข้าพเจ้าก็รู้สึกแย่มาก ข้าพเจ้าคาดหวังการ
เคลื่อนไหวอย่างยิ่งใหญ่ของพระเจ้า---แต่กลับมีแต่เสียงกรน ข้าพเจ้ารู้สึกสับสน โกรธและ
คิดว่า แต่พระเจ้า พระองค์ไม่เห็นหรือว่าข้าพระองค์อดอาหารและอธิษฐานอย่างไร ?
พระองค์ควรจะอวยพรคริสตจักรนี้--และข้าพระองค์ด้วย ในขณะที่พระองค์อยู่ที่นี้

ในเวลานั้นข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าการอดอาหารและการอธิษฐานของข้าพเจ้าเป็นความ
พยายามที่จะกะเกณฑ์พระเจ้า บังคับพระองค์ให้ทำสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการ ข้าพเจ้าคิดว่าถ้า
เพียงแค่นี้ได้เห็นการอัศจรรย์เหมือนที่อธิบายในพระธรรมกิจการ พวกเขาจะถูกชัก
จูงเกี่ยวกับความเป็นจริงของพระเยซูคริสต์

แต่ต่อมาข้าพเจ้าค้นพบว่าความเป็นพยานสุดยอดเยี่ยมที่สุดที่เราสามารถเสนอต่อโลกก็คือความรักที่เรามีต่อกันและกัน ความรักที่หลั่งไหลมาจากหัวใจของพระเจ้า การเพียงแต่ทำตามกฎเกณฑ์และข้อบังคับไม่สามารถสร้างความสัมพันธ์ด้วยความรักเช่นนั้นได้ เราสามารถพยายามบังคับใช้ธรรมบัญญัติกับความสัมพันธ์ของเรา แต่ความรักของพระเจ้าเป็นทางเดียวเท่านั้นที่ทำให้ได้รับความมั่นคงและความปลอดภัยที่เรากระหายหา ไบเบิลบอกเราว่าความรักคือการบรรลุผลของธรรมบัญญัติ ความจริงแล้ว เมื่อถูกถามว่าธรรมบัญญัติข้อใดใหญ่ที่สุด พระเยซูเจ้าตอบว่า มันคือจงรักภักดีพระเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจ สุดกำลังสุดความคิด และจงรักภักดีเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ความรัก---ไม่ใช่ธรรมบัญญัติ---เป็นกุญแจสำคัญสู่ความสัมพันธ์กับพระเจ้าและกับกันและกัน

พระเจ้าต้องการให้เรามีประสบการณ์ในความสวยงามของการถูกดึงมาหาพระองค์ด้วยสายใยที่แข็งแรงกว่าพันธะและความรู้สึกผิดของธรรมบัญญัติ ถ้าเรายังคงผูกพันกับพระเจ้าด้วยรายการของกฎเกณฑ์และข้อบังคับ ในไม่ช้าเราจะพบว่าตนเองไม่มีความอดทนและคืนรนต่อสู้กับข้อจำกัด มีความแตกต่างอย่างมากระหว่างการถูกผูกพันในความสัมพันธ์ด้วยความชื่นชมยินดีของความรักกับการถูกผูกมัดด้วยพันธะและความรู้สึกผิด

พระเจ้าไม่เคยตั้งใจให้คนของพระองค์ถูกผูกพันด้วยรายการที่ไม่สิ้นสุดของความกดดันจากภายนอก มันไม่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้าที่ได้ยินเราคร่ำครวญและบ่นว่า “ ช่างน่าเบื่อจริง ข้าพเจ้าต้องไปคริสตจักรอีกแล้วเมื่อมีสิ่งอื่นอีกหลายร้อยสิ่งที่ข้าพเจ้าน่าจะทำ แต่ถ้าข้าพเจ้าไม่ไป พระเจ้าไม่รักข้าพเจ้าอีกต่อไป และนักเทศน์จะมองข้าพเจ้าด้วยสายตาไม่ดีเพราะพลาดคำเทศนาของเขา ”

ถ้าเราพบตนเองทำงานภายใต้ทัศนคติที่เป็นภาระเช่นนี้ มันเป็นเรื่องซีที่แน่นอนว่าเราไม่ได้ปฏิบัติภารกิจในความสัมพันธ์ด้วยความรักกับพระเจ้า แต่กลับตกอยู่ใต้การยึดถือกฎระเบียบมากเกินไป พระเจ้าต้องการสิ่งที่ดีกว่าสำหรับเรา มากกว่าเพียงแค่การคงอยู่อย่างไร้ความรักและไม่สดใส

พระเจ้าไม่เคยทำสัญญายาวเหยียดที่บอกว่า “ จงยอมรับเงื่อนไขทั้งหมดของเรา และเราจะรักเจ้าและอวยพรเจ้า แต่ถ้าเจ้าละเมิดบทบัญญัติแม้แต่ข้อเล็กน้อยที่สุด ก็ถือว่าทั้งหมดเป็นโมฆะและไม่มีผล และเจ้าต้องออกจากแผ่นดินของเรา ” คริสเตียนไม่ได้ถูกผูกพันด้วยสัญญาที่เข้มงวดต่อพระเจ้า เปาโลประกาศว่าสิ่งเดียวที่ผลักดันเขาก็คือความรักของพระเยซูคริสต์

“ เพราะว่าความรักของพระคริสต์ได้ครอบครองเราอยู่ เพราะเราคิดเห็นอย่างนี้ว่ามีผู้หนึ่งได้ตายเพื่อคนทั้งปวง เหตุฉะนั้น คนทั้งปวงจึงตายแล้ว ” (2 โครินธ์ 5:14)

มันต้องใช้เวลาหลายปีของการทำกิจด้วยความอดทนของพระเจ้าในชีวิตข้าพเจ้าก่อนที่ข้าพเจ้าจะสามารถเป็นอิสระจากพันธนาการแห่งความชอบธรรมด้วยตนเอง เป็นเวลาหลายปีที่ข้าพเจ้าได้ยินเรื่องคนอื่นได้รับพระพรยิ่งใหญ่จากพระธรรมโรม เนื่องจากข้าพเจ้ามักมองหาพระพร ในที่สุดข้าพเจ้าตัดสินใจขุดลึกเข้าไปในมัน แต่โดยพยายามเท่าที่จะทำได้ มันก็ยังคงยากสำหรับข้าพเจ้าที่จะเชื่อมโยง ข้าพเจ้าตัดสินใจที่จะพยายามและคิดว่าข้าพเจ้าจะสามารถค้นพบว่าอะไรคือสิ่งที่คนอื่นพบ

วันหนึ่งในขณะที่ข้าพเจ้าศึกษาหนังสือที่ยิ่งใหญ่นี้ พระเจ้าไม่ได้ทำอะไรอื่นน้อยไปกว่าการสร้างการเปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิงในความสัมพันธ์ของข้าพเจ้ากับพระองค์ ในการทำเช่นนั้น พระเจ้าทรงเปิดเผยต่อข้าพเจ้าถึงความหมายของคำที่ง่าย ใช้มานานแต่ไม่ค่อยเป็นที่เข้าใจ : **พระคุณ** จากเวลานั้นเป็นต้นมา ข้าพเจ้าได้พบกับความสัมพันธ์แห่งความรักและเป็นอิสระกับพระเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าคงไม่สนใจน้อยลงถ้าข้าพเจ้าได้เคยเห็นการอัศจรรย์ที่น่าตื่นเต็นในงานรับใช้ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าค้นพบว่าแม้ว่าข้าพเจ้ามีแนวโน้มที่จะสะดุดและล้มลง ความผิดพลาดของข้าพเจ้าไม่ได้ผลักข้าพเจ้าออกจากพระเจ้า ความสัมพันธ์กับพระคริสต์ของข้าพเจ้าเป็นเหมือนรถไฟเหาะน้อยลงและกลายเป็นการขับขี้อย่างสม่ำเสมอในความรักอันอัศจรรย์ของพระเจ้ามากขึ้น

ลองคิดถึงความรู้สึกของข้าพเจ้าเมื่อค้นพบความจริงอันลึกซึ้งว่า “ ถ้าพระเจ้าอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเรา ? ” (โรม 8:31) เป็นเวลาหลายปีที่ข้าพเจ้าทำงานภายใต้ความคิดเห็นที่คิดว่าพระเจ้าขัดขวางข้าพเจ้า ข้าพเจ้าวาดภาพพระองค์รอให้ข้าพเจ้าก้าวออกนอกทาง เพื่อว่าพระองค์จะส่งการพิพากษาที่ดูร้ายมาลงโทษข้าพเจ้า ในที่สุด ข้าพเจ้าก็เข้าใจว่าพระเจ้าต้องการให้ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในสันติสุขแห่งความรักอันไม่มีเงื่อนไขของพระองค์ ไม่ใช่ให้มีความกลัวที่มักมากกับการยึดถือกฎระเบียบมากเกินไป ข้าพเจ้าเริ่มเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับพระเจ้าในทางใหม่ทั้งหมด

ข้าพเจ้าเรียนรู้ว่าธรรมเนียมปฏิบัติถูกกำหนดขึ้นเพื่อใช้เป็นเครื่องชี้นำเพื่อการป้องกันสำหรับคนของพระเจ้า ข้อบังคับของมันทำหน้าที่เหมือนแนวทางด้านความปลอดภัยที่พ่อแม่มีเพื่อสวัสดิภาพของลูก เมื่อเราได้ค้นพบความอัศจรรย์ของพระคุณพระเจ้า ธรรมเนียมปฏิบัติก็ไม่สามารถกักขังเราได้ เราสามารถเข้าถึงชีวิตอย่างเป็นอิสระเพราะเรารักพระเจ้าและไม่ต้องการทำอะไรก็ตามที่เป็นอันตรายต่อความสัมพันธ์ด้วยความรักที่เรามีกับพระองค์ เมื่อเรารู้ถึงความชื่นชมยินดีของการมีสัมพันธ์สนิทกับพระเจ้า เราก็ไม่ต้องการให้มีสิ่งกีดขวางหรืออุปสรรคใดๆ ระหว่างเรา

ที่จริงแล้ว ยิ่งเรามีประสบการณ์ในความรักของพระเจ้ามากเพียงใด พระองค์ก็ยิ่งเป็นความปรารถนาและจุดเพ่งมองเบื้องแรกของชีวิตเรา แง่มุมที่บีบบังคับของธรรมเนียมปฏิบัติกลายเป็นสิ่งไม่จำเป็น เราพบตัวเองปรารถนาที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัยเพียงเพราะเรารักพระองค์

และนั่นคือความชื่นชมยินดียิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต คือการมีประสบการณ์ในความสัมพันธ์ด้วยความรักอย่างแท้จริงกับพระเจ้า การได้รู้ว่าพระเจ้าทรงอยู่เพื่อเรา พระองค์ทรงรักเรา เป็นแหล่งยิ่งใหญ่ที่สุดของความปลอดภัยที่บุคคลใดก็ตามจะได้รู้จัก การค้นพบพระคุณอันยอดเยี่ยมของพระเจ้าเป็นหนึ่งในเหตุการณ์สำคัญที่สุดในประสบการณ์ทาง

จิตวิญญาณของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเรียนรู้ที่จะสัมพันธ์กับพระเจ้าบนพื้นฐานใหม่--- ไม่ใช่บนพื้นฐานของการกระทำของข้าพเจ้าหรือความชอบธรรมของข้าพเจ้า แต่บนพื้นฐานของความรักของพระเจ้าต่อข้าพเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์

นั่นคือพระคุณและนั่นคือสิ่งที่ทำให้ชีวิตน่าอยู่ ที่จริงแล้ว มันคือสิ่งที่ทำให้ชีวิตที่แท้จริง ล้นเหลือ บรรลุผลและน่าพอใจ เพราะเมื่อตาของเราถูกเปิดออกต่อความจริงอันน่าประหลาดใจว่าความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าไม่ได้ขึ้นอยู่กับก้อนกรวดเล็กๆแห่งความพยายามของเราเอง แต่ขึ้นอยู่กับก้อนหินใหญ่แห่งพระลักษณะแห่งความรักและการไม่เปลี่ยนแปลงของพระองค์ ชีวิตก็เปิดออกต่อหน้าเราโดยการระเบิดเป็นสี่สรรหลากหลายของความเป็นไปได้ที่ยอดเยียม

พระคุณเปลี่ยนพื้นราบที่ว่างเปล่าและไร้ที่กำบังเป็นทุ่งหญ้าเขียวสดสมบูรณ์ มันเปลี่ยนหน้าที่ที่ต้องกัดฟันทนเป็นการรับใช้ด้วยความรักและกระตือรือร้น มันเปลี่ยนน้ำตาและความรู้สึกผิดของความพยายามที่ล้มเหลวของเราเองมาเป็นความตื่นเต้นและเสียงหัวเราะนิรันดร์แห่งความยินดีที่ถูกมอบให้อย่างไม่คิดมูลค่าที่พระหัตถ์ขวาของพระเจ้า *พระคุณเปลี่ยนแปลงทุกสิ่ง*

ท่านค้นพบความชื่นชมยินดีอย่างลึกถ้ำในพระคุณพระเจ้าแล้วหรือยัง ? ท่านยินดีหรือไม่ต่อการเตือนใจว่าการขึ้นอยู่กับพระเจ้าของเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับความพยายามอันอ่อนแอของเราเอง แต่ขึ้นอยู่กับสิ่งที่พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ได้ทำสำเร็จแล้วเพื่อเรา ? ไม่ว่าท่านอยู่ที่ใดก็ตามในการเดินทางฝ่ายจิตวิญญาณของท่าน ข้าพเจ้าขอเชิญชวน ท่านตอนนี้ให้ใช้เวลาสักครู่เพื่อพิจารณากับข้าพเจ้าถึงพระคุณอันน่าประหลาดใจของพระเจ้าที่เทลงมาบนเรา

เพราะมันเป็นความจริง *พระคุณเปลี่ยนแปลงทุกสิ่ง*

บทที่ 1

พระคุณ : การให้อภัย

เย็นวันหนึ่ง ข้าพเจ้าได้ยืมสุนทรพจน์ของอดีตรัฐมนตรีกระทรวงต่างประเทศ ดร.เฮนรี คิสซิงเจอร์ เขาบอกกับที่ประชุมว่าความผิดพลาดครั้งแรกของเขาถูกระบุอยู่ในหนังสือ อัตตชีวประวัติของเขา หน้า 1159 เขาระบุด้วยว่านี่เป็นความผิดพลาดสุดท้ายของเขา

ถ้าข้าพเจ้าจะเขียนอัตตชีวประวัติ ความผิดพลาดครั้งแรกของข้าพเจ้าคงพบอยู่ในคำนำของหนังสือ ถ้าไม่ได้อยู่ในสารบัญ ไม่มีทางที่ข้าพเจ้าจะพยายามยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าโดยความดีงามของตัวเองได้ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเป็นบุคคลที่ชั่วช้าเสื่อมทราม มันเพียงว่าข้าพเจ้าไม่ได้เข้าใกล้แม่เพียงแค่ว่าดีพอที่จะเป็นที่ยอมรับได้ต่อพระพักตร์พระเจ้า ผู้บริสุทธิ์สมบูรณ์

ความชอบธรรมที่เป็นทางตัน

ทางธรรมคาที่สุดทางหนึ่งของความพยายามเป็นคนชอบธรรมคือการจำกัดความสิ่งที่เป็นและไม่ใช่ความชอบธรรม การตั้งหลักเกณฑ์ แล้วดำเนินชีวิตตามหลักเกณฑ์นี้ มีเพียงปัญหาเดียว : ไม่เคยมีใครดำเนินชีวิตตามหลักเกณฑ์ของตัวเองได้ ดังนั้น เราจึงจินตนาการถึงข้อแก้ตัวมากมายเพื่ออธิบายว่าทำไมเราจึงล้มเหลว ข้อแก้ตัวที่ใช้กันมากที่สุดคือความล้มเหลวของเราจริงๆ แล้วไม่ใช่ความผิดของเรา

ถ้าข้าพเจ้าทำแก้วแตกแตก มันไม่ใช่เพราะข้าพเจ้าไม่ระมัดระวัง แต่เป็นเพราะใครบางคนเรียกข้าพเจ้าในขณะที่เขาไม่ควรเรียก คนอื่นทำเสียงดังมากในห้องอื่น ดังนั้น ความผิดพลาดของข้าพเจ้าเป็นความผิดของคนอื่น ข้าพเจ้าพูด “ ดูซิว่าเธอทำให้ฉันทำอะไร เธอทำให้ฉันทำมัน มันไม่ใช่ความผิดของฉัน ” ไม่มีใครชอบยอมรับการตำหนิ

ทัศนคตินี้ย้อนกลับไปได้ถึงอาดัม เขาโทษเอวาสำหรับความล้มเหลวของเขา เขาบอกพระเจ้าว่า “ เป็นความผิดของเธอที่ข้าพระองค์เป็นอย่างที่ข้าพระองค์เป็น ” (ปฐมกาล 3:12 “... หญิงที่พระองค์ประทานให้อยู่กินกับข้าพเจ้านั้น... ”)

สุภาษิตบทที่ 30 ข้อ 12 บอกว่า

“ มีคนที่คิดว่าตนเองบริสุทธิ์ แต่มิได้รับการชำระความโสโครกของตน ”

ถ้าท่านคิดว่าท่านเป็นคนบริสุทธิ์อย่างยิ่ง แต่ยังไม่ได้รับการชำระความโสโครกของท่าน ความชอบธรรมก็หลีกหนีท่าน ไบเบิ้ลกล่าวว่า

“ ถ้าเราทั้งหลายจะว่าเราไม่มีบาป เราก็มองตนเอง และสักจะไม่ได้อยู่ในเราเลย ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาป ก็เท่ากับเราทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา และพระคำรัสขของพระองค์ก็มีได้อยู่ในเราทั้งหลายเลย ” (1 ยอห์น 1 : 8,10)

พระคัมภีร์ระบุปัญหาของเราอย่างชัดเจน :

“ เพื่อให้มนุษย์ทุกคนในโลกอยู่ใต้การพิพากษาของพระเจ้า เพราะว่าเราทุกคนทำบาป และเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า ” (โรม 3 : 19,23)

เมื่อใดก็ตามที่เราพยายามตั้งความชอบธรรมของตนเองโดยการรักษากฎเกณฑ์ ทำดีที่สุด เราถูกบังคับให้ยอมรับว่าเราดำเนินการบนมาตราส่วนที่ปรับได้ ข้าพเจ้ามักจะเห็นว่าตนเองมีศีลธรรมมากกว่าที่ท่านเห็น และข้าพเจ้ามักจะเห็นว่าท่านมีศีลธรรมแยกแยะกว่าที่ท่านเห็นตัวเอง ข้าพเจ้าสามารถมองดูชีวิตท่านและเห็นข้อบกพร่องทุกอย่าง แต่เมื่อข้าพเจ้ามองดูตัวเอง ข้อบกพร่องเล็กน้อยที่ข้าพเจ้าเห็นก็ดูไม่ได้เช่นกัน

แม้แต่ความชอบธรรมที่ข้าพเจ้าสามารถได้รับโดยสิ่งที่ข้าพเจ้าทำก็เป็นเพียงความชอบธรรมจอมปลอม ไบเบิ้ลประกาศว่า

“ ข้าพระองค์ทุกคนได้กลายเป็นเหมือนคนที่ไม่สะอาด และการกระทำอันชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งสิ้นเหมือนเสื้อผ้าที่สกปรก ” (อิสยาห์ 64:6)

มันน่าขันที่เห็นใครบางคนเดินอวดไปทั่วในเสื้อผ้าสกปรกของเขา พวกเขาเดินเตร่ไปรอบๆ ด้วย “ ความบริสุทธิ์เหนือผู้อื่น ” ของพวกเขา ความโอ้อวดในความเคร่งศาสนา พร้อมด้วยอากาศจิตวิญญาณเหนือชั้นเกี่ยวกับพวกเขา พวกเขาพูดด้วยเสียงกระซิบ เพราะคิดว่ามันฟังดูบริสุทธิ์และชอบธรรม เขาใช้ไบเบิลฉบับคิงเจมส์เพราะ Thee และ Thou ดูชอบธรรมกว่า you และ your เราเห็นพวกเขาพองฟูในความชอบธรรมของพวกเขา เดินวางมาดไปรอบ แสดงออก แต่พระเจ้าสิ้นศิริยะและตรัสว่า “ เสื้อผ้าสกปรก ”

ถ้าความสัมพันธ์กับพระเจ้าของข้าพเจ้าขึ้นอยู่กับความเป็นคนชอบธรรมและเป็นคนดีของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่มีวันทำได้ ข้าพเจ้าล้มเหลว ข้าพเจ้าพลาดจากพระสิริของพระเจ้า ดีที่สุดที่ข้าพเจ้าสามารถจัดการได้คือเมื่อข้าพเจ้ามีวันที่ดี วัฏจักรทางชีววิทยาที่มีผลต่อกาย จิตใจและสติของข้าพเจ้าก็ถูกต้อง และทุกสิ่งก็เคลื่อนไปอย่างดี “ ฉันเท่ ฉันมีดี ” แต่แม้ในวันดีที่สุดของข้าพเจ้า พระเจ้ามองลงมาและตรัสว่า “ เสื้อผ้าสกปรก ” ความพยายามดีที่สุดในชีวิตของข้าพเจ้ายังไม่เพียงพอ

ความพยายามรักษาธรรมบัญญัติประณามข้าพเจ้า เพราะธรรมบัญญัติที่แท้จริงจัดการกับทัศนคติภายใน ย้อนกลับไปเมื่อข้าพเจ้าทำงานภายใต้มาตรฐานของความชอบธรรมของตนเอง ข้าพเจ้าพบว่าข้าพเจ้าต่อต้านบางสิ่งที่คนอื่นกำลังทำ ข้าพเจ้ารู้สึกขมขื่น ข้าพเจ้าตระหนักว่าข้าพเจ้าเกลียดคนบางคนและข้าพเจ้าอิจฉาและอยากได้สิ่งที่เขาเป็นเจ้าของ ข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่าข้าพเจ้าได้ละเมิดหลักเกณฑ์ของตนเองและลบเลือนความสัมพันธ์ของข้าพเจ้ากับพระเจ้า ไม่มีสิ่งใดเหลือให้ทำนอกจากการเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง

โชคไม่ดี เมื่อถึงเวลาที่ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนกับกำลังฟื้นฟูความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้า บางสิ่งเกิดขึ้น ข้าพเจ้าโกรธและก็ทำอย่างเดิมอีก ข้าพเจ้าถูกบังคับให้เริ่มต้นใหม่แห่งการกระทำดีอีกครั้งจนกว่าข้าพเจ้าจะไปถึงขั้นบันไดที่ข้าพเจ้ารู้สึกว่าข้าพเจ้าสามารถสัมพันธ์กับพระเจ้าได้ อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าไม่สามารถไปถึงขั้นบันไดนั้นได้

ทันเมื่อใครบางคนขับรถบนไฮเวย์อย่างโง่ๆ และข้าพเจ้าก็จะตะโกนว่า “ แก่ได้ใบขับขี่มาจากไหน โง่โง่ ? ” และกระบวนการทั้งหมดก็ต้องเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง

อะไรคือมาตรฐาน ?

คนเหล่านั้นที่เชื่อว่าพวกเขาสามารถทำให้เป็นที่ยอมรับของพระเจ้าได้โดยไม่ต้องพึ่งพระเยซูคริสต์ จำเป็นต้องจัดการกับปัญหาร้ายแรง ถ้าพวกเขาเชื่อว่าพวกเขาสามารถไปสวรรค์ได้โดยการบรรลุความดีระดับหนึ่ง อะไรคือมาตรฐานที่พวกเขาต้องไปให้ถึง ? พระเจ้าทรงเรียกร้องอะไรจากพวกเขา ? คนมากมายกล่าวว่า “ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณพื้นฐานแล้ว ข้าพเจ้าเป็นคนปราณีและดี และปรารถนาที่จะยื่นต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วยคุณความดีของตนเอง ”

แต่คนเหล่านี้ล้มเหลวที่จะพิจารณาว่ามาตรฐานของพระเจ้าแตกต่างจากของเรา พระเยซูเจ้าแสดงให้เราเห็นถึงข้อเรียกร้องของพระเจ้าสำหรับคนเหล่านั้นผู้ที่คืนรนไปสวรรค์ ด้วยกำลังของตนเองเมื่อพระองค์ตรัสว่า “ เหตุฉะนี้ ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีรอบคอบเหมือนอย่างพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์เป็นผู้ดีรอบคอบ ” (มัทธิว 5 : 48) มาตรฐานสำหรับบุคคลที่ต้องการคืนดีกับพระเจ้าไม่มีอะไรน้อยไปกว่าความสมบูรณ์พร้อม---ไม่ใช่เพียงแค่พยายามอย่างหนักหรือจริงจัง แต่ให้รักษาทุกสิ่งทีพระเจ้ามุ่งหมายไว้สำหรับมนุษย์โดยปราศจากคำหนี คนเหล่านั้นที่เชื่อว่าพวกเขาสามารถได้รับชีวิตนิรันดร์โดยการกระทำดีของเขา มีความเข้าใจที่บิดเบือนเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้าและความหมายของการคืนดีกับพระเจ้า

ถ้าเราจะตั้งมาตรฐานของการกระทำอันชอบธรรม เราต้องใช้มาตรฐานที่กำหนดโดยพระเยซูคริสต์ พระเยซูเจ้าเป็นบุคคลเดียวผู้มีชีวิตที่พระเจ้าตรัสว่า “ ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก ” (มัทธิว 3:17) เพื่อชื่นชมยินดีในสัมพันธ์สนิทกับพระเจ้า เราต้องชอบธรรมเหมือนพระเยซูคริสต์ พระเยซูเจ้าตรัสว่า

“ เมื่อพระองค์นั้น (นั่นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์) เสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้แจ้งในเรื่อง . . . ความชอบธรรม คือเพราะเราไปหาพระบิดา และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเราอีก ” (ยอห์น 16 : 8,10)

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูเจ้าเป็นการเป็นพยานของพระเจ้าต่อโลกเกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ มันราวกับว่าพระองค์กำลังตรัสว่า “ นี่คือการชอบธรรมที่เราจะยอมรับในสวรรค์ ” ชีวิตของพระเยซูเจ้าเป็นมาตรฐานเดียวของความชอบธรรม ถ้าข้าพเจ้าต้องการเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า ข้าพเจ้าต้องชอบธรรมเหมือนพระเยซูคริสต์ พระคัมภีร์แสดงว่ามีความชอบธรรมเพียงอย่างเดียวที่พระเจ้ายอมรับ : ความชอบธรรมอย่างยิ่งของพระคริสต์ ดังนั้น ถ้าเราต้องการยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าบนพื้นฐานของการกระทำดีของเราเอง เราต้องดำเนินชีวิตที่เทียบได้กับความดีที่เราเห็นในพระเยซูเจ้า

แต่ข้าพเจ้าตระหนักว่ามันเป็นไปได้ ข้าพเจ้าไม่สามารถบรรลุถึงความชอบธรรมแบบนี้ได้ พระเยซูเจ้าตรัสว่า

“ ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่าผู้ใดมองผู้หญิงให้เกิดใจกำหนดในหญิงนั้น ผู้นั้นได้ล่วงประเวณีในใจกับหญิงนั้นแล้ว ” (มัทธิว 5:28)

“ เราบอกท่านทั้งหลายว่าผู้ใด โกรธพี่น้องของตน ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ ” (มัทธิว 5:22)

“ แต่เราบอกท่านทั้งหลายที่กำลังฟังอยู่ว่า จงรักศัตรูของท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน (28) จงอวยพรแก่คนที่แช่งคำท่าน จงอธิษฐานเพื่อคนที่เคียดแค้นท่าน (29) ผู้ใดตบแก้มของท่านข้างหนึ่ง จงหันอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย และผู้ใดริบเอาเสื้อคลุมของท่านไป ถ้าเขาจะเอาเสื้อด้วยก็อย่าหวงห้าม (30) จงให้แก่ทุกคนที่ขอจากท่าน และถ้าใครได้รับของท่านไป อย่าทวงเอาคืน ” (ลูกา 6:27-30)

และพระองค์ทรงบัญชาเราให้ “ จงรักศัตรูของท่านทั้งหลายและทำกรดีต่อเขา จงให้เขายืมโดยไม่หวังที่จะได้คืนอีก ” (ลูกา 6:35)

ใครก็ตามจะสามารถชอบธรรมเช่นนั้นได้อย่างไร ? ข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าไม่สามารถทำได้ ข้าพเจ้าล้มเหลวอย่างน่าสมเพช นั่นหมายความว่าข้าพเจ้าต้องแยกจากพระเจ้าตลอดกาล หรือ ? ไม่มีทางใดที่ข้าพเจ้าสามารถยินดีในความสัมพันธ์กับพระเจ้าหรือ ? ข้าพเจ้ายังคงต้องอยู่ในความว่างเปล่า ในความสับสน แสวงหาและยื่นมือไปหาบางสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่มีวันได้มาหรือ ?

ถ้ามีความหวังใดก็ตามสำหรับเราที่จะได้รับการให้อภัยจากพระเจ้า ก็ต้องมีพื้นฐานอย่างอื่นนอกเหนือการกระทำของเรา ดังที่เปาโลประกาศ “ เพราะว่าในสายพระเนตรของพระเจ้าไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคนชอบธรรมโดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติได้ ” (โรม 3:20)

ถ้าเราเคยชื่นชมยินดีในสัมพันธ์สนิทกับพระเจ้า มันต้องอยู่บนพื้นฐานบางอย่าง นอกเหนือจากความชอบธรรมของเราเอง กฎเกณฑ์ที่พระเจ้าทรงตั้งไว้เพื่อความชอบธรรมเข้มงวดเกินกว่าที่เราจะรับได้ เราไม่สามารถทำได้ ความหวังเดียวของเราก็คือรูปแบบอื่นของความชอบธรรมถูกจัดเตรียมไว้เพื่อเรา ความชอบธรรมที่อยู่บนพื้นฐานของหลักการที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากการกระทำของเรา

พระคุณคืออะไร ?

รากศัพท์ของคำว่า พระคุณ คือ “ ความสวยงาม ” ในพันธสัญญาใหม่ พระคุณหมายถึง “ ความพึงพอใจของพระเจ้าที่เราไม่สมควรได้รับ ” พระคุณคือบางสิ่งที่พระเจ้าประทานให้ข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าไม่สามารถได้มาด้วยตัวเอง พระคุณคือการเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าแม้ว่าข้าพเจ้าไม่สมควรกับมัน แม้ว่าข้าพเจ้าไม่มีค่าคู่ควรกับมัน

ไบเบิ้ลสอนว่าข้าพเจ้าได้รับพระคุณบนพื้นฐานของความเชื่อและวางใจในพระเจ้าของ
ข้าพเจ้า ฮีบรู 11:6 ว่า “ แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่ยอพระทัยของพระเจาก็ไม่ได้
เลย ” เราได้รับอภัยโทษโดยพระเจ้าองค์บริสุทธิ์เพียงโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์
และในความตายของพระองค์แทนเรา เมื่อเราวางใจในพระองค์ ความผิดในอดีต
ทั้งหมดของเราก็ถูกลบทิ้ง

มันเป็นไปได้สำหรับเราที่จะได้รับการอภัยโทษโดยการทำตามธรรมเนียมปฏิบัติหรือลัทธิ
ศาสนาใด จำเป็นที่พระคริสต์ต้องไปที่กางเขนเพื่อว่าพระองค์จะก่อตั้งพื้นฐานที่ข้าพเจ้า
สามารถเข้าหาพระเจ้าได้

เมื่อพระเยซูเจ้าอธิษฐานในสวน พระองค์ตรัสว่า

“ พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์พอพระทัย ขอให้ด้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์
เถิด แต่อย่างไรก็ดีอย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัย
ของพระองค์เถิด ” (ลูกา 22 : 42)

พระองค์กำลังตรัสว่า “ ถ้าเป็นไปได้ที่มนุษย์สามารถรอดได้โดยวิธีอื่นใดนอกเหนือจาก
ความตายของข้าพระองค์---ถ้าเขาสามารถรอดได้โดยการเคร่งศาสนา โดยการได้รับความ
ชอบธรรมของตนเอง---ข้าพระองค์ก็ไม่ต้องการไปที่กางเขน โปรดอย่านำข้า
พระองค์ผ่านการทดลองที่น่ากลัวนี้ ” แต่มันเป็นไปได้ ดังนั้น พระองค์ทรงไปที่
กางเขน ตาย ถูกฝังและเป็นขึ้นอีกครั้ง ความตายของพระองค์ทำให้เป็นไปได้
สำหรับพระเจ้าที่จะขยายพระคุณมาถึงท่านและข้าพเจ้า

บางทีการสาธิตอาจช่วยให้ชัดเจนขึ้น ลองจินตนาการว่าท่านถูกกล่าวหาด้วยคดี
อาชญากรรม ท่านถูกกล่าวหาว่าบุกรุกทรัพย์สินของเพื่อนบ้าน ดังที่ทนายจำเลยทุกคนรู้
มีทางเป็นไปได้ 2 ทางสำหรับท่านที่จะพ้นข้อกล่าวหา ท่านอาจพยายามพิสูจน์ว่าท่าน
ไม่ได้บุกรุกทรัพย์สินของเขา หรือท่านอาจพิสูจน์ว่าท่านมีสิทธิ์ที่จะอยู่ที่นั่น

ตอนนี้ลองประยุกต์ใช้หลักการนี้กับสถานการณ์ทางจิตวิญญาณของเรา พระเจ้าทรงตั้งข้อกล่าวหาเราว่าเป็นคนบาปเพราะกบฏต่อธรรมบัญญัติและน้ำพระทัยของพระองค์ พระองค์ทรงกล่าวหาเราด้วยความไม่ชอบธรรม

เราจะถูกทำให้ชอบธรรมจากข้อกล่าวหาเหล่านั้นได้อย่างไร ? เราไม่สามารถพูดว่าเราบริสุทธิ์เพราะเรามีความผิด เราทุกคนทำบาป เราไม่สามารถพูดว่าเรามีสิทธิ์ทำสิ่งที่เราทำเพราะเราไม่มีสิทธิ์นั้น การกระทำของเราผิดอย่างชัดเจน แล้วธรรมบัญญัติมีค่าต่อเราอย่างไรในความปรารถนาที่จะได้รับการอภัยโทษของเรา ? คำตอบคือธรรมบัญญัติทำไม่ได้ กคินี้ถูกเปิดและปิด เราไม่มีสิทธิ์ที่จะทำมัน แต่เราก็ทำมัน ดังนั้น เราจึงมีความผิด

การปล้นธนาคารที่ยิ่งใหญ่

สมมุติว่าข้าพเจ้าปล้นธนาคารอย่างตั้งใจและเต็มใจ กฎหมายกล่าวโทษข้าพเจ้าเพราะข้าพเจ้าไม่สามารถพูดได้ว่าข้าพเจ้าไม่ได้ปล้นหรือไม่สามารถพิสูจน์ว่าข้าพเจ้าไม่ได้ทำ กล้องวิดีโอจับภาพข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดว่าข้าพเจ้ามีสิทธิ์ปล้นเพราะการปล้นไม่ได้รวมอยู่ในการแปรญัตติครั้งแรก ดังนั้น ไม่มีทางที่ข้าพเจ้าจะได้รับการอภัยโทษภายใต้กฎหมาย

ระหว่างการสืบพยาน ข้าพเจ้าอาจพยายามพูดว่า “ ข้าพเจ้าสัญญาว่าข้าพเจ้าจะไม่ปล้นธนาคารอีกตราบเท่าที่ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าจะดำเนินชีวิตที่ดีและสะอาดตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ข้าพเจ้าจะไม่มีวันเอาสิ่งใดจากผู้ใดอย่างผิดๆ อีก ” นั่นก็ยังไม่ทำให้ข้าพเจ้าชอบธรรมจากสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ทำแล้ว ข้าพเจ้าอาจพยายามกล่าวว่าข้าพเจ้าควรได้รับการอภัยโทษเพราะข้าพเจ้าทำดีมากมายด้วยเงินนั้น ข้าพเจ้ามอบบางส่วนให้กับคริสตจักรและข้าพเจ้าเลี้ยงดูครอบครัวของข้าพเจ้า แต่การกระทำ “ อย่างชอบธรรม ” ของข้าพเจ้าไม่สามารถถ่วงดุลหรือปลดเปลื้องความผิดของข้าพเจ้า

ผู้พิพากษาอาจสั่งว่าข้าพเจ้าต้องจ่ายเงินทั้งหมดที่ข้าพเจ้าเอาไปคืนแก่ธนาคาร ในส่วนหนึ่งของคำตัดสิน ผู้พิพากษาอาจสั่งให้ข้าพเจ้าเก็บกระป๋องบนถนนฟรีเวย์ตลอดสาย เพื่อช่วยให้อเมริกาสวยงาม ข้าพเจ้าอาจใช้ชีวิตที่เหลือทำสิ่งดี แต่ข้าพเจ้ายังไม่ได้รับการอภัยในสิ่งที่ข้าพเจ้าทำ การกระทำทั้งหมดของกฎหมายไม่สามารถลบความผิดของข้าพเจ้า การทำผิดในอดีตของข้าพเจ้ายังคงอยู่ ข้าพเจ้าเป็นโจรและคำตัดสินก็ชัดเจน

แล้วทำไมในเรื่องจิตวิญญาณจึงมีคนมากมายที่อยากแก้ตัวว่าบริสุทธิ์ต่อพระพักตร์พระเจ้าโดยอ้างการกระทำดีของพวกเขา ?

มีพวกเราหลายคนผู้ตอบสนองต่อบาป ความสำนึกผิดและความไม่ชอบธรรมด้วยความเสียใจและการเริ่มต้นใหม่ เราต้องการทำการแก้ไขและเปลี่ยนชีวิตใหม่ แต่ความพยายามเหล่านั้นไม่สามารถทำให้ได้รับการอภัยโทษ แม้แต่ความพยายามดีที่สุดในเราก็ไม่สามารถขจัดความผิดของสิ่งที่เราได้ทำไปได้ การกระทำดีไม่สามารถทำให้เราชอบธรรมได้ แม้แต่การทำการดีตลอดชีวิตก็ไม่สามารถไถ่บาปแม้แต่เรื่องเดียว

พื้นฐานการอภัยโทษของพระเจ้าคือการเสียสละของพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ ความผิดทั้งปวงของเรา การกระทำผิดในอดีตและในอนาคตของเรา ถูกตั้งเป็นข้อกล่าวหาต่อพระเยซูคริสต์ พระเมษโปดกผู้บริสุทธิ์ พระองค์ผู้ตรึงกางเขนผู้ไม่มีบาป พระองค์ทรงแบกความผิดบาปของเรา พระองค์ทรงทุกข์ทรมานและตายเพื่อบาปของเรา เปาโลเขียนว่า

“ เพราะพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาปให้บาป เพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์ ” (2 โครินธ์ 5:21)

พระเยซูเจ้าทรงบาปเพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้รับการยกโทษผ่านทางพระองค์ กล่าวอีกอย่างหนึ่งพระองค์ทรงมาแทนที่เรา

“แม้ว่าพระองค์มีบัลลังก์ พระองค์ก็ยังทรงยอมเป็นคนยากจน เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนมีบัลลังก์ เนื่องจากความยากจนของพระองค์ ” (2 โครินธ์ 8:9)

พระองค์ทรงรับเอาบาปของเราและอภัยโทษให้เราผ่านความเชื่อและวางใจในพระองค์

พระเยซูเจ้า ความหวังของเรา

เมื่อพระเจ้าทรงวางความบาปชั่วทั้งปวงของเราไว้บนพระเยซูเจ้า พระคริสต์ทรงรับการพิพากษาที่สมควรแก่เราเพราะบาปของเราไป พระองค์ทรงรับการลงโทษที่ควรแก่เราซึ่งไบเบิลได้บอกไว้ว่าเป็นความตาย “ เพราะว่าการช้ำของความบาปคือความตาย . . . ” (โรม 6:23) พระเจ้าทรงประกาศว่าถ้าเราเชื่อในพระเยซูคริสต์ในฐานะพระเจ้าและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เราจะได้รับอภัยโทษจากความผิดทุกอย่างที่เราเคยทำ 1 ยอห์น 1:7 บอกว่า “ พระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น ” การชำระนี้เป็นบางสิ่งที่ยุทธบัญญัติทำไม่ได้ แต่เป็นการจัดเตรียมของพระคุณ

ความจริงก็คือความเชื่อเป็นความหวังเดียวของเรา การกระทำดี ความพยายามหรือการทำงานของเราก็ไม่เคยทำให้เราได้รับการอภัยโทษจากพระเจ้า เปาโลประกาศด้วยคำหนักแน่นว่า

“ ส่วนคนที่มิได้อาศัยการประพฤติ แต่ได้เชื่อในพระองค์ผู้ทรงโปรดให้คนผิดเป็นคนชอบธรรมได้ เพราะความเชื่อของคนนั้น พระเจ้าทรงถือว่าเป็นคนชอบธรรม ” (โรม 4:5)

สำหรับคนที่มิได้อาศัยการประพฤติ แต่อาศัยเพียงแต่ความเชื่อ พระเจ้ามอบความชอบธรรมให้ พระเจ้าให้การอภัยโทษนี้แก่เราเนื่องจากความเชื่อของเราในงานที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงทำสำเร็จแล้วเพื่อเรา

ทางเลือกเป็นของท่าน

ท่านมีทางเลือก ท่านสามารถคืนรนเพื่อไปสวรรค์โดยความพยายามของตนเองและพยายามจะทำดีเหมือนพระคริสต์ หรือท่านสามารถวางความเชื่อของท่านในพระเยซูเจ้า และรับการยื่นอยู่อย่างถูกต้องกับพระเจ้าเป็นของประทานแห่งพระคุณของพระองค์

สำหรับข้าพเจ้า นี้ไม่มีทางเลือกเลย ข้าพเจ้ารู้ว่าไม่มีทางใดในการกระทำดีของข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้าจะได้ไปสู่สวรรค์ ข้าพเจ้าถูกประณามอย่างไร้ความหวังเนื่องจากบาปในอดีตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่มีทางเลือกในการถูกยอมรับโดยพระเจ้านอกเหนือจากพระเมตตาของพระองค์

ข่าวดีก็คือพระเจ้าได้จัดเตรียมทางของการเป็นที่ยอมรับต่อพระพักตร์พระองค์ พระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์และทรงชอบธรรมจนไม่มีบาปคงอยู่ได้ในการสถิตอยู่ของพระองค์ ได้ทำทางสำหรับคนบาปอย่างเราให้ได้มีความสัมพันธ์กับพระองค์ เมื่อเราเชื่อในการเสียดสที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงทำเพื่อเรา แม้ว่าเราไม่สมควรได้รับเลย พระบิดาทรงมอบการอภัยโทษที่สมบูรณ์แก่เรา

นั่นคือข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ เราแต่ละคนสามารถสัมพันธ์กับพระเจ้า แม้ว่าเราอยู่ห่างไกลจากความสมบูรณ์ เรายังคงสามารถมีความสัมพันธ์ที่งดงามกับพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระองค์

เมื่อเราสัมพันธ์กับพระบิดาโดยความเชื่อทางพระบุตรของพระองค์ เราก็มีความสัมพันธ์ที่มั่นคง ตอนนี้เราเป็นบุตรของพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงเป็นพระบิดาของเรา เราไม่ต้องสงสัยอีกว่าเรามีค่าพอที่จะมาหาพระองค์หรือไม่ เราไม่ได้มาบนพื้นฐานของความมีค่าของเรา แต่บนพื้นฐานของความสัมพันธ์ของเราที่กับพระองค์ นั่นคือทั้งหมดที่ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณเกี่ยวข้อง พระเจ้าทรงมองดูเราราวกับว่าเราไม่เคยทำการละเมิดต่อพระองค์แม้แต่ครั้งเดียว

ตอนนี้ ข้าพเจ้ามีปัญหาองคฺตัวเองเช่นนั้น ข้าพเจ้ามองตัวเองในกระจกและพูดว่า “ ซักเจ้าเป็นคนบาป เจ้าไม่สามารถควบคุมความอยากของเจ้า เจ้ามีมลทินมากมาย ” แต่พระเจ้ามองข้าพเจ้าและตรัสว่า “ ยกโทษให้แล้ว ” พระองค์รักข้าพเจ้าและยอมรับข้าพเจ้า ดังที่ข้าพเจ้าเป็นเพราะข้าพเจ้าอยู่ในพระเยซูคริสต์ เหมือนที่พระองค์ทรงยอมรับพระบุตรของพระองค์ ตอนนี้พระองค์ทรงยอมรับข้าพเจ้า เปาโลบอกเราว่าเราได้รับการยอมรับใน “ ผู้ทรงเป็นที่รักของพระองค์ ” (เอเฟซัส 1:6) ผู้ทรงเป็นที่รักคือพระคริสต์ และพระเจ้าทรงยอมรับท่านในพระคริสต์เหมือนที่พระคริสต์เป็นที่ยอมรับ

นั่นคือเหตุผลที่ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณเป็นข่าวที่ดีที่สุดที่ข้าพเจ้าเคยได้ยิน พระเจ้ายกโทษให้เราเพราะเราเชื่อในพระบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ส่งมาตายเพื่อบาปของเรา บาปทั้งปวงของเราถูกลบออกสิ้น ไม่มีความผิดบาปอีก ดังที่เปาโลบอกเรา

“ คนทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรงโปรดยกความอธรรมของเขาแล้ว และพระเจ้าทรงกลบเกลื่อนบาปของเขาแล้ว ก็เป็นสุข บุคคลที่องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงถือโทษก็เป็นสุข ” (โรม 4:7-8)

ในฐานะบุตรของพระเจ้า เรามีสิทธิทุกประการที่จะเข้ามาหาพระบิดาของเราเพื่อทูลขอสิ่งใดก็ตามที่เราต้องการ เรามีสิทธิทุกประการที่จะวางใจในพระปัญญาของพระบิดาเพื่อให้หรือปฏิเสธคำขอของเรา ตามความรอบรู้ของพระองค์ถึงสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเรา เราสามารถมอบตัวเองแด่พระบิดาในสวรรค์ผู้ทรงรักเรามาก พระองค์จะให้สิ่งที่ดีที่สุดเท่านั้นแก่เรา

ช่างเป็นความชื่นชมยินดีที่รู้ว่าพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะมอบความมั่งคั่งและความเต็มล้นของความรักของพระองค์ให้เรา---ไม่ใช่เพราะเราสมควรได้รับ---แต่เพราะพระองค์ทรงรักเรา นี่คืข่าวประเสริฐแห่งพระคุณในพระเยซูคริสต์

บทที่ 2

พระคุณ : ประตุไม่มีวันถูกปิด

ช่างน่าอัศจรรย์ยิ่ง การอภัยโทษเป็นเพียงครั้งหนึ่งของเรื่องราวของข้าวประเสริฐแห่งพระคุณ มีคนมากมายเชื่อว่าพระเจ้าทรงอภัยโทษเราในพระคริสต์ ส่วนที่พวกเขามีปัญหาคือครึ่งหลังของข้าวประเสริฐ : นั่นคือ โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ พระเจ้าทรงนับว่าเราเป็นคนชอบธรรม ไม่ใช่ทุกคนเชื่อเช่นนั้น---ไม่ใช่โดยความพยายามที่ไม่มีวันสำเร็จ กลุ่มต่างๆ ได้ตั้งมาตรฐานของความชอบธรรม แต่พวกเขาก็ไม่ค่อยเห็นพ้องกันในเรื่องที่มาตรฐานเหล่านั้นควรเป็น

ทองคำได้หรือไม่ได้ ?

ไม่นานมานี้ บางกลุ่มสอนว่ามันไม่ชอบธรรมที่จะใช้กระดุม พวกเขาใช้ตะขอและตาไก่สำหรับเสื้อผ้าของพวกเขาและไม่คิดถึงการติดกระดุมบนสิ่งใดเลย พวกเขาบอกว่า “ ท่านติดกระดุมหรือ ? ท่านช่างไม่ชอบธรรมเสียจริง น่าอาย ” แม้แต่ในทุกวันนี้ ก็มีกลุ่มที่สอนว่าการใส่ทองคำเป็นบาป ท่านไม่สามารถเป็นคนชอบธรรมถ้าท่านใส่ทองคำ ตลอดประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา คนได้ตั้งมาตรฐานหลากหลายของความชอบธรรม ด้วยความคิดว่าถ้าพวกเขายึดมั่นกับมาตรฐานเฉพาะเจาะจงนี้ พระเจ้าจะยอมรับพวกเขา

อย่างไรก็ตาม มีปัญหาที่แท้จริงในความพยายามตั้งความชอบธรรมโดยธรรมบัญญัติหรือโดยการกระทำ ความจริงก็คือยากที่เราจะรักษามาตรฐานของเราเอง

เราแต่ละคนยอมรับมาตรฐานทางศีลธรรมที่เราพิจารณาว่าดีและถูกต้อง นั่นคือสิ่งที่ข้าพเจ้าเป็นจริงๆ หรืออย่างน้อยคือสิ่งที่ข้าพเจ้าจะเป็นหากไม่ใช่เพราะอุปสรรคภายนอก นักจิตวิทยาเรียกมันว่า “ superego ” ตัวเราตามอุดมคติ โชคไม่ดี ไม่มีใครรู้จัก “ ตัวเราที่แท้จริง ” ทำไมล่ะ ? เพราะ “ ตัวเราที่แท้จริง ” นั้นสมบูรณ์ ที่จริงแล้ว ข้าพเจ้าไม่รู้จักแม้แต่ตัวตอนที่แท้จริงเพราะสภาพการณ์ทำให้ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นตัวข้าพเจ้าที่แท้จริง

พร้อมกับ superego นักจิตวิทยาพูดถึง “ ego ” ซึ่งเป็นตัวตนจริงๆ หรือตัวตนที่แท้จริง ช่างน่าเศร้า ตัวตนที่จริงไม่เคยไปถึงมาตรฐานของตัวตนในอุดมคติ

ถ้ามีความแตกต่างอย่างมากระหว่าง superego และ ego ของท่าน ท่านจะถูกมองว่าเป็น บุคคลที่ปรับตัวได้ไม่ดี ในอีกทางหนึ่ง ถ้าท่านรู้ว่าท่านไม่สมบูรณ์และท่านไม่มี มาตรฐานอันสูงสำหรับตัวท่านตามอุดมคติ ท่านก็ได้รับการแสดงความยินดีในฐานะ บุคคลที่ปรับตัวได้ดี

นักจิตวิทยามักพยายามที่จะลดมาตรฐานของ superego ของบุคคลโดยบอกคนไข้ว่าเขา ตั้งเป้าหมายที่ปฏิบัติไม่ได้ พวกเขาจะบอกว่า “ ไม่มีใครสมบูรณ์หรือดีขนาดนั้นหรอก สิ่งที่คุณทำอยู่ไม่ได้ผิดปกติ ทุกคนก็ทำมัน คุณไม่ควรตั้งมาตรฐานสูงเช่นนั้นสำหรับตัว คุณเอง ” นักบำบัดเหล่านี้ได้ทำให้ความแตกต่างระหว่าง superego และ ego แคบลงอยู่ เสมอ เพื่อที่เราจะยินดีในชีวิตที่มีสมคูลดี พวกเขาทำการรักษาโดยลด superego ลง

นั่นตรงข้ามกับการกระทำของพระเยซูเจ้า พระองค์ไม่ได้พยายามลด superego ให้ต่ำลง พระองค์มุ่งที่จะยก ego ขึ้น พระองค์ต้องการยกตัวตนที่แท้จริงขึ้น

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าตัวข้าพเจ้าที่แท้จริงอยู่ต่ำกว่าตัวข้าพเจ้าในอุดมคติ ข้าพเจ้าก็ชอบ ธรรมอย่างสมบูรณ์ต่อพระพักตร์พระเจ้า เพราะความเชื่อในพระเยซูคริสต์ของข้าพเจ้า

นี่คือแง่มุมที่สองของข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ แง่มุมแรก บาปทั้งปวงของท่านถูกชำระ ล้างแล้ว และท่านได้รับอภัยโทษเพราะความเชื่อในพระเยซูคริสต์ของท่าน แง่มุมที่สอง พระเจ้ามองท่านว่าเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อของท่านในพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่ จากสิ่งที่ท่านทำหรือไม่ได้ทำ ไม่ใช่จากการรักษาหลักจริยธรรม พระเจ้าทรงมอบ ความชอบธรรมให้ท่านเพราะท่านเชื่อในพระเยซูคริสต์

นี่คือข่าวประเสริฐที่ยอดเยี่ยม ข่าวดี การได้รู้ว่าพระเจ้ายอมรับข้าพเจ้าโดยความเชื่อของข้าพเจ้าในพระเยซูคริสต์และรู้ว่าความชอบธรรมของข้าพเจ้ามาจากความเชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นข่าวดีจริงๆ

ประตูถูกเปิดออก

ทำไมจึงเป็นข่าวดี ? ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องกลัวและพูดว่า “ ข้าพเจ้าไม่กล้าไปหาพระเจ้า เพราะข้าพเจ้าเพิ่งพูดโกหก ข้าพเจ้าเพิ่งโกรธ ข้าพเจ้าเพิ่งหลอกคนนั้น ข้าพเจ้าไม่มีสิทธิ์ทูลขอพระเจ้าให้ช่วยข้าพเจ้าตอนนี้เพราะข้าพเจ้าล้มเหลวในงานนั้น ” ถ้าความชอบธรรมของข้าพเจ้ามาจากการกระทำของข้าพเจ้า ซาตานก็สามารถปิดประตูกับพระเจ้าได้ตลอดเวลา เพราะข้าพเจ้าไม่เคยทำมากเท่าที่ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะควรทำ ข้าพเจ้าไม่เคยดีเท่าที่ข้าพเจ้ารู้ว่าต้องเป็น ข้าพเจ้าไม่เคยบรรลุถึง *superego* ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่เคยรักษามาตรฐานของข้าพเจ้าสำหรับสิ่งที่ข้าพเจ้ารู้สึกว่าถูกต้อง

เพราะข้าพเจ้าล้มเหลวที่จะบรรลุตามมาตรฐานในอุดมคติเหล่านั้น ซาตานจะใช้ความล้มเหลวของข้าพเจ้าเพื่อกันข้าพเจ้าจากการมาหาพระเจ้า “ เจ้าไม่มีสิทธิ์ที่จะทูลขอพระเจ้าให้ช่วยเจ้าในเมื่อเจ้าเพิ่งทำให้พระองค์ผิดหวังอีกครั้ง เจ้ารู้ว่าการกระทำของเจ้าไม่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า แต่เจ้าก็ยังทำมัน ตอนนี้เจ้ามีปัญหาและเจ้าต้องการให้พระเจ้าช่วยเจ้า เจ้าคิดว่าพระองค์จะฟังเจ้าหรือ ? ไม่มีทาง ”

ซาตานสามารถปิดกับพระเจ้าได้เสมอถ้ามันสามารถทำให้ข้าพเจ้ามองแต่ภายในตนเองและมองที่ตนเอง แต่ถ้าข้าพเจ้ามองที่พระเยซูคริสต์และข้าพเจ้าตระหนักว่าข้าพเจ้าถูกนับว่าชอบธรรมเพราะความเชื่อในพระคริสต์ของข้าพเจ้า ซาตานก็ไม่มีวันปิดประตูได้

มันยังคงมาหาข้าพเจ้าและพูดว่า “ ชัก เจ้าเป็นคนน่าเวทนาที่น่ารังเกียจ เจ้าไม่มีสิทธิ์ที่จะยื่นต่อหน้าผู้คนและประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ เจ้าไม่มีสิทธิ์ที่จะยื่นขึ้นและสอนพระวจนะของพระเจ้า เจ้าล้มเหลวในส่วนนี้และส่วนนั้น เจ้าเป็นคนละอะ ”

ข้าพเจ้ามักจะเริ่มยิ้มเมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น เพราะข้าพเจ้าแน่ใจว่าข้าพเจ้าเป็นที่ยอมรับใน 2-3 สิ่ง---ข้าพเจ้ารู้ว่า มี 2-3 สิ่งที่ยังไม่ได้กล่าวขึ้นมา ข้าพเจ้าพูดกับมันว่า “ ซาดาน เจ้าไม่ทำให้ข้ากลัวด้วยข้อกล่าวหาของเจ้าหรอก เจ้าไม่สามารถทำให้ข้าหนีไปซ่อนได้ ที่จริงแล้ว ข้ารู้ว่าสิ่งที่เจ้าพูดเป็นความจริง ข้ารู้ว่าข้าล้มเหลว ข้ารู้ว่าข้ามีความอ่อนแอ แต่เจ้าไม่ได้ผลักข้าออกจากพระเยซูคริสต์ เจ้ากำลังผลักข้าเข้าไปหาพระองค์ เพราะความหวังเดียวของข้าก็คือกางเขนของพระเยซูคริสต์ ”

ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงหลบไปยังสถานที่เดียวที่ข้าพเจ้าปลอดภัย สถานที่เดียวที่ข้าพเจ้ามีความหวัง แน่นอนที่ข้าพเจ้าไม่มีความหวังในตัวเองและในความชอบธรรมของตนเอง แต่ข้าพเจ้ามีความหวังที่ยิ่งใหญ่ในพระราชกิจที่พระเยซูคริสต์ทำเพื่อข้าพเจ้า และในพระราชกิจที่พระเจ้ากำลังทำในข้าพเจ้าโดยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในขณะที่พระองค์กำลังทำให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนพระฉายาของพระคริสต์

สิ่งเหล่านั้นที่ข้าพเจ้าไม่สามารถทำเพื่อตนเอง พระองค์ทรงทำเพื่อข้าพเจ้า เรื่องต่างๆ ที่ข้าพเจ้าอ่อนแอ พระองค์ก็ทำให้ข้าพเจ้าเข้มแข็ง ข้าพเจ้ารับรู้ถึงความอ่อนแอของข้าพเจ้าและข้าพเจ้าวางตนเองอย่างไรกำลังต่อพระองค์ ในเรื่องเหล่านั้นที่ข้าพเจ้าเคยอ่อนแอและสะดุดล้มเสมอ ตอนนี้ข้าพเจ้ายืนอยู่อย่างเข้มแข็งเพราะพระกำลังของพระองค์ถูกทำให้สมบูรณ์ในความอ่อนแอของข้าพเจ้า “ แต่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘ การที่มีคุณของเราก็พอแก่เจ้าแล้ว เพราะความอ่อนแอมีที่ไหน เเดชของเราก็มีฤทธิ์ขึ้นเต็มขนาดที่นั่น ’ ... ” (2 โครินธ์ 12:9)

แน่นอน ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นทั้งหมดที่พระเจ้าต้องการให้ข้าพเจ้าเป็น ยังห่างไกลมาก แต่ขอบพระคุณพระเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นอย่างที่ข้าพเจ้าเคยเป็น แม้แต่ในสภาวะปัจจุบันของความไม่สมบูรณ์ของข้าพเจ้า พระเจ้ามองที่ข้าพเจ้าและนับว่าข้าพเจ้าชอบธรรมและบริสุทธิ์ นั่นคือเหตุผลที่ข้าพเจ้าไม่เคยต้องการถูกยึดจับอยู่ที่ใดเว้นแต่ในพระเยซูคริสต์ เราต้องไม่มีวันเห็นตัวเองแยกออกจากพระองค์

ไม่มีระดับของความชอบธรรม

ถ้าพระเจ้าให้ความชอบธรรมของพระคริสต์แก่เราเพราะเราเชื่อ ก็เป็นการกระทำที่โง่สำหรับเราที่จะพยายามปรับปรุงความชอบธรรมนั้น โดยการกระทำ เราไม่สามารถปรับปรุงความชอบธรรมของพระเจ้า ไม่มีทางที่เราจะสามารถปรับปรุงการยืนอย่างถูกต้องที่พระองค์ทรงให้แก่เรา เราเป็นคนชอบธรรม นั่นคือสิ่งที่พระเจ้านับว่าเราเป็น เพราะเราเชื่อและวางใจในพระราชกิจของพระเยซูคริสต์

ไม่มีผู้ใดในสวรรค์จะโอ้อวดได้ว่าเขาทำให้ตนเองชอบธรรมเพียงใด เราไม่ต้องฟังอับราฮัม คาวิดหรือเปาโลพูดแล้วพูดอีกเกี่ยวกับสิ่งดีต่างๆ ที่พวกเขาทำที่ทำให้เขาขึ้นอย่างชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า คนเหล่านี้เพียงแต่เชื่อพระเจ้าและความเชื่อของพวกเขาทำให้เขาชอบธรรม

ไม่มีพวกเรากันใดจะยืนอยู่ในสวรรค์เพื่อเปรียบเทียบการกระทำดีของตนกับผู้อื่น เพราะมีเพียงผู้เดียวที่จะได้รับศักดิ์ศรีต่อหน้าพระบัลลังก์ของพระเจ้า มีดวงดาวที่เปล่งแสงเพียงดวงเดียว ไม่มีระบบบรรณะทางจิตวิญญาณซึ่งบางคนจะได้รับความสุขในศักดิ์ศรีของการกระทำของเขาในขณะที่คนอื่นจะยืนอยู่ในมมด้วยความสะดวกว่าพวกนั้นทำได้อย่างไร พระเยซูเจ้า---พระองค์เท่านั้น---ได้รับศักดิ์ศรีจากความรอดของเรา ถ้าไม่ใช่พระองค์ ก็ไม่มีผู้ใดจะได้ยืนที่นั่น

ดังที่เปาโลเขียนไว้ “แต่ข้าพเจ้าไม่ต้องการอวด นอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ” (กาลาเทีย 6:14) ไม่ว่าเราทำการดีเพื่อพระองค์มากเพียงใด ไม่ว่าเราจะนำคนมาหาพระองค์มากเพียงใด หรือเราตั้งคริสตจักรเพื่อพระองค์มากเพียงใด ศักดิ์ศรีเดียวของเราอยู่ในพระเยซูคริสต์ผู้ทรงพระสิริพระชนม์เพื่อเรา ความชอบธรรมของเราไม่ใช่คำถามเรื่องการทำดี ความพยายามของมนุษย์ หรือการรักษาพิธีกรรมหรือกฎการถืออด ความชอบธรรมของเรา---ทั้งเดี๋ยวนี้และสำหรับชั่ววันรันดร์---เป็นผลของความเชื่อของเราในพระบุตรของพระเจ้า พระเยซูเจ้า

ความชอบธรรมโดยความเชื่อขจัดความแตกต่างทั้งปวงระหว่างคนเหล่านั้นที่เป็นของพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้ดีกว่าท่านหรือท่านดีกว่าข้าพเจ้า เราทุกคนเป็นคนบาป ได้รับความรอดโดยพระคุณอันยอดเยี่ยมของพระเจ้าเท่านั้น ไม่มีทางอื่นใดสำหรับการยืนอย่างถูกต้องต่อพระพักตร์พระเจ้า มีความชอบธรรมเพียงอย่างเดียวที่พระเจ้าจะยอมรับ และนั่นคือความชอบธรรมของพระเยซูคริสต์ที่มอบให้เรา

ถ้าข้าพเจ้ากำลังแสวงหาที่จะสัมพันธ์กับพระเจ้าบนพื้นฐานของความชอบธรรมของตนเองหรือการกระทำของตนเอง หรือถ้าข้าพเจ้าคาดหวังที่จะได้รับพระพรเพราะข้าพเจ้าประพฤติดีสักคำหนึ่ง หรือข้าพเจ้าได้อ่านไบเบิลหลายบทหรือได้อธิษฐานอย่างมาก แล้วความสัมพันธ์ของข้าพเจ้ากับพระเจ้ามักจะจืดจางลง บางเวลาข้าพเจ้าจะรู้สึกถึงความสัมพันธ์ของข้าพเจ้ากับพระเจ้ดี และในเวลาอื่นข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีไม่ดี ทำไม ? เพราะข้าพเจ้าพยายามเกี่ยวข้องกับพระองค์บนพื้นฐานของความชอบธรรมของข้าพเจ้า

หากปราศจากพระคุณ ความสัมพันธ์ของข้าพเจ้ากับพระเจ้ก็ไม่มีวันเป็นความจริงที่ถูกจัดตั้งขึ้น และก็ไปไม่ได้ที่จะชื่นชมยินดีในสันติสุข ถ้าความสัมพันธ์ของข้าพเจ้ากับพระเจ้ขึ้นอยู่กับว่าข้าพเจ้ารู้สึกอย่างไร ข้าพเจ้าดำเนินชีวิตอย่างไร หรือขึ้นอยู่กับความชอบธรรมของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถสัมพันธ์กับพระเจ้ได้ตลอดเวลา

อย่างไรก็ตาม เมื่อความสัมพันธ์ของข้าพเจ้ากับพระเจ้ขึ้นอยู่กับพระคุณของพระเจ้ต่อข้าพเจ้า ประตูแห่งพระพรก็ไม่มีวันถูกปิด พระพรของพระเจ้ถูกมอบให้บนพื้นฐานของพระคุณของพระองค์ พระกรุณาของพระองค์ที่เราไม่สมควรได้รับ ข้าพเจ้าไม่สมควรได้รับพระพร พระพรที่เข้ามาในชีวิตข้าพเจ้ามักขึ้นอยู่กับพระกรุณาของพระเจ้ต่อข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้าไม่พึงได้รับ พระเจ้รักข้าพเจ้ามาก ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม พระองค์ก็ทรงอวยพรข้าพเจ้า พระเจ้านั้นแสนดี คำสรรเสริญที่เป็นจริงที่สุดคือคำสรรเสริญที่เกิดขึ้นเองจากหัวใจของเราเมื่อเราระลึกถึงพระคุณอันอัศจรรย์ของพระเจ้ต่อเรา

แนวโน้มน้ำที่คือนิ่ง

เราพบว่ามันยากมากที่จะหนีพ้นจากแนวความคิดว่าความชอบธรรมของเราเกี่ยวข้องกับงานที่เราทำเพื่อพระเจ้าโดยทางใดทางหนึ่ง เรามักจะพิจารณาว่าผู้เชื่อบางคนสูงส่งกว่าคนอื่นเพราะผลงานของเขา เรายังพบว่าตัวเองใช้มาตรฐานนี้วินิจฉัยผู้อื่น ถ้าใครบางคนไม่ได้ทำงานระดับเดียวกันหรือไม่ได้กระตือรือร้นเท่ากับเรา แน่แน่นอนว่าบุคคลนี้ไม่ชอบธรรมเท่าเรา

มันยากอย่างยิ่งที่จะขจัดความคิดเรื่องการชอบธรรมโดยการกระทำออกไปจากความคิดของเรา เพราะความคิดเห็นนี้ฝังแน่นลึกมาก พวกเราจำนวนมากเผชิญกับการดิ้นสู้กับความรู้สึกผิดอยู่เสมอ แม้แต่ในฐานะคริสเตียน เรายังพบตนเองพร้อมสำหรับเรื่องการสำนึกผิดที่ทำลาย เพราะเรารักพระเจ้า เราต้องการรับมาตรฐานส่วนบุคคลในการกระทำเพื่อรักษาเอกลักษณ์ของเราในฐานะบุตรของพระเจ้า เนื่องจากพระคริสต์สถิตอยู่ในข้าพเจ้าแล้วตอนนี้ ข้าพเจ้าต้องการสำแดงความรักของพระองค์ซึ่งคือความอดทน ความอดกลั้น ความปราณี ความอ่อนสุภาพและความเมตตา

ความรักในชีวิตของข้าพเจ้าช่างเปราะบางเพียงใด ข้าพเจ้าอาจกำลังขับรถไปบนฟรีเวย์เมื่อคนขับรถคันหน้าข้าพเจ้าขับอย่างโง่ๆ และเป็นอันตรายต่อชีวิตข้าพเจ้า โดยทันทีความรู้สึกโกรธวิ่งเข้ามาในใจของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอยากกดแตรและขับไล่จี้รถเขา และแสดงให้คนโง่นั้นรู้ว่าข้าพเจ้ารู้สึกอย่างไรต่อการขับรถของเขา แต่หลังจากทำสิ่งชั่วร้ายทั้งหลายเหล่านี้ ข้าพเจ้าจำได้ว่าป้ายทะเบียนของข้าพเจ้าเขียนว่า “ เนินกางเขน ” ช่วงเวลานั้น ความรู้สึกผิดที่คุ้นเคยของข้าพเจ้าก็เทเข้ามาในหัวใจของข้าพเจ้า ความคิดกล่าวโทษอย่างเช่น “ ท่านช่างเป็นพยานที่ยิ่งใหญ่จริงๆ ” ท่วมท้นในใจข้าพเจ้าและถึงความรู้สึกไร้ความชอบธรรมไว้ในข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทำฟังอีกแล้ว ข้าพเจ้าทำให้พระเจ้าผิดหวังอีกแล้วและข้าพเจ้าถูกทิ้งไว้ด้วยสำนึกของการถูกแยกออกจากพระองค์

สิ่งที่ยากต่อการคว่ำจับก็คือแม้ว่าพฤติกรรมของข้าพเจ้าจะผิด แต่มันไม่เกี่ยวอะไรเลยกับการยืนอย่างถูกต้องกับพระเจ้า มันยากมากที่จะแยกแนวคิดเรื่องการกระทำและธรรมชาติออกจากความคิดเรื่องความชอบธรรม การกระทำของข้าพเจ้าและการยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าดูเหมือนเกี่ยวข้องกันอย่างไม่สามารถแยกได้ แต่ที่จริงมันไม่เกี่ยวข้องกันเลยโดยสิ้นเชิง

ความจริงก็คือพระเจ้าโดยพระองค์เองมอบการยืนอย่างถูกต้องแก่ข้าพเจ้าเพราะข้าพเจ้าเชื่อในพระบุตรของพระองค์ พระเยซูคริสต์ ถ้าการรักษารายการของกฎเกณฑ์ ดังเช่น “ อย่าโกรธเมื่อขบถ ” หรือ “ อย่าอารมณ์เสียบกับลูกของท่าน ” อาจนำเราเข้าสู่ความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้า แล้วการกระทำของข้าพเจ้าและการยืนอยู่กับพระเจ้าของข้าพเจ้าอาจเกี่ยวข้องกัน แต่ไม่มีกฎเกณฑ์ที่ให้ชีวิต เพราะบาปทำให้เกิดการแยกออกและความตาย เพื่อให้เรามีชีวิต พระเจ้าต้องตั้งพันธสัญญาใหม่ซึ่งขึ้นอยู่กับพระสัญญาที่ดีกว่าความชอบธรรมโดยการกระทำ พันธสัญญาใหม่นั้นคือข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ

พระคุณและสันติสุข

ท่านอาจเป็นคนน่าเวทนา ท่านหงุดหงิดง่ายและไม่มีความสุข และท่านรู้สึกว้าพระเจ้าไม่สามารถรักท่านได้ ท่านรู้สึกขยะแขยงกับความล้มเหลวของเนื้อหนังของท่าน ท่านรู้ว่าทั้งหมดที่ท่านสมควรได้รับคือด้านหลังของพระหัตถ์พระเจ้าในการพิพากษา

ทันใดนั้น โดยไม่คาดฝัน พระเจ้าประทานพระพรอันดีเยี่ยมแก่ท่าน ในเวลานั้น คำสรรเสริญก็ผุดขึ้นมาจากหัวใจโดยไม่รู้ตัวเพื่อนมัสการพระเจ้า นี่คือรูปแบบที่แท้จริงที่สุดของการสรรเสริญ การนมัสการที่ปะทุออกมาโดยไม่รู้ตัวเพื่อตอบสนองต่อพระคุณพระเจ้า นี่คือชนิดของการสรรเสริญที่กล่าวว่า “ พระเจ้าดีต่อข้าพเจ้ามาก ข้าพเจ้าไม่สมควรได้รับแม้แต่เน้อย ”

เพราะข้าพเจ้าสัมพันธ์กับพระเจ้าบนพื้นฐานของพระคุณ ข้าพเจ้าจึงไม่มีวันถูกตัดออก
จากพระพรของพระองค์ ในอีกทางหนึ่ง ถ้าข้าพเจ้าคาดหวังการเข้าแทรกแซงของพระ
เจ้าแทนข้าพเจ้าบนพื้นฐานของความดีหรือการกระทำของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถูกตัด
ออกเป็นส่วนใหญ่

ข้าพเจ้าค้นพบว่าการขาดแคลนพระพรของพระเจ้าในชีวิตข้าพเจ้าไม่เกี่ยวอะไรกับ
ผลงานภายนอกของข้าพเจ้า แต่เกิดมาจากการขาดแคลนความเชื่อในพระคุณพระ
เจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ว่าพระพรของพระเจ้าไม่มีเงื่อนไข ยิ่งข้าพเจ้าได้เห็น
พระพรของพระองค์ในชีวิตข้าพเจ้ามากเพียงใด ข้าพเจ้าก็ยังตระหนักว่าข้าพเจ้าไม่คู่ควร
เพียงใด เนื่องจากความจริงนี้ ข้าพเจ้าสามารถมีสันติสุขที่นำปลื้มปิติ ข้าพเจ้าไม่ต้อง
กังวลเลย

ถ้าเราวางใจในความชอบธรรมของเราเป็นพื้นฐานสำหรับความสัมพันธ์ของเรากับพระ
เจ้า เราจะไม่มีวันมีประสบการณ์ในสันติสุขที่มั่นคง การพยายามสัมพันธ์กับพระเจ้าบน
พื้นฐานของความพยายามและการกระทำมักเป็นการคืนรน ความตึงเครียด ความกดดัน
ถ้าเราเคยได้รู้จักสันติสุขของพระเจ้า เราต้องตระหนักว่าพระคุณอันอัศจรรย์ของพระเจ้า
หลังไหลสู่เราครั้งแรกแม้ว่าเราจะเสื่อมทรามและไม่สมควรกับมันก็ตาม

หลังจากการได้รับพระคุณอันดียอดเยี่ยมของพระเจ้าแล้ว สันติสุขของพระเจ้าเติมเต็ม
หัวใจและชีวิตของเรา เรารู้ว่าพระองค์ทรงรักเรา--แม้ว่าเราอยู่ห่างไกลจากความ
สมบูรณ์ แม้ว่าเราล้มเหลว แม้เมื่อคราวกับว่าไม่มีใครรักเรา (และเราก็ไม่โทษพวกเขา
เพราะเราก็ยังไม่รักตัวเองเลย) พระเจ้าก็ยังทรงรักเรา

ท่านเคยได้ยินเรื่องฝ่าฝืนสยามแห่งพันธสัญญาใหม่หรือไม่ ? มันคือคำเล็กๆ 2 คำ
“ **พระคุณและสันติสุข** ” มันมาด้วยกันเสมอ เราอาจกล่าวว่าฝ่าฝืนคนที่คือพระคุณ มัก
จะเป็น “ **พระคุณและสันติสุข** ” เสมอ เราไม่เคยอ่านคำแสดงความนับถือว่า “ **สันติสุข**

และพระองค์ ” เลย ทำไม ? เพราะนั่นจะเป็นการตั้งเกวียนไว้หน้าม้า ลำดับที่เหมาะสม
มักเป็น “ พระคุณและสันติสุข ” เพราะเราไม่สามารถรู้จักสันติสุขของพระเจ้าในหัวใจ
ของเราได้จนกว่าเราจะมีประสบการณ์ในพระคุณของพระเจ้าในชีวิตเราก่อน

บริสุทธิเหมือนพระเยซูเจ้า

ไบเบิ้ลกล่าวว่าใครบางคนที่วางความเชื่อของเขาในพระเยซูเจ้าได้รับ “ การทำให้ชอบธรรม ”
นั่นหมายความว่าอะไร ? หมายความว่าพระเจ้าได้ประทานที่ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์
แก่เราราวกับว่าเราไม่เคยทำบาปเลย

นี่ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยสำหรับพระเจ้าที่จะทำให้สำเร็จ เพราะถ้าเราทุกคนทำบาปและพลาด
เป้าหมาย พระเจ้าจะยังคงยุติธรรมและมองดูเราเหมือนว่าเราไม่เคยทำบาปได้อย่างไร ?
ถ้าพระองค์เห็นชีวิตเราอย่างที่มีมันเป็นจริงๆ และต้องกระทำตามพระลักษณะแห่งความ
ยุติธรรมของพระองค์ พระองค์จะสามารถทำกับเราเหมือนว่าเราสมบูรณ์ได้อย่างไร ?

นี่คือที่ซึ่งฤทธานุภาพของข่าวประเสริฐเข้ามา พระเจ้าทรงทำให้พระเยซูเจ้าผู้ไม่มีบาป
ให้บาปเพื่อเรา พระคัมภีร์ประกาศว่าพระเจ้าทรงวางความบาปของเราทุกคนไว้บน
พระคริสต์ พระเยซูเจ้าเข้าแทนที่ข้าพเจ้าและรับการลงโทษที่ควรแก่ข้าพเจ้าในฐานะคน
บาปที่มีความผิดไปแทน

นี่คือข่าวประเสริฐที่ยอดเยี่ยมแห่งพระคุณ เราสามารถยืนอย่างชอบธรรมต่อพระพักตร์
พระเจ้าห่างไกลเหนือกว่าทุกสิ่งที่เราจะได้รับภายใต้ธรรมบัญญัติ เพราะไม่ว่าเราจะ
พยายามรักษาธรรมบัญญัติอย่างเข้มงวดเพียงใด เราก็มีรักษาไม่ได้ อยากรู้ก็ตาม
ความชอบธรรมที่มาทางความเชื่อในพระคริสต์ถูกบรรจุเข้ามาในเราและเป็นสิ่งที่ครบ
บริบูรณ์ ไม่สามารถเพิ่มเติมอะไรเข้าไปได้อีก ในพระคริสต์ ข้าพเจ้ามีที่ยืนที่ชอบธรรม
สมบูรณ์ต่อพระพักตร์พระเจ้า ไม่มีข้อกล่าวหาใดต่อข้าพเจ้าอีก ในสายพระเนตรของ

พระองค์ ข้าพเจ้าสมบูรณ์พร้อม นั่นไม่ได้หมายความว่า ข้าพเจ้าเป็นคนที่สมบูรณ์พร้อม---ไม่ใช่โดยความพยายามที่ไม่มีทางสำเร็จ มันหมายความว่าพระเยซูคริสต์ สมบูรณ์พร้อมและข้าพเจ้ามีความชอบธรรมของพระองค์เก็บไว้ในบัญชีของข้าพเจ้า เพราะความเชื่อของข้าพเจ้าในพระองค์

ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเจ้าอย่างไรดีสำหรับความรู้ในพระคุณของพระเจ้าที่ทรงนำมาสู่หัวใจของข้าพเจ้า และสำหรับความสัมพันธ์ด้วยความรักที่ข้าพเจ้ามีกับพระองค์ มันไม่เปลี่ยนไป มันไม่เปลี่ยนแปลงเมื่อข้าพเจ้าหดหู่ใจ หรือทำผิด หรือโกรธ มันเป็นความสัมพันธ์ที่เคลื่อนไหวอย่างมั่นคงและคงอยู่เสมอ พระองค์ทรงรักข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้าอ่อนหวานและพระองค์ทรงรักข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้าร้ายกาจ ช่างดีเพียงใดที่ได้รู้จักพระคุณของพระเจ้าและข่าวประเสริฐแห่งพระคุณนั้น

บทที่ 3

พระคุณ : ไม่มีคนโปรดในแผ่นดินพระเจ้า

ท่านเคยสังเกตไหมว่าบ่อยครั้งเพียงใดที่คนที่เราจัดกลุ่มว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะรอด ได้ถูกพระเจ้ากำหนดให้เป็นผู้กลับใจคนต่อไป ?

ไม่ใช่เรื่องผิดปกติที่ Calvary Chapel ที่เพื่อนที่ไม่ได้เจอกันมานานมากจะบังเอิญมาพบกันที่โถงทางเดิน มองกันอย่างแปลกใจและกล่าวขึ้นพร้อมกัน “ คุณมาทำอะไรที่นี่ ? ” การเจอกันในคริสตจักรพร้อมด้วยใบเบิ้ลในมือและรอยยิ้มบนใบหน้าทำให้เขางง ทั้ง 2 ไม่คิดว่าอีกคนควรได้รับความรอด

ข้าพเจ้าไม่คาดว่ามีคนหลายคนในคริสตจักรยุคแรกจะอธิษฐานเพื่อความรอดของเขาโล พวกเขาน่าจะพูดว่า “ พระเจ้า โปรดนำชายคนนั้นออกไป เขาจะฆ่าคริสตจักร หยูดเขาไว้ พระองค์เจ้าข้า ” พวกเขาคงจะหวังให้พระเจ้าตีโดยทันทีด้วยการพิพากษา

แต่พระเจ้ามีอีกวิธีหนึ่งในการหยูดเขา---ไม่เหมือนสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาคาดเดา พระเจ้าทรงนำชีวิตเขาโลสู่การหยุดชะงักและหมุนเขากลับ 180 องศาในขณะที่เขาเดินอยู่บนถนนสู่ดามัสกัส เขาโลบังเกิดใหม่เป็นเปาโลและกลายเป็นผู้ประกาศที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ของข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ

พระเจ้าเป็นผู้เชี่ยวชาญในการเลือกผู้ที่ไม่น่าได้รับเลือกมากที่สุดและเปลี่ยนพวกเขาเป็นถ้วยรางวัลแห่งพระคุณของพระองค์ พระองค์ทรงสามารถสร้างการเปลี่ยนแปลงที่งดงามในเราแต่ละคน พระองค์สามารถเปลี่ยนระบบค่านิยมของเราและทำให้เราเป็นสิ่งที่ทรงสร้างใหม่ในพระคริสต์ พระองค์ทรงเรียกเราให้เป็นตัวอย่างของสิ่งที่พระคุณของพระองค์สามารถกระทำได้

ไม่มีใครเล็กน้อยเกินไป

บางครั้งเราทำผิดพลาดในการคิดว่าพระเจ้าใช้เฉพาะคน “ พิเศษ ” : คนแข็งแรง คนฉลาด คนสวย เราไม่คิดว่าพระองค์มีที่สำหรับพวกเราที่เหลือ เราคิดผิดอย่างยิ่ง

พระเจ้าไม่มีคน “ สำคัญ ” พระเจ้าทรงใช้คนธรรมดาและทำกิจผ่านคนสามัญ นั่นคือเหตุผลที่เปาโลเขียนว่า

“ (26) ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย จงพิจารณาดูว่าพวกท่านที่พระเจ้าได้ทรงเรียกมานั้น เป็นคนพวกไหน มีน้อยคนที่โลกนิยมนว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง (27) แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกคนที่โลกถือว่าโง่เขลา เพื่อให้คนมีปัญหาอับอาย และได้ทรงเลือกคนที่โลกถือว่าอ่อนแอ เพื่อให้คนที่แข็งแรงอับอาย ” (1 โครินธ์ 1:26-27)

พระเจ้าทรงรักเราคนธรรมดาและมอบของประทานให้เราเพื่อที่เราจะเต็มเต็มที่ของเรา ในพระกายของพระคริสต์ ความสามารถใดก็ตามที่เรามีเป็นของประทานจากพระหัตถ์ของพระองค์ ทุกสิ่งที่มีถูกมอบให้แก่เรา ดังที่เปาโลกล่าวไว้ใน 1 โครินธ์ 4:7 “ ผู้ใดเล่ากระทำให้ท่านวิเศษกว่าคนอื่น ท่านมีอะไรที่ท่านมิได้รับมา ”

ข้าพเจ้าได้รับศักดิ์ศรีในงานรับใช้ของข้าพเจ้าราวกับว่าข้าพเจ้าไม่ได้รับมันมา ราวกับว่าสิ่งที่ข้าพเจ้าสามารถแบ่งปันเป็นความอัจฉริยะหรือความหลักแหลมของข้าพเจ้าเองได้อย่างไร ? สิ่งมีค่าใดๆ ที่ข้าพเจ้ามีส่วนมาจากพระเจ้า ไม่มีทางที่ข้าพเจ้าจะสามารถเย่อหยิ่งและโอ้อวด ราวกับว่าข้าพเจ้าเป็นใครบางคนที่ไม่ขึ้นต่อพระเจ้า แยกจากพระองค์แล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่มีอะไรเลย แยกจากพระองค์แล้ว ข้าพเจ้าไม่สามารถทำอะไรได้เลย

คนมักพัฒนาภาพที่ลำพองของความสำคัญและความยิ่งใหญ่ของตนเอง และมองด้วยความพอใจในสถานะของเขาในพระราชกิจของพระเจ้า แต่ความจริงก็คือพระเจ้าไม่

ต้องการพวกเรคนใดเลย ข้าพเจ้าขอโทษถ้านั้นทำให้ท่านรู้สึกไร้ความสำคัญ แต่นี่เป็นความจริง พระองค์ได้เลือกที่จะใช้เรา แต่พระองค์ไม่จำเป็นต้องใช้ พระองค์สามารถใช้ใครอื่นก็ได้ได้ง่ายๆ

สำหรับข้าพเจ้า นั้นเป็นสิ่งที่น่าตื่นกลัว ข้าพเจ้าไม่ได้ถูกเลือกรับใช้เพราะข้าพเจ้ายอดเยี่ยม พระเจ้าไม่ได้เลือกเราเนื่องจากความยิ่งใหญ่ ความสามารถหรือศักยภาพของเรา พระองค์เลือกเราเพราะพระองค์ตัดสินใจเลือกเรา คนที่ภูมิใจและมีความสำคัญไม่ชอบเรื่องเช่นนั้น พวกเขา “ อยู่เหนือ ” การถูกเลือก---โดยปกติเขาไม่ได้ถูกเลือก พระเจ้าเลือกโดยพระคุณของพระองค์ พระองค์ทรงเลือกข้าพเจ้า พระองค์ทรงเลือกท่าน

สวรรค์จะเต็มไปด้วยความประหลาดใจ เมื่อเรามองไปรอบๆ ความประหลาดใจอันดับแรกคงเป็นคนที่ปวงที่เราคิดว่าไม่มีทางไปสวรรค์ได้ ความประหลาดใจถัดไปคงเป็นคนเหล่านั้นที่นั่งแถวหน้าในที่นั่งแห่งเกียรติยศ เราจะกล่าวว่า “ คนเหล่านี้เป็นใคร ? ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นพวกเขามาก่อน ” “ พวกเขาบางคนไปที่ Calvary Chapel ” บางคนจะพูดว่า “ แต่เขาคือที่ไหน ? ” และจากด้านหลังของฝูงชนที่ระเบียง ข้าพเจ้าจะตะโกนว่า “ ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ ขอขอบคุณพระเจ้า โดยพระคุณของพระองค์ ข้าพเจ้าทำได้ ”

ทุกคนเท่าเทียมกันในแผ่นดินพระเจ้า

ก่อนที่จะเผชิญหน้าต่อหน้ากับพระเยซูเจ้าบนถนนสู่ดามัสกัส อัครสาวกเปาโลใช้ชีวิตส่วนใหญ่ของเขาในฐานะฟาริสี ฟาริสีเป็นสมาชิกของลัทธิศาสนายิวที่ยึดธรรมเนียมบัญญัติอย่างเข้มงวดซึ่งต่อต้านพระเยซูเจ้าอย่างแข็งขัน เรา รู้จักว่าพวกเขาเป็นใครโดยพิจารณาจากคำอธิษฐานของเขา ซึ่งถูกเก็บไว้สำหรับเราน้อยมาก ทุกเช้า รับประทานอธิษฐานว่า “ พระบิดา ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่ข้าพระองค์ไม่ได้เกิดเป็นคนต่างชาติ ทาสหรือผู้หญิง ” ไม่สงสัยเลยว่านี่คือส่วนหนึ่งของชีวิตที่อุทิศตนถวายของเปาโลมาหลายปี

นำเสนออย่างยิ่งว่าอัครสาวกเปาโลเปลี่ยนแปลงส่วนประกอบทั้ง 3 ของคำอธิษฐานตาม ประเพณีในหัวพวกเขา เปาโลเขียนว่า

“ จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่า ท่านเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันโดยพระเยซูคริสต์ ” (กาลาเทีย 3:28)

พระเยซูเจ้าเป็นผู้ทำให้เท่าเทียมที่ยิ่งใหญ่ พระคุณของพระองค์ปฏิเสธที่จะยกคนหนึ่งเหนือคนอื่น เราทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกัน เพราะในพระคริสต์ พระเจ้ายอมรับคนบาปคนหนึ่งเหมือนที่พระองค์ยอมรับอีกคนหนึ่ง พระเจ้าทรงวางคุณค่ามหาศาลบนแต่ละบุคคล

ข่าวประเสริฐนี้สร้างผลกระทบมหาศาลในโลกไม่ว่าไปถึงที่ใดก็ตาม ลองพิจารณาถึง สิทธิของผู้หญิง ก่อนที่ศาสนาคริสต์จะเข้ามาในวิถีนี้ ผู้หญิงถูกมองว่าไม่มีค่าควรแก่ การนมัสการพระเจ้า ผู้หญิงคนหนึ่งเพียงแค่ว่าแต่งงานนมัสการเท่านั้นต้องถูกทำให้ตาย ความเป็นประชากรชั้น 2 เช่นนี้สร้างบรรยากาศของความกลัวและความอับอายและ นำไปสู่อัตราการฆ่าตัวตายสูงมากในบรรดาผู้หญิง การกดขี่หนักมาก ลองจินตนาการ ถึงผลกระทบต่อวัฒนธรรมนี้เมื่อข่าวประเสริฐแห่งพระคุณปรากฏขึ้น ทันใดนั้น ชาย และหญิงค้นพบว่าในพระคริสต์ ไม่มีความแตกต่างระหว่างผู้ชายและผู้หญิง

พระเยซูเจ้าทำให้การเข้าถึงพระเจ้าอย่างเท่าเทียมกันเป็นไปได้สำหรับทุกคนโดยไม่ คำนึงถึงกลุ่มประชากรของเขา พระเจ้าไม่ได้รับเราในฐานะคนแปลกหน้าที่ถูกทำให้ ชอบธรรมหรือคนคุ้นเคยที่อยู่ไกล แต่ในฐานะลูกที่รักยิ่งของพระองค์ ยอห์นบอกเราว่า

“ แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ ผู้ที่เชื่อในพระนามของพระองค์ พระองค์ ก็ทรงประทานสิทธิให้เป็นบุตรของพระเจ้า ” (ยอห์น 1:12)

นี่คือความงดงามของข่าวประเสริฐ

ไม่ว่าเราเคยเป็นอะไรหรือเราเคยทำผิดอะไร ถ้าเราจะวางความเชื่อของเราในพระคริสต์ เราจะได้รับการอภัยสำหรับบาปทั้งปวงของเรา แม้จะเหนือพระพรที่ไม่สามารถเข้าใจได้ พระเจ้ายังคงรับเราในฐานะบุตรของพระองค์ นั่นคือสิ่งที่เปาโลหมายถึงเมื่อเขียนว่า “ เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าร่วมในพระเยซูคริสต์โดยความเชื่อ ” (กาลาเทีย 3:26) คำว่า “ บุตร ” ในข้อความนี้ตามตัวอักษรหมายถึง “ ถูกวางไว้ในฐานะบุตร ”

พระเจ้าไม่มีบุคคลสำคัญคนใด บุคคลแห่งพระคุณของพระเจ้าไม่ใช่เพียงแต่คนแข็งแรง คนฉลาด หรือคนสวย พระองค์ทรงเรียกคนธรรมดาอย่างเรามาอยู่ข้างพระองค์และโอบพระกรอันเข้มแข็งของพระองค์รอบเราด้วยการสวมกอดอย่างอ่อนโยนด้วยความรัก นี่คือการชำระเสริฐแห่งพระคุณ

ถูกเลือกโดยพระคุณ

เปาโลมองชีวิตทั้งหมดของเขาเป็นผลของทางเลือกอันทรงพระคุณของพระเจ้า เขากล่าวว่า “ แต่เมื่อพระเจ้า . . . ทรงพอพระทัยที่จะสำแดงพระบุตรของพระองค์แก่ข้าพเจ้า ” (กาลาเทีย 1 :15,16) นั่นคือสิ่งที่พระเจ้าต้องการทำในชีวิตเราทุกคน นั่นคือสิ่งที่พระเจ้าต้องการทำในท่านเดี๋ยวนี้ พระเจ้าปรารถนาที่จะสำแดงพระบุตรแก่โลกผ่านท่าน

ที่จริงแล้ว พระเจ้าทรงทำกิจในชีวิตท่านตั้งแต่เมื่อท่านก่อร่างขึ้นในครรภ์มารดาเพื่อทำให้ท่านเป็นเครื่องมือที่สมบูรณ์เพื่อสำแดงพระบุตรของพระองค์ นั่นคือเหตุผลที่เปาโลเขียนว่า “ พระเจ้าผู้ทรงสรรสร้างข้าพเจ้าไว้ตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดาและได้ทรงโปรดบัญชาให้ข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์ ” (กาลาเทีย 1:15) นำสิ่งที่ได้เห็นพระเจ้าทรงจัดเตรียมเปาโลเพื่องานรับใช้มานานก่อนที่เขาจะทำ

พระเจ้าทรงรู้ว่าพระองค์ต้องการบุคคลพิเศษเพื่อนำข่าวประเสริฐแห่งพระคุณไปยังคนต่างชาติ ชายคนนี้จะต้องทำลายประเพณีที่ฝังแน่นของพวกยิวผู้ซึ่งมักเป็นคนยึดเผ่าพันธุ์ พวกเขาจะไม่ผสมรวมกับพวกต่างชาติ---ปฏิเสธแม้แต่การรับประทานอาหารร่วมหรือเข้าไปในบ้านของคนต่างชาติ ที่จริงแล้ว เมื่อฟาริสีคนหนึ่งเดินไปตามถนน เขาจะจับเสื้อคลุมของเขาให้พันรอบตัวเขาเพราะกลัวว่าเสื้อผ้าของเขาจะไปโดนคนต่างชาติ หากฟาริสีบังเอิญไปสัมผัสกับคนที่ไม่ใช่ชาวยิว เขาต้องกลับบ้าน อาบน้ำ ชักเสื้อผ้า และออกห่างจากวิหารในวันนั้น เขามองว่าตนเองมีมลทิน แต่คนที่พระเจ้าต้องการให้ประกาศข่าวประเสริฐต้องออกไปและใช้ชีวิตกับคนต่างชาติและเป็นหนึ่งเดียวกับคนต่างชาติ

น่าสนใจอย่างยิ่งที่พระเจ้าทรงเลือกชาวยิวผู้ซึ่งร้อนรนที่สุดเกี่ยวกับประเพณีของบรรพบุรุษให้ทำงานพิเศษนี้

เมื่อเปาโลมองกลับไป เขาเห็นว่าพระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่ในชีวิตเขาอย่างไรตั้งแต่เริ่มแรก เพราะวัฒนธรรมกรีกแทรกซึมทั่วโลก ชายที่พระเจ้าเลือกต้องถูกจุ่มในประเพณีและปรัชญาของมัน เพราะเขาจะต้องเดินทางไปทั่วอาณาจักรโรมันและเผชิญกับภัยอันตรายทุกอย่าง เขาจึงต้องเป็นคนสัญชาติโรมัน

ดังนั้น พระเจ้าจัดเตรียมให้ซาโลต้องเกิดมาในสัญชาติโรมัน เขาได้รับสัญชาติโรมันมาอย่างไรไม่มีใครรู้ แต่นี่เป็นข้อได้เปรียบข้อใหญ่ต่อเปาโล ช่วยเขาให้พ้นจากความยากลำบาก และแม้แต่สภาพการณ์ที่คุกคามถึงชีวิต (กิจการ 22 และ 25)

เมืองทาร์ซัสก็มีวัฒนธรรมกรีกที่แรง เปาโลมีมากกว่าเพียงแค่การแสดงออกเล็กน้อยถึงประเพณีและแนวคิดเกี่ยวกับกรีกโบราณ เขาเป็นส่วนของมันด้วย นี่ทำให้เป็นไปได้สำหรับเขาที่จะเกี่ยวข้องกับคนต่างชาติและที่จะรู้ถึงความแตกต่างเล็กน้อย

ของแนวคิดแบบกรีก พื้นเพของเขาทำให้เขาสามารถสื่อสารความจริงของพระเยซูคริสต์กับพวกกรีก

ในขณะเดียวกัน พระเจ้าต้องการบุคคลผู้ที่เป็นชาวยิวเต็มตัว เมื่อเปาโลอายุประมาณ 12 ปี พ่อแม่ของเขาส่งเขาไปกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อศึกษาใกล้ชิดกับกามาเลียล หนึ่งในนักวิชาการชาวยิวที่ยิ่งใหญ่ของยุคนั้น ที่นั่นเปาโลได้ซึมซับวัฒนธรรมและประเพณีฮีบรู เป็นผู้เชี่ยวชาญพระคัมภีร์ทัลมุด (Talmud) และพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู เปาโลมีความจริงใจอย่างมากเกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัติและแสวงหาที่จะเป็นคนชอบธรรมโดยการรักษารวมธรรมเนียมปฏิบัติด้วยความสามารถที่ดีที่สุดของเขา เขาเหนือกว่าคนร่วมสมัยของเขา

เขาเขียนถึงชาวฟิลิปปีว่า

“ ถ้าผู้อื่นคิดว่าเรามีเหตุผลที่จะไว้ใจในเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็มีมากกว่าเขาเสียอีก ”
(ฟิลิปปี 3:4)

เปโตรและสาวกคนอื่น ซึ่งมีพื้นเพเป็นคนหาปลาหรือคนเก็บภาษี ไม่ได้ถูกเตรียมให้เข้าใจในธรรมเนียมปฏิบัติได้อย่างถ่องแท้เหมือนเปาโล

เมื่อถึงวันที่พระเจ้าทรงสำแดงพระคุณแก่เปาโลบนถนนสู่ดามัสกัส อัครสาวกก็สามารถทำให้พระคัมภีร์ตามพันธสัญญาเดิมเข้าได้พอดีกับการปรากฏขึ้นของพระเยซูคริสต์ เขาเริ่มมองดูพระเมสสิยาห์จากมุมมองใหม่ เปาโลเป็นตัวเลือกที่สมบูรณ์ในการเทศน์สอนข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ เพราะถ้าจะมีใครก็ตามที่แสวงหาที่จะเป็นคนชอบธรรมโดยธรรมเนียมปฏิบัติ คนนั้นก็คือเปาโล นี่คือชายผู้กล่าวว่า “ ในด้านความชอบธรรมซึ่งมีอยู่โดยธรรมเนียมปฏิบัติ (ข้าพเจ้า) ก็ไม่มีที่ติได้ ” (ฟิลิปปี 3:6) เขารู้ถึงความไร้ประโยชน์ของการพยายามเป็นคนชอบธรรมโดยธรรมเนียมปฏิบัติ ดังนั้น เมื่อเขามาถึงความรู้อันรุ่งโรจน์ของพระเยซูคริสต์ เขาก็ยึดเอาความชอบธรรมใหม่ที่มอบให้เขาผ่านความเชื่อของเขาในพระเยซูคริสต์อย่างยินดี

ไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลง

เรื่องราวของเปาโลเหมือนนิยาย แต่อย่าคิดแม้แต่หน้าที่เดียวว่าการจัดเตรียมชนิดนี้ของพระเจ้าเป็นเรื่องเฉพาะสำหรับเปาโลหรือคริสตชนคนอื่นในพันธสัญญาใหม่ ข้าพเจ้าสามารถตรวจสอบชีวิตของข้าพเจ้า และเห็นว่าพระเจ้าทรงแยกข้าพเจ้าออกจากกรรมมารดาสำหรับงานที่พระองค์ทรงให้ข้าพเจ้าทำ

ข้าพเจ้ามองกลับไปและเห็นถึงเหตุการณ์ที่มีความหมายสำคัญมากที่สุดเหมือนไม่ค่อยสำคัญในเวลานั้น ตอนนี้ ข้าพเจ้าตระหนักว่าเหตุการณ์เหล่านั้นเป็นทางแยกในชีวิต ข้าพเจ้าที่ช่วยก่อร่างและกำหนดชะตาชีวิตของข้าพเจ้า เมื่อมองกลับไป ข้าพเจ้าเห็นถึงพระหัตถ์ของพระเจ้าในแต่ละสถานการณ์เหล่านั้น แม้ว่าในเวลานั้นข้าพเจ้าไม่ตระหนักว่าพระหัตถ์พระเจ้าทรงอยู่ใกล้ ข้าพเจ้าคิดว่าพระเจ้าได้ละทิ้งข้าพเจ้า แต่ตอนนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าพระเจ้าทรงทำกิจในทุกสภาพการณ์ยากลำบากของชีวิตข้าพเจ้าเพื่อจัดเตรียมข้าพเจ้าสำหรับงานที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ให้ข้าพเจ้า มันเป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้นที่ได้ระลึกถึงการตัดสินใจบางอย่างที่ข้าพเจ้าทำในเวลาวิกฤตและตระหนักว่าพระหัตถ์ของพระเจ้านำข้าพเจ้าโดยตลอด

เราร้องเพลง “ All the way my Savior leads me ” (พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงนำข้าพเจ้ามาตลอดทาง) เมื่อมองปัญหาหลังเกิดเหตุการณ์ ข้าพเจ้าสามารถเป็นพยานว่าพระหัตถ์พระเจ้าอยู่เหนือชีวิตข้าพเจ้าตั้งแต่เริ่มต้น บางครั้งพระเจ้าเข้าแทรกแซงอย่างเหนือธรรมชาติเพื่อปกป้องข้าพเจ้า พระองค์มีงานพิเศษให้ข้าพเจ้าทำและพระองค์ทรงทำให้ข้าพเจ้าเหมาะกับงานนั้น

ไม่กี่สัปดาห์ก่อนข้าพเจ้าเกิด ญาติของข้าพเจ้าเสียชีวิตจากโรคเชื้อหุ้มสมองอักเสบ พี่สาวของข้าพเจ้าก็ติดเชื้อโรคนี้ วันหนึ่งเธอเกิดอาการชักอย่างรุนแรงจนครอบครัวของข้าพเจ้าคิดว่าเธอตายแล้ว แม่ของข้าพเจ้ารีบวิ่งออกจากอพาร์ตเมนต์ไปยังที่พักรักษาของศิษยา

ภิกษุของคริสตจักรท้องถิ่น ที่ซึ่งเธอวางร่างที่ปราศจากชีวิตของพี่สาวข้าพเจ้าบนพระมคิษยาภิบาลและแม่ของข้าพเจ้าเริ่มต้นอธิษฐานขอให้พระเจ้านำพี่สาวของข้าพเจ้ากลับมา มีชีวิต ตาของเธอเหลืออกกลับ ขากรรไกรแข็งและจับชีพจรไม่ได้

เมื่อพ่อของข้าพเจ้ากลับบ้านหลังจากนั้นสักครู่ พยายามล่อพ่ออยู่และบอกว่า “ คุณน่าจะไปตามหาภรรยาของคุณ ลูกสาวคุณกำลังจะตาย เธออาจตายแล้วก็ได้ ” พ่อของข้าพเจ้ารีบวิ่งไปยังที่พักของศิษยาภิบาลเพื่อทำร้ายผู้รับใช้และนำพี่สาวของข้าพเจ้าไปโรงพยาบาล พ่อคิดว่าเป็นเรื่องไร้สาระที่อธิษฐานเมื่อต้องการแพทย์ แต่เมื่อพ่อเข้าไปในบ้านและเห็นสภาพของพี่สาวข้าพเจ้า พ่อก็รู้ว่าสายไปแล้ว ท่านคุกเข่าลงอย่างแหลกสลายต่อพระพักตร์พระเจ้า

ผู้รับใช้บอกแม่ของข้าพเจ้าว่า “ ตอนนี้จึงละลายตาของคุณจากลูกสาวของคุณ ให้สายตาของคุณมองที่พระเยซูเจ้าเท่านั้นและเริ่มมองที่พระเจ้า ” แม่ของข้าพเจ้า---ตั้งครรภ์ข้าพเจ้าอยู่---เงยหน้าหาพระเจ้าและพูดว่า “ ข้าแต่พระเจ้า ถ้าพระองค์ช่วยกู้ลูกสาวของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะมอบชีวิตของข้าพระองค์ต่อพระองค์ ข้าพเจ้าจะรับใช้พระองค์ในทุกเรื่องที่พระองค์ต้องการ ” พี่สาวของข้าพเจ้าได้รับการรักษาทันที เธอเริ่มร้องไห้ ลูกขึ้นนั่ง มองไปรอบๆ และอยากกลับบ้าน พวกเขาพาเธอกลับบ้านโดยได้รับการรักษาหาย

ไม่กี่สัปดาห์ต่อมาข้าพเจ้าก็เกิดและแพทย์ประกาศว่า “ คุณได้ลูกชาย ” พ่อของข้าพเจ้าวิ่งไปตามทางเดินของโรงพยาบาล “ สรรเสริญพระเจ้า เป็นลูกชาย ” ในเวลานั้น แม่ของข้าพเจ้าอธิษฐาน “ ขอบพระคุณพระเจ้าที่ประทานลูกสาวกลับมาให้ข้าพระองค์ คำสาบานที่ข้าพระองค์ให้ไว้ว่าจะรับใช้พระองค์ ข้าพระองค์จะทำให้สำเร็จผ่านลูกชายของข้าพระองค์ ”

จากวัยเด็กของข้าพเจ้า แม่ของข้าพเจ้าปลูกฝังพระวณะของพระเจ้าในหัวใจข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าเล่นชิงช้าในสนาม แม่จะช่วยข้าพเจ้าให้จดจำข้อพระคำ เมื่อข้าพเจ้าอายุ 4 ปี แม่สอนข้าพเจ้าอ่านโดยใช้ไบเบิล ข้าพเจ้าสะกดคำที่ข้าพเจ้าไม่สามารถออกเสียง แม่จะเล่าถึงเมื่อครั้งที่ข้าพเจ้าไม่รู้จักตัวอักษรทั้งหมดและพยายามอย่างดีที่สุดเพื่ออธิบายมัน เธอหัวเราะเมื่อเธอจำได้ว่าข้าพเจ้าเรียกตัว “ V ” ว่าเต็นท์คว่ำ ด้วยความอดทนและความรัก เธอเลี้ยงดูและสอนข้าพเจ้าถึงความยำเกรงพระเจ้า

เมื่อข้าพเจ้าอายุ 7 ปี ข้าพเจ้าสามารถบอกชื่อหนังสือทั้งหมดของไบเบิลและสะกดได้ เวลาเข้านอน ข้าพเจ้าไม่เคยฟังเทพนิยาย มีแต่เรื่องราวในไบเบิล แทนที่จะเป็นเรื่อง Goldilocks และหมี 3 ตัว ข้าพเจ้าเติบโตขึ้นมากับดาวิดและโมเสส แม่ของข้าพเจ้าสอนข้าพเจ้าว่าเมื่อพระเจ้าอยู่กับเรา เราไม่ต้องกลัวอะไรหรือใครเลย ไม่มียักษ์คนใดสามารถต่อต้านเราได้เมื่อพระเจ้าทรงอยู่กับเรา

ข้าพเจ้าไม่สามารถจำเวลาที่ข้าพเจ้าไม่รู้จักและไม่รักพระเจ้าได้เลย ข้าพเจ้าไม่มีคำพยานของการกลับใจ มีเวลาที่ข้าพเจ้าประกาศความเชื่อของข้าพเจ้าต่อหน้าสาธารณชนและได้รับบัพติศมา แต่ดูเหมือนว่าตั้งแต่จากกรรมมารดา ข้าพเจ้าถูกแยกออกเพื่อพระเจ้าและเพื่อพระวณะของพระเจ้า

เมื่อข้าพเจ้ามีอายุมากขึ้น ข้าพเจ้าตัดสินใจเลือกอาชีพเป็นศัลยแพทย์ประสาทและเริ่มเรียนวิชาที่เตรียมสำหรับวิชาชีพนั้น เมื่อใดก็ตามที่ข้าพเจ้าอธิบายถึงความทะเยอทะยานของข้าพเจ้า แม่ของข้าพเจ้าจะเพียงแค่มึนและให้กำลังใจข้าพเจ้า แม่ไม่เคยบอกข้าพเจ้าถึงคำสัญญาที่แม่ทำสำหรับชีวิตข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้าเกิด

ระหว่างช่วงวัยรุ่น พระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตข้าพเจ้าที่ค่ายฤดูร้อนที่ซึ่งข้าพเจ้าได้ให้คำสัญญาต่อความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ พระเจ้าประทับในใจข้าพเจ้าว่าคนมี

ความต้องการมากกว่าทางกาย การรับใช้สำหรับความต้องการทางกายให้ความช่วยเหลือชั่วคราว แต่การรับใช้เพื่อความต้องการทางจิตวิญญาณช่วยผู้คนได้ถึงนิรันดร์ พระเจ้าทรงเรียกข้าพเจ้าให้รับใช้ในการรักษาจิตวิญญาณมนุษย์ของพระองค์

ข้าพเจ้าคิดว่าแม่ของข้าพเจ้าคงผิดหวังอย่างมากเมื่อเธอรู้ว่าลูกชายของเธอจะไม่เป็นแพทย์ ข้าพเจ้าคาดว่าจะเห็นไหล่ที่ค่อมลงและใบหน้าที่ผิดหวังเมื่อข้าพเจ้าประกาศแก่ครอบครัวถึงการเปลี่ยนแปลงทิศทางของชีวิตข้าพเจ้า แต่เมื่อข้าพเจ้าบอกแม่ว่าข้าพเจ้ารู้สึกว่พระเจ้าทรงเรียกข้าพเจ้าสู่งานรับใช้และสู่วิทยาลัยพระคริสตธรรม เธอยิ้มและบอกว่า “ดีแล้วลูก ” ทำให้ข้าพเจ้าประหลาดใจที่แม่ไม่ได้ร้องไห้หรืออารมณ์เสีย

ข้าพเจ้าไปยังวิทยาลัยพระคริสตธรรม ได้รับการอบรม แต่งานกับเคย์ และได้เริ่มงานรับใช้ของเราด้วยกัน ไม่นานก่อนแม่ตาย แม่บอกข้าพเจ้าถึงเรื่องการดูแลเหมือนตายของพี่สาวข้าพเจ้าและคำสัญญาของแม่ต่อพระเจ้า---ซึ่งเธอสาบานที่จะรักษาสัญญาผ่านข้าพเจ้า แม่เป็นหนึ่งในคนที่รักพระเจ้าและงดงามที่สุดที่ข้าพเจ้าเคยรู้จัก---หญิงที่มีจิตวิญญาณลึกกล้าและเป็นตัวอย่างที่ยอดเยี่ยม ตอนนี้ข้าพเจ้าสามารถมองกลับไปและเห็นว่าแม่แต่เมื่ออยู่ในครรภ์มารดา ข้าพเจ้าก็ถูกแยกออกมาเพื่อพระเจ้าสำหรับงานรับใช้ที่พระองค์กำหนดไว้ให้ข้าพเจ้า

ท่านรู้ใหม่ว่านี่ก็เป็นจริงสำหรับท่านเช่นกัน ? ถ้าโดยทางความเชื่อ ท่านได้วางชะตาชีวิตนิรันดร์ของท่านไว้ในพระหัตถ์แห่งความรักของพระเยซูคริสต์ ท่านก็แน่ใจได้ว่าพระเจ้ากำลังทรงทำกิจในการสร้างเหตุการณ์และสถานการณ์ของชีวิตท่านให้เป็นผลลวกลายทิ้งความเพื่อสำแดงพระบุตรของพระองค์ต่อชายหญิงรอบๆตัวท่าน พระหัตถ์ของพระองค์อยู่บนท่านดังที่อยู่มาตั้งแต่ก่อนท่านเกิด

ถูกเรียกโดยพระองค์

มันสำคัญอย่างยิ่งที่จะจำไว้ว่าพระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่บนเราโดยพระองค์ เราทุกคนถูกเรียกมาโดยพระองค์ ดังที่เปาโลกล่าวว่า “แต่เมื่อพระเจ้าผู้ทรงสรรข้าพเจ้าไว้ตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดาและได้ทรงโปรดบัญชาให้ข้าพเจ้าโดยพระองค์ของพระองค์” (กาลาเทีย 1:5) ข้าพเจ้าไม่สมควรที่จะถูกเลือกมารับใช้พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่สมควรที่จะได้รับความรอด ข้าพเจ้าไม่สมควรที่จะได้อยู่ในสวรรค์ ข้าพเจ้าสมควรกับจุดที่ร้อนที่สุดในนรก

แต่นั้นไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าประทานให้ท่านหรือข้าพเจ้า พระเจ้าทรงวางแผนชีวิตเราอย่างสวยงามและมอบงานพิเศษให้เราแต่ละคนทำ บางคนสามารถบรรลุผลตามแผนของพระเจ้าสำหรับชีวิตของเขาในเวลาเพียง 1 ชั่วโมง พวกเราคนอื่นช้าและงุ่มง่ามและอาจต้องใช้เวลาทั้งชีวิตเพื่อให้พระประสงค์สูงสุดของพระเจ้าสำหรับเราบรรลุผลสำเร็จ

จงระลึกถึงคำถามของโมรเดคัยต่อพระนางเอสเธอร์

“ที่จริงเธอมารับตำแหน่งราชินีก็เพื่อยามวิกฤติเช่นนี้ก็เป็นได้นะ ใครจะรู้”

(เอสเธอร์ 4:14)

พระประสงค์สำคัญของพระเจ้าสำหรับการดำรงอยู่ของเอสเธอร์ถูกทำให้บรรลุผลสำเร็จในเวลาเพียงไม่กี่วัน พระเจ้าทรงยกเธอขึ้น นำเธอเข้าสู่ราชสำนักเปอร์เซียและทำให้เธอเป็นมเหสีของกษัตริย์อาหุสเธรัส เพื่อว่าโดยผ่านการอธิษฐานเผื่อของเธอ พระองค์จะไว้ชีวิตชาวยิว

พระเจ้ามีงานพิเศษสำหรับเราแต่ละคนและจำเป็นที่เราทุกคนต้องถูกเตรียมตัวเพื่องานนั้น พวกเราหลายคนจะใช้ชีวิตส่วนใหญ่ของเราในการเตรียมตัวก่อนวันของเราจะมาถึง เราจะทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับชีวิตเราบรรลุผลสำเร็จแล้วเราจะตายจากไป พระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเราจะถูกทำให้สำเร็จ

ที่ได้ก็ตามที่เราพบตัวเราเอง พระเจ้ามีเหตุผลในการวางเราไว้ที่นั่น พระองค์ทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนชีวิตเราและบนแต่ละสภาพการณ์ในชีวิตเรา เราอาจต้องผ่านการทดลองที่ยากลำบาก แต่ความยากลำบากเป็นสิ่งจำเป็น พระเจ้าต้องการพัฒนาบุคลิกลักษณะที่ดีในเราที่จะช่วยเราให้บรรลุผลสำเร็จตามแผนการของพระองค์สำหรับเรา

พระเจ้าทรงกำลังทำกิจในเราแต่ละคน เราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ งานชิ้นเอกของพระองค์ “ เพราะว่าเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ประกอบการดี ซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วงหน้าเพื่อให้เรากระทำ ” (เอเฟซัส 2:10) พระเจ้าจะทรงทำกิจในเราแต่ละคนตามพระคุณของพระองค์เพื่อที่เราจะทำให้งานที่พระองค์มอบหมายให้เราสำเร็จในแผ่นดินของพระองค์และเพื่อพระสิริของพระองค์

ระวิงหลุมพราง

เราทราบดีว่าพระหัตถ์พระเจ้าอยู่บนเราและมันจะพยายามใช้ความอ่อนแอและการไร้ความสามารถของเราเพื่อทำให้เราหมดกำลังใจ มารมักตั้งข้อเรียกร้องที่ไม่มีเหตุผลต่อเรา ทำให้เราคิดว่าพระเจ้าอยู่เบื้องหลังข้อเรียกร้องเหล่านี้และกระตุ้นเราให้ดิ้นรนเพื่อให้บรรลุถึงระดับความสมบูรณ์เหนือความสามารถของเรา

เมื่อเราทราบกวนและพันชนาการเรา หลายครั้งเราล้มลงในความสิ้นหวัง เราหมดกำลังใจอย่างหนักและเราต้องการลาออก แต่เมื่อใดก็ตามที่เราพยายามบรรลุถึงมาตรฐานที่พระเจ้าไม่ได้ตั้งไว้สำหรับเรา หัวใจของเราหนักอึ้งอย่างยิ่ง และผลลัพธ์ก็อาจน่าเศร้า

เด็กหนุ่มที่มีร่างกายพิการได้เข้าร่วมในคริสตจักรของเรา หลังจากการนมัสการทุกครั้ง เขาพยายามลุกขึ้นและพูดคุยกับข้าพเจ้า เขามีความยากลำบากอย่างยิ่งในการพูด แต่ข้าพเจ้านับถือความสามารถของเขาในการอธิบายตัวเอง ข้าพเจ้านับถือความฉลาดของเขา คำถามของเขาคือและรู้แจ้ง

อย่างไรก็ตาม เขามีปัญหาอย่างยิ่ง และวันหนึ่งเขาพยายามทิ้งตัวเองลงหน้ารถบนถนนที่
วุ่นวายหน้าคริสตจักร เขาถูกพาเข้ามาในสำนักงาน เราอธิษฐานกับเขาและโทรเรียกผู้มี
หน้าที่เกี่ยวข้อง เราารู้สึกว่าเพื่อความปลอดภัยของตัวเอง เขาต้องได้รับการตรวจโดย
แพทย์ เขาถูกนำไปยังโรงพยาบาลที่ซึ่งเขาได้รับการตรวจและปล่อยตัวออกมา

ชัดเจนว่าเขากำลังทุกข์ทรมานภายใต้การประณาม เขาบอกว่า “ ชัค ผมไม่สามารถเลิก
บุหรี่ ” ข้าพเจ้าพยายามบอกเขาไม่ให้กังวลเกี่ยวกับมัน---การสูบบุหรี่ของเขาไม่ได้ทำให้
เขาเป็นคริสเตียนชั้นสอง วันอาทิตย์ถัดมา เขากลับมาที่คริสตจักรและบอกข้าพเจ้าว่า
พระเจ้าได้ตกลงกับเขา เขาบอกว่าเขาได้ให้คำมั่นสัญญาที่แท้จริงแล้ว แต่ข้าพเจ้าบอก
ได้ว่าเขายังมีปัญหา เห็นได้ชัดว่าเขาถามคำถามเกี่ยวกับความอ่อนแอทางเนื้อหนัง
ของเขาและทรมานเขาเกี่ยวกับการพิการทางกายของเขา

วันหนึ่ง พันธนาการของการหมกมุ่นใจและการถูกประณามมีราคาสูงถึงชีวิตของเขา
เขาฆ่าตัวตายโดยกระโดดจากระเบียงของตึกสูง---ทั้งหมดเป็นเพราะเขายอมให้ศัตรูใช้
ความอ่อนแอของเขาทำให้เขาหมกมุ่นใจ

หากเพียงแต่ชายหนุ่มคนนั้นได้เรียนรู้ว่าเราไม่สามารถเป็นได้มากกว่าคนที่พระเจ้าทรง
ทำให้เราเป็น ไม่มีใครในพวกเราเคยบรรลุคุณค่าอื่นใดนอกเหนือจากงานของพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าในชีวิตเรา ดังนั้น เราต้องไม่เสียใจ เราต้องไม่ประณาม
ตัวเอง เราต้องไม่ตำหนิตนเองอย่างรุนแรงสำหรับความล้มเหลวของเรา เราเพียงแต่ต้อง
รับรู้และจดจำความอ่อนแอของเราและกล่าวอย่างถ่อมใจ “ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์รู้
ว่าข้าพระองค์อ่อนแอ ข้าพระองค์ต้องการความช่วยเหลือของพระองค์ ข้าพระองค์ขอ
มอบสิ่งนี้ให้กับพระองค์และทูลขอพระองค์ให้ทำสิ่งที่ข้าพระองค์ไม่สามารถทำได้ด้วย
ตนเอง ” และพระองค์จะทรงทำ

ทุกคนเป็นที่ต้อนรับที่นี่

พระกายของพระคริสต์เป็นสิ่งสวยงาม ทุกส่วนของร่างกายเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญ มันจะเป็นร่างกายที่ช่วยตัวเองไม่ได้และแปลกประหลาดเพียงใดถ้ามีแต่ปาก พระเจ้าสร้างปากในร่างกายของข้าพเจ้า แต่แน่นอนว่าทั้งร่างกายไม่ใช่ปาก หลายส่วนของร่างกายมีความสำคัญกว่าปาก ช่างงดงามเพียงใดที่ได้เห็นพระกายของพระคริสต์ทำหน้าที่อย่างที่ตั้งไว้ โดยคนจากทุกวิถีชีวิตและทุกกลุ่มประชากรและทุกพื้นเพทำงานร่วมกันเพื่อรับใช้พระเจ้าอย่างเป็นหนึ่งเดียว

พระเจ้าต้องการสำแดงพระบุตรของพระองค์ในท่านไม่ว่าท่านมาจากไหน ไม่ว่าท่านอยู่ที่ใด และไม่ว่าท่านทำอะไร จงยอมให้พระเยซูคริสต์ส่องสว่างผ่านชีวิตท่าน ผ่านทัศนคติของท่าน ผ่านการกระทำของท่านและการตอบสนองของท่าน

เราเคยร้องเพลงประสานเสียงในคริสตจักร “ ขอให้ความงดงามของพระเยซูมองเห็นได้ในข้าพเจ้า ความรักและความบริสุทธิ์อันน่าอัศจรรย์ของพระองค์ โอ พระวิญญาณของพระเจ้า ธรรมชาติทั้งหมดของข้าพระองค์ถูกหล่อหลอม จนกว่าความงดงามของพระเยซูเจ้าจะเห็นได้ในข้าพเจ้า ” นี่เป็นมากกว่าเพลงประสานเสียงที่ไพเราะและคำอธิษฐานที่ดีเลิศ มันควรเป็นความปรารถนาของหัวใจของเราแต่ละคนด้วย

ดังที่ดาวิดอธิษฐาน “ ข้าแต่พระเจ้า โปรดให้ความงดงามของพระองค์มองเห็นได้ในข้าพระองค์ ” (สดุดี 17:15 “ เมื่อข้าพระองค์ตื่นขึ้น ข้าพระองค์จะอิมเอบใจด้วยพระลักษณะของพระองค์ ”)

โดยพระวิญญาณ เราทุกคน---คนที่น่ารักและคนธรรมดา คนแข็งแรงและคนอ่อนแอ คนหลักแหลมและคนหัวขี้---กำลังถูกเปลี่ยนให้เป็นเหมือนพระเยซูเจ้า เราทุกคนด้วย

กันเป็นจุดมุ่งหมายแห่งพระคุณ และเราทุกคนด้วยกันจะอิมเอบใจในวันแห่งความ
รุ่งโรจน์นั้นเมื่อเราตื่นขึ้นในพระลักษณะของพระองค์

จะเป็นอย่างไรไปได้อย่างไร ?

บทที่ 4

พระคุณ : ภาพเหมือนแห่งพระคุณ

การพูดถึงพระคุณในแง่นามธรรมเป็นเรื่องหนึ่ง แต่เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่จะอธิบายว่าพระคุณเป็นเหมือนอะไร ถ้า “ ภาพๆหนึ่งมีค่าเท่ากับคำพันคำ ” พระคุณจะเป็นภาพชนิดใดกัน ?

บางทีภาพที่ดีที่สุดของพระคุณในไบเบิลที่เรามองเห็นได้ในตัวบุคคลหนึ่งในพันธสัญญาเดิมที่ถูกอ้างถึงโดยผู้เขียนหลายคนในพันธสัญญาใหม่ อับราฮัมเป็นที่ยอมรับทั่วไปในฐานะบิดาของเหล่าผู้เชื่อ เขาให้ภาพที่ชัดเจนของสิ่งที่พระคุณเป็นและทำ

ทั้งในพระธรรมโรมและกาลาเทีย อัครสาวกเปาโลย้อนกลับไปยังอับราฮัมในฐานะตัวอย่างที่ดีที่สุดของคนທີ່พระเจ้ายอมรับโดยความเชื่อของเขา ในโรม 4 :3 เปาโลเขียนว่า “ พระคัมภีร์ว่าอย่างไร ? ก็ว่าอับราฮัมเชื่อในพระเจ้าและเพราะความเชื่อนั้นเอง พระเจ้าทรงถือว่าท่านเป็นคนชอบธรรม ”

อัครสาวกใช้ตัวอย่างเดียวกันนี้ในกาลาเทีย 3 :6-7 ซึ่งเขาเขียนว่า

“ ดังที่อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า การที่เชื่อนั้น พระเจ้าทรงนับว่าเป็นคนชอบธรรมแก่ท่าน ฉะนั้น คนที่เชื่อนั้นแหละเป็นบุตรของอับราฮัม ”

การบรรยายเรื่องราว

ปฐมกาล 15 บอกเราว่าอับราฮัมกับซาราห์ภรรยาของเขาไม่สามารถมีบุตร แต่พระเจ้าทรงให้พระสัญญาแก่พวกเขาว่าโดยทางลูกหลานของพวกเขา ทุกประชาชาติของโลกจะได้รับพระพร แม้จะมีความเป็นไปได้โดยอับราฮัมก็วางใจพระเจ้า ปฐมกาล 15:6 บอกว่า “ อับราฮัมก็เชื่อพระเจ้า ความเชื่อนั้นพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน ”

ปีแล้วปีเล่าผ่านไปและไม่มีทารกเกิดมา อับราฮัมและซาราห์เริ่มสงสัยว่าพระเจ้าจะทำตามพระสัญญาหรือไม่ ดังนั้น วันหนึ่งซาราห์ก็จัดการเรื่องนี้ด้วยตัวเองและเสนอว่า อับราฮัมควรทำให้ฮาการ์หญิงรับใช้ของเธอตั้งครรภ์ แล้วพวกเขาก็จะเลี้ยงดูเด็กที่เกิดมาเหมือนลูกตัวเอง (ช่างน่าสนใจยิ่งที่ความคิดเรื่องการอุ้มท้องแทนไม่ใช่เรื่องสมัยใหม่อย่างที่เราคิด) ฮาการ์ตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชาย ซึ่งพวกเขาตั้งชื่อว่าอิซมาเอล แต่เมื่อเด็กคนนี้อายุ 13 ปี พระเจ้าทรงย้ำพระสัญญาของพระองค์กับอับราฮัมอีกครั้ง อับราฮัมยังยากที่จะเชื่อว่าพระเจ้าจะให้เขามีบุตรชายกับนางซาราห์ เขาทูลพระเจ้าว่าเป็นความคิดที่ดี แต่อิซมาเอลอยู่ที่นี้แล้ว---ทำไมไม่เพียงแต่อวยพระพรอิซมาเอลล่ะ?

มันช่างหนุ่ใจเพียงใดที่อับราฮัม ชายที่ไบเบิลเรียกว่า “ บิดาของคนทั้งปวงที่เชื่อ ” (โรม 4:11) ก็ดิ้นสู้เพื่อจะเชื่อว่าพระสัญญาจะบรรลุผลโดยทางนางซาราห์ เมื่อพระเจ้าทรงย้ำพระสัญญาที่จะให้เขามีบุตรชายโดยนางซาราห์ ช่างไม่น่าเชื่อจนนางซาราห์หัวเราะ หลายปีต่อมาเมื่อพระสัญญาสำเร็จผลและนางซาราห์ให้กำเนิดบุตร พวกเขาที่ตั้งชื่อบุตรชายของเขาว่าอิสอัค ซึ่งหมายความว่า “ เสียงหัวเราะ ”

ในขณะที่อิสอัคเติบโตขึ้น อิซมาเอลพี่ชายของเขาแสดงความไม่พอใจต่อความสนใจที่มีอย่างท่วมท้นต่อบุตรแห่งพระสัญญา ในงานเลี้ยงเพื่อฉลองการหย่ามของอิสอัค อิซมาเอลยืนอยู่ห่างๆ เยาะเย้ยน้องชายของเขา เมื่อนางซาราห์สังเกตเห็นทัศนคติมุ่งร้ายของเขา เธอก็เรียกร้องให้อับราฮัมส่งอิซมาเอลกับนางฮาการ์ไปให้พ้น เธอยืนยันว่าอิซมาเอลต้องไม่มีส่วนในมรดกที่กำหนดไว้ให้อิสอัค

โดยธรรมชาติ อับราฮัมโศกเศร้ากับเหตุการณ์ที่เปลี่ยนไปนี้ แต่พระเจ้าให้ความมั่นใจกับเขาว่าพระองค์จะดูแลอิซมาเอล อับราฮัมต้องฟังนางซาราห์และขับหญิงทาสและลูกชายของเธอออกไป มันชัดเจนว่าพวกเขาไม่สามารถสืบทอดพระพรที่เป็นพระสัญญาของพระเจ้า

ระบายลีภาพ

เมื่อเปาโลต้องการสนับสนุนกรณีของเขาเรื่องความชอบธรรมโดยพระคุณทางความเชื่อ เขานำผู้อ่านย้อนกลับไปยังอับราฮัม เขาบอกว่าเรื่องราวของอับราฮัมมีการอุปมาที่สามารถทำให้ประเด็นของเขาชัดเจน โดยประเพณี รับใบในสมัยของเปาโลถือว่าการตีความได้ 2 ทางสำหรับทุกข้อความของพระคัมภีร์ การตีความอย่างแรกซึ่งเรียกว่า *peshat* อ้างถึงความหมายธรรมดาและเห็นได้ชัดของเนื้อหา พวกเขายังยึดถือว่ามี ความหมายที่ซ่อนอยู่ของแต่ละข้อความ ซึ่งเรียกว่า *remez* รับใบบางคนยึดถือการตีความเพิ่มเติมอีก 2 ชนิด : *derash* ซึ่งเกี่ยวกับความหมายเชิงอุปมาและอะไรก็ตามที่ไม่เป็นตามตัวอักษร และ *sod* (“ ความลับ ”) ซึ่งให้ความหมายเชิงอุปมา อุปสรรคสำหรับแนวคิดที่ซับซ้อนและขัดแย้งเหล่านี้ก็คือทำให้คนธรรมดาสับสนและสงสัยเกี่ยวกับข้อ สือสารของพระคัมภีร์

ข้าพเจ้าเชื่อว่าจุดเฟื่องมืองที่ดีที่สุดคือความหมายที่ธรรมดาและเห็นได้ชัดของเนื้อหา พระเจ้าทรงสามารถตรัสอย่างชัดเจนในสิ่งที่พระองค์ต้องการตรัส คนมากมายหลงไป จากคำสอนที่ชัดเจนของไบเบิลโดยการหาการตีความที่เป็นจิตวิญญาณและเพื่อฝันของ พระคัมภีร์ ให้เราเผชิญหน้ากับมัน : ด้วยการทำให้มีความความหมายทางจิตวิญญาณ อย่างเพียงพอ เราสามารถรับบางสิ่งที่ไม่เป็นพิษเป็นภัยดังเช่น Old Mother Hubbard และสร้างคำเทศนาที่น่าตกตะลึงจากนิทานนั้น ลองคิดถึงความหมายโดยนัยทางจิต วิญญาณอันลึกถ้ำของหญิงชราคนหนึ่งที่ไปที่ตู้เก็บของเพื่อหยิบกระดุกให้สุนัขที่น่าสงสาร ของเธอ เราสามารถวาดภาพเธอติดกับอยู่ในชีวิตที่โดดเดี่ยว หมดกำลังใจและว่างเปล่า เพราะตู้เก็บของว่างเปล่า ช่างเป็นวันที่น่าเศร้าเมื่อทรัพยากรทั้งหมดของเราหมดไป

ด้วยจินตนาการเล็กน้อย เราสามารถสร้างภูเขาแห่งหลักคำสอนจากเนินดินเล็กๆ ที่เป็น ที่ อยู่ของตัวตุน วิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดคือการหลีกเลี่ยงการตีความเชิงอุปมาเว้นแต่พระคัมภีร์ เองให้พื้นฐานของคำอุปมานั้นแก่เรา ในกรณีนี้ โดยการคล้อยของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปาโลดึงความหมายโดยนัยเชิงอุปมาจากชีวิตของอับราฮัม ซึ่งสามารถเชื่อถือได้

“ (22) เพราะมีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า อับราฮัมมีบุตรสองคน คนหนึ่งเกิดจากหญิงทาส อีกคนหนึ่งเกิดจากหญิงที่เป็นไท (23) บุตรที่เกิดจากหญิงทาสนั้นก็เกิดตามธรรมดา แต่ ส่วนบุตรที่เกิดจากหญิงที่เป็นไทนั้นเกิดตามพระสัญญา (24) ข้อความนี้เป็นอุปไมย ผู้หญิงสองคนนั้น ได้แก่พันธสัญญาสองอย่าง คนหนึ่งมาจากภูเขาซีนาย คลอดลูกเป็น ทาสคือนางฮาการ์ (25) นางฮาการ์นั้นได้แก่ภูเขาซีนายในประเทศอาระเบีย ตรงกับกรุง เยรูซาเล็มปัจจุบัน เพราะกรุงนี้กับพลเมืองเป็นทาสอยู่ (26) แต่ว่าเยรูซาเล็มซึ่งอยู่เบื้องบน นั้น เป็นไท เป็นมารดาของเราทั้งหลาย (27) เพราะมีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า จงชื่นชม ยินดีเถิด โอ หญิงหมั้นเอ๋ย ผู้ไม่คลอดบุตร จงเปล่งเสียงโห่ร้อง เจ้าผู้ไม่เจ็บครรภ์ เพราะว่าบุตรของแม่ร้าง ก็ยังมีมากกว่าบุตรของหญิงที่อยู่กับสามี (28) ลูกอ่อนพี่น้อง ทั้งหลาย เราเป็นบุตรแห่งพระสัญญาเช่นเดียวกับอิสอัค (29) แต่ในครั้งนั้น ผู้ที่เกิดตาม ธรรมดาได้ข่มเหงผู้ที่เกิดตามพระสัญญาฉันใด ปัจจุบันก็เหมือนกันฉันนั้น (30) แต่ พระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า ‘ จงไล่หญิงทาสกับบุตรชายของนางไปเสียเถิด เพราะว่าบุตร ของหญิงทาส จะรับมรดกร่วมกับบุตรของหญิงที่เป็นไทไม่ได้ ’ (31) เหตุฉะนั้น พี่น้อง ทั้งหลาย เราไม่ใช่บุตรของหญิงทาส แต่เป็นบุตรของหญิงที่เป็นไท ” (กาลาเทีย 4:22- 31)

ความสำคัญของเรื่องราว

เปาโลบอกเราว่าเหตุการณ์เหล่านี้ไม่ได้สำคัญในแง่ประวัติศาสตร์เท่านั้น แต่ยังแสดงให้เห็นถึงสถานะที่ไม่ดีของคนเหล่านั้นที่พยายามรับพระพรของพระเจ้าทางการกระทำ นางฮาการ์และบุตรชายของเธอเป็นภาพของคนเหล่านั้นที่พยายามเป็นคนชอบธรรมต่อ พระพักตร์พระเจ้าโดยการทำตามธรรมบัญญัติ เมื่ออับราฮัมและนางซาราห์หมดหวังที่จะได้เห็นพระสัญญาบรรลุผล พวกเขา ก็หันไปพึ่งความพยายามของตนเอง ซึ่งนำมาแต่ ความปวดหัวและวุ่นวาย เพราะอิซมาเอลเป็นผลผลิตของเนื้อหนัง เขาเป็นตัวแทนคนที่ แสวงหาพระพรโดยการกระทำของมนุษย์ ในทางตรงข้ามอิสอัคเป็นบุตรแห่งพระ สัญญา เป็นตัวแทนคนที่ได้รับพระพรของพระเจ้าโดยทางความเชื่อ

เช่นเดียวกับที่อิซมาเอลเยาะเย้ยอิสอัค คนที่ดำเนินชีวิตภายใต้ธรรมบัญญัติในทุกวันนี้ก็ยังคงดูคนที่เลือกที่จะดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ เปาโลเสนอแนะว่ากลยุทธ์กีดกันของผู้นับถือศาสนาจะถูกคาดไว้ล่วงหน้าในความขัดแย้งระหว่างพี่น้องเหล่านี้ ในลักษณะเดียวกัน คนเหล่านั้นในยุคของเปาโลผู้ที่ยืนยันในความเลื่อมใสในธรรมบัญญัติสำหรับความชอบธรรมต้องถูกขับออกไป ในคส.70 คำอุปมานี้ถูกทำให้บรรลุเมื่อกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายโดยกองทหารโรมันภายใต้การนำของติตัส คนเหล่านั้นที่ข่มเหงชายและหญิงแห่งความเชื่อถูกส่งไปเป็นเชลย

เปาโลทำให้ผิดใจจากตอนจบที่เศร้าของผู้ที่รักษาธรรมบัญญัติด้วยอนาคตที่มหัศจรรย์ของลูกแห่งความเชื่อ โดยยกอ้างจากอิสยาห์ เขาเขียนว่า

“ จงชื่นชมยินดีเถิด โอ หญิงหมั้นเอ๋ย ผู้ไม่คลอดบุตร
จงเปล่งเสียงโห่ร้อง เจ้าผู้ไม่เจ็บครรภ์
เพราะบุตรของแม่ร้างก็ยังมีมากกว่า ‘บุตรของหญิงที่อยู่กับสามี’ ”
(กาลาเทีย 4:27)

เขาหมายความว่าผู้เชื่อซึ่งรวมกันเข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้าโดยผลของความเชื่อ จะมีมากมายกว่าคนเหล่านั้นทั้งหมดที่พยายามไปให้ถึงพระเจ้าโดยการกระทำของเขาเอง

ที่นี้คำอุปมาสู่จุดเพ่งมอง

“ เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย เราไม่ใช่บุตรของหญิงทาส แต่เป็นบุตรของหญิงที่เป็นไท ” (กาลาเทีย 4:31)

คนเหล่านั้นที่เป็นของพระคริสต์จะได้รับพระพรของพระเจ้าและเป็นการสำเร็จผลตามพระสัญญาของพระองค์ต่ออับราฮัมที่ว่าโดยพงศ์พันธุ์ของเขา ประชาชาติทั้งปวงบนโลกจะได้รับพระพร

เราได้รับพระพรโดยทางพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม พระเยซูคริสต์ อิศราเอล พระสัญญาและพระพรของพระเจ้าเป็นของทุกคนผู้แสวงหาการยื่นอย่างถูกต้องกับพระเจ้าโดยทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ในฐานะลูกแห่งพระสัญญาและผู้รับความรักอันไม่มีเงื่อนไขของพระเจ้า เราสามารถชื่นชมยินดีความคงเส้นคงวาอันยอดเยี่ยมในการเดินกับพระคริสต์ของเรา

ดังที่เพลงนมัสการกล่าวไว้ “ พระเยซูชำระทั้งหมดแล้ว ข้าพระองค์เป็นหนี้ต่อพระองค์ บาบได้ทิ้งรอยเปื้อนแดงกำไว้ พระองค์ทรงชำระมันให้ขาวเหมือนหิมะ ” เมื่อเราปรากฏอยู่ต่อหน้าพระบัลลังก์ของพระเจ้า เราจะยืนด้วยความยำเกรงในทุกสิ่งที่พระคริสต์ได้ทำเพื่อเรา เมื่อเราเห็นฤทธิ์อำนาจของพระสัญญาของพระเจ้า ไม่มีใครสักคนจะกล่าวได้ว่า “ โดยความสัจซื่อและความพยายามอย่างมุ่งมั่นของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าจึงได้รับศักดิ์ศรีนี้ ” แต่เราจะก้มศีรษะลง ท่วมท้นด้วยความชื่นชมยินดีและพูดว่า “ ขอบพระคุณพระเยซูเจ้า พระองค์ทรงทำทั้งหมด ข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์ช่วยข้าพระองค์ให้รอดได้ ข้าพระองค์รู้ว่าโดยการกระทำดีของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ไม่มีวันช่วยตัวเองให้รอดได้ ขอบคุณพระเจ้า ”

คำถามสำคัญ

เช่นนี้คือความเชื่อของอับราฮัม แต่คำถามสำคัญคือ พระเจ้าประกาศว่าชายคนนี้ชอบธรรมเมื่อใด ? เมื่อเขาเข้าสู่สุหนัตหรือก่อนเข้าสู่สุหนัต ? ผู้สอนเทียมเท็จที่กาลาเทียกล่าวว่า “ ท่านไม่สามารถเป็นคนชอบธรรมได้เว้นแต่ท่านได้เข้าสู่สุหนัต ” พวกเขายืนยันว่าพิธีกรรมเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับความรอด

ดังนั้น พระเจ้าทรงถือว่าความเชื่อของอับราฮัมเป็นความชอบธรรมเมื่อใด ? เกิดก่อนหรือหลังเขาได้รับพิธีเข้าสู่สุหนัต ? มันเกิดขึ้นก่อน ไม่ใช่เกิดหลัง อับราฮัมถูกนับว่าชอบธรรมก่อนที่เขาจะรู้จักเกี่ยวกับพิธีกรรมนี้ การประกาศความชอบธรรมของเขาพบได้ใน

ปฐมกาล 15 ในขณะที่พิสิเข้าสู่หน้ตยังไม่มีเกิดขึ้นจนกระทั่ง 2 บทต่อมา ความชอบธรรม ถูกมอบให้อับราฮัมทันทีที่เขาเชื่อและวางใจในพระเจ้า

เช่นเดียวกันนี้เป็นจริงสำหรับท่านและข้าพเจ้าด้วย ทันทีที่เราเชื่อและวางใจในพระเยซู คริสต์ พระเจ้าทรงบรรจุความชอบธรรมในบัญชีของเรา---ไม่ใช่บนพื้นฐานของสิ่งที่เรา ทำหรือที่เรากำลังจะทำ แต่บนพื้นฐานของความเชื่อในพระเยซูคริสต์ของเรา

เพราะพระคริสต์เป็นพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ เป็นพระบุตรของพระเจ้า และเป็นพระ ผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าวางใจในพระองค์ เมื่อข้าพเจ้าวางใจ พระเจ้าก็ ตรัสถึงข้าพเจ้าว่า “ คนชอบธรรม ” วันหนึ่งพระเยซูเจ้าถูกถามว่า “ ข้าพเจ้าทั้งหลาย จะต้องทำประการใด จึงจะทำงานของพระเจ้าได้ ? ” พระเยซูเจ้าตอบว่า

“ งานของพระเจ้านั้นคือการทำท่านวางใจในท่านที่พระองค์ทรงใช้มา ”
(ยอห์น 6:29)

ถ้าท่านต้องการทำงานของพระเจ้า จงเชื่อในพระเยซูคริสต์ นั่นคืองานของพระเจ้า นั่น คือสิ่งที่พระเจ้าต้องการจากท่าน

แต่ความเชื่อที่แท้จริงคืออะไร ?

น่าสนใจที่ยากอบ---ผู้เขียนจดหมายเพื่อเตือนสติคริสเตียนบางคนให้เคลื่อนไหว---ก็ใช้ อับราฮัมเป็นภาพของความเชื่อเช่นกัน ความหวังใจโดยเฉพาะของเขาก็เพื่อแสดงให้เห็น ว่าความเชื่อโดยปราศจากการกระทำเป็นการตาย (ยากอบ 2:26) ยากอบกล่าวว่าความ เชื่อของอับราฮัมนำเขาให้ทำสิ่งต่างๆ ดังนั้น พระเจ้ารับรู้ความเชื่อของเขา

“ (22) ท่านทั้งหลายก็เห็นแล้วว่าความเชื่อมีกำลังร่วมกับการประพฤติตามของ ท่านและความเชื่อนั้นจะบริบูรณ์ด้วยการประพฤติ (23) และพระคัมภีร์ก็สำเร็จ ที่ว่า อับราฮัมเชื่อพระเจ้าและพระองค์ถือว่าความเชื่อนั้นเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน และท่านได้ชื่อว่าเป็นสหายของพระเจ้า ” (ยากอบ 2:22-23)

กล่าวอีกอย่างหนึ่ง ความเชื่อที่แท้จริงเป็นมากกว่าการพูดด้วยคำพูด ความเชื่อที่แท้จริงนำไปสู่การกระทำที่เหมาะสม ถ้าข้าพเจ้าเชื่อในสิ่งหนึ่งอย่างแท้จริง การกระทำของข้าพเจ้าจะเป็นไปตามสิ่งที่ข้าพเจ้าเชื่อ ข้าพเจ้าอาจคัดค้านความเชื่อในบางสิ่งอย่างรุนแรง แต่ถ้าการกระทำของข้าพเจ้าไม่สอดคล้องกับความเชื่อที่ข้าพเจ้าประกาศ ความเชื่อของข้าพเจ้าก็ทำให้เกิดความสงสัย

ตัวอย่างเช่น ข้าพเจ้าอาจกล่าวว่าข้าพเจ้าเชื่อว่าตลาดหุ้นจะล้มอย่างใหญ่มากในวันจันทร์ และเงินจะไม่มีค่าอีกต่อไป ธนาคารต่างๆจะถูกปิด เงินฝากและเงินกู้จะปิดหมดและท่านจะไม่สามารถถอนเงินออกมาได้ แต่ข้าพเจ้าไม่ไปธนาคารโดยทันทีและถอนเงินฝากทั้งหมดของข้าพเจ้า ท่านก็มีสิทธิ์ที่จะพูดว่าข้าพเจ้าไม่ได้เชื่อสิ่งที่ข้าพเจ้าพูดจริงๆ

การกระทำของเราต้องสอดคล้องกับสิ่งที่เราเชื่อ มิฉะนั้น ความเชื่อของเราก็สามารถสร้างความสงสัย เพราะอับราฮัมเชื่ออย่างแท้จริงว่าพงศ์พันธุ์ของเขาจะถูกเรียกโดยทางอิสอัค เขาจึงสามารถพาบุตรชายของเขาขึ้นไปบนภูเขา วางบนแท่นบูชาและยกมีดขึ้น เขาพร้อมที่จะจรมีดลงเพราะเขาเชื่อว่าพระเจ้าสัญญาว่าโดยทางอิสอัค พงศ์พันธุ์ของเขาจะถูกเรียก (ณ เวลานั้น อิสอัคยังไม่มีลูกเลย) และเขาเต็มใจเชื่อฟังพระเจ้าในการถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา เขารู้ว่าถ้าจำเป็นพระเจ้าจะยกอิสอัคขึ้นจากความตายเพื่อทำให้สำเร็จตามพระสัญญา “ ท่านเชื่อว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถชุบคนตายให้ฟื้นได้ ฉะนั้นกล่าวโดยอุปมาได้ว่าท่านได้รับบุตรกลับคืนมา ” (ฮีบรู 11:19) นั่นบอกว่าเขาเชื่อพระสัญญาของพระเจ้ามากเพียงใด

เราเชื่อพระสัญญาของพระเจ้ามากเพียงใด ? หลายปีก่อน ข้าพเจ้าได้ยินเรื่องชายคนหนึ่ง ที่น้ำมันหมักกลางพายุหิมะและต้องขอน้ำมันจากเพื่อนบ้านคนหนึ่ง แม่น้ำที่คั่นระหว่างบ้านของเขากับของเพื่อนบ้านกลายเป็นน้ำแข็ง ดังนั้น เขาจึงคุกเข่าลงเพื่อคลานไปเท่าที่ เขาจะทำได้บนน้ำแข็ง ใช้นิ้วเกาะเพื่อประมาณความหนาของน้ำแข็ง โดยวิธีนี้ เขาคืบ

คลานไปที่ละนิ้ว ข้ามแม่น้ำ คีบคลานไปและเกาะเบาๆ ในไม่ช้า ข้อนิ้วมือของเขาก็
เลื้อยออก ทันทีที่เขาไปถึงอีกฝั่งของแม่น้ำ เขาได้ยินเสียงดังก้องด้านหลังเขา---เขาเห็น
ฝูงม้าวิ่งตะบึงเสียงดังสนั่นข้ามแม่น้ำ

พวกเราบางคนกล่าวว่า “ ข้าพเจ้าเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้า ” แต่เราก็เกาะเพื่อคว้า
พระสัญญาของพระองค์จะชูเราขึ้น เราคืบไปที่ละนิ้วอย่างระมัดระวัง “ ข้าพเจ้ารู้ว่า
พระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะประทานทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการ ” เราพูดว่า “ แต่ข้าพเจ้าไม่
แน่ใจว่าพระองค์จะทำ ไบเรียกเก็บเงินฉบับนั้นถึงกำหนดชำระแล้ว---และข้าพเจ้ากำลัง
เกาะเพื่อคว้าพระองค์จะยึดข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้าหวังว่าพระสัญญาของพระองค์จะคงอยู่ ”
ในทางตรงข้าม คนอื่นเสียงออกไปตามพระสัญญาของพระเจ้า พวกเขาได้เรียนรู้ว่า
พระเจ้ารักษาพระสัญญาของพระองค์เสมอ ไม่ว่าสภาพการณ์จะเลวร้ายเพียงใดก็ตาม
ในเวลาหนึ่ง พวกเขาอาจเป็นคนเคาะน้ำแข็งเช่นกัน---แต่เมื่อเวลาผ่านไปพวกเขาค้นพบ
ว่าพระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ ในที่สุด ความเชื่อของพวกเขาที่เข้มแข็งขึ้นและพวกเขาก็เริ่มทำ
ตามความเชื่อของพวกเขา พวกเราทุกคนกระทำตามความเชื่อที่แท้จริงของเรา ความเชื่อ
นี้ถูกแสดงออกในชีวิตของเรา

ความเชื่อของอับราฮัมถูกแสดงออกโดยการกระทำของเขา ถ้าเขานั่งอยู่ที่นั่นและโต้เถียง
กับพระเจ้า เขาก็ไม่มีความเชื่อที่แท้จริง ลองจินตนาการว่าถ้าเขาพูดว่า “ พระเจ้า ข้า
พระองค์ไม่สามารถถวายอิสอัค พระองค์หมายความว่าอะไร ? เขาเป็นลูกชายของข้า
พระองค์ พระองค์สัญญาว่าโดยทางเขา ประชาชาติของโลกจะได้รับพระพร พระองค์
เจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ ” คนมากมายคิดว่าเพียงแค่พูดบางสิ่งก็ทำให้
เป็นความเชื่อแล้ว แต่ความเชื่อไม่ใช่เป็นเพียงสิ่งที่ท่านพูด ความเชื่อต้องมีการกระทำ
แสดงออกโดยสิ่งที่ท่านทำ

นั่นคือเหตุผลที่ยากอบและเปาโลอ้างถึงข้อความเดียวกันจากพันธสัญญาเดิม เพื่อพิสูจน์ว่าความเชื่อโดยปราศจากการกระทำเป็นการตาย การกล่าวว่าท่านเชื่อบางสิ่งแต่ล้มเหลวที่จะดำเนินชีวิตตามความเชื่อนั้นพิสูจน์ว่าท่านไม่มีความเชื่อจริง ความเชื่อที่แท้จริงแสดงตัวเองในการกระทำซึ่งสอดคล้องกับความเชื่อที่ได้ประกาศไว้ อับราฮัมเชื่อพระเจ้าและความเชื่อของเขาแสดงออกในการกระทำที่สอดคล้องกับความเชื่อของเขา ดังนั้นพระเจ้าจึงถือว่าความเชื่อของเขาเป็นความชอบธรรม

อับราฮัมไม่ได้เป็นคนชอบธรรมเพราะสิ่งที่เขาทำ เขาเป็นคนชอบธรรมเพราะสิ่งที่เขาเชื่อ สิ่งที่เขาทำสอดคล้องกับสิ่งที่เขาเชื่อ พระเจ้ารับความเชื่อและให้ความชอบธรรมแก่อับราฮัมสำหรับความเชื่อของเขา

ได้รับภาพหรือ ?

นี่ไม่ได้หมายความว่า การกระทำของเราจะต้องดีสมบูรณ์เสมอ ในฐานะบุตรของพระเจ้าที่เชื่อในพระเยซูคริสต์ เราเข้าพัวพันในสงครามจิตวิญญาณ แม้ว่าจิตวิญญาณของเราถูกเปลี่ยนใหม่ในพระเยซูคริสต์ แต่เรายังอาศัยในบ้านที่เก่าเสื่อมโทรมนี้---ร่างกายของเรา บ้านที่เสื่อมโทรมของข้าพเจ้าเรียกร้องอย่างหนักจากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพบในบางครั้งว่าข้าพเจ้ากำลังต่อสู้กับเนื้อหนังของข้าพเจ้าจนข้าพเจ้าไม่ทำสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการทำจริงๆ บางครั้งกิจกรรมและการกระทำของข้าพเจ้าก็ตรงข้ามกับความเชื่อในพระเยซูคริสต์ของข้าพเจ้า

แต่ข้าพเจ้าไม่สามารถดำเนินชีวิตในสภาพเช่นนั้น ข้าพเจ้าอาจสะดุดและล้มลงเหมือนทุกคน แต่ข้าพเจ้าไม่ลงนอนที่นั่น พระวิญญาณไม่ยอมให้ข้าพเจ้านอนลง พระองค์กระตุ้นและช่วยข้าพเจ้าให้ยืนขึ้นอีกครั้ง เมื่อข้าพเจ้าสะดุดหรือล้มลง พระเจ้าไม่หิบบายลบออกมาและลบชื่อข้าพเจ้าออกจากหนังสือแห่งชีวิต เมื่อท่านพยายามสอนลูกของท่านให้เดิน การสะดุดของเขาไม่ได้กระตุ้นท่านให้ตะโกนว่า “ออกไปจากที่นั่น เด็กเลว

แก่ไม่ใช่ลูกของฉัน ล้มลงอย่างนั้น ฉันไม่ยอมรับแก ” ไม่ ท่านจะอุ้มลูกของท่านขึ้น และพูดว่า “ ไม่เป็นไรลูก ลองใหม่อีกครั้งซิ มาหาพ่อตอนนี้ มาหาพ่อ มา ” ท่านหนุนใจลูกของท่านให้ลองอีกครั้งและอีกครั้ง

ท่านเป็นบุตรของพระเจ้า พระองค์พยายามช่วยท่านให้พัฒนาการเดินกับพระองค์ มันสบายใจที่รู้ว่าเมื่อเราสะดุดและล้มลง พระองค์ไม่ได้เตะเราออกไป พระองค์ไม่ได้ไม่ยอมรับเรา พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า “ เจ้าไม่ใช่ลูกของเราอีกต่อไปเพราะเจ้าสะดุด ” แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พระองค์กลับพยุงเราให้ลุกขึ้นและปิดฝุนให้เรา พระองค์ตรัสว่า “ ไม่เป็นไรแล้ว ลองใหม่อีกครั้ง ”

ใครก็ตามที่เกิดจากพระเจ้าไม่สามารถดำเนินชีวิตในบาป เราไม่สามารถใช้ชีวิตในความบาป ถ้าเราทำ เราก็อธิษฐานว่าเราไม่ได้เชื่อในสิ่งที่เราพูดว่าเราเชื่อ อับราฮัมเชื่อพระเจ้า และการกระทำของเขาก็เป็นไปตามความเชื่อของเขา

แน่นอน นั่นไม่ได้หมายความว่าเมื่ออับราฮัมมอบชีวิตเขาให้กับพระเจ้าด้วยความเชื่อแล้ว เขาจะไม่เคยวอกแวกในความเชื่ออีก สิ่งที่ประกบคำประกาศความเชื่อของอับราฮัมในปฐมกาล 15:6 คือเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์ที่อธิบายถึงการผิดพลาดที่ยิ่งใหญ่ในความเชื่อของเขา บทที่ 12 และ 20 ของปฐมกาลอธิบายว่าอับราฮัมถูกรื้อโกหกเพื่อรักษาชีวิตเขามากกว่าที่จะพึ่งพระเจ้าให้ช่วยเขาให้ปลอดภัย อับราฮัมอาจเป็นคนเคาะน้ำแข็งเช่นกัน---แต่นั้นไม่ใช่บุคลิกลักษณะเด่นของชีวิตเขา เขาเจ็บปวดในความผิดพลาดเป็นครั้งคราว เช่นเดียวกับเราทุกคน แต่เขาไม่ได้ดำเนินชีวิตในความผิดพลาดนั้น เขาดำเนินชีวิตตามความเชื่อของเขาจนไบเบิลเรียกเขาว่าคนแห่งความเชื่อ ความเชื่อของอับราฮัมนำเขาให้กระทำตามความเชื่อของเขา

แต่ไม่ใช่การกระทำของเขาก่อนที่พระเจ้ากำหนดความชอบธรรมของเขา ความชอบธรรม
ของเขาถูกกำหนดโดยความเชื่อของเขา เช่นเดียวกันสำหรับเรา ความเชื่อของเราต้อง
นำไปสู่ชีวิตแห่งความเชื่อฟังและการกระทำที่ถูกต้อง แต่ไม่ใช่ด้วยการกระทำที่ถูกต้อง
เหล่านั้นหรือความเชื่อฟังของเราที่ทำให้เราได้ยืนอย่างถูกต้องต่อพระพักตร์พระเจ้า
ความชอบธรรมของพระเยซูคริสต์ถูกมอบให้เราโดยความเชื่อ

ด้วยข้อเท็จจริงที่ข้าพเจ้าเชื่อในพระเจ้าและวางใจในพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้ากลายเป็น
บุตรของอับราฮัม ข้าพเจ้ากลายเป็นลูกหลานและดังนั้นพระสัญญาและพระพรตามพันธ
สัญญาที่พระเจ้ามอบให้อับราฮัมก็เป็นของข้าพเจ้าด้วย

ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณนี้ถูกเทศน์สอนมานานในอับราฮัม ชีวิตของเขาเป็นภาพอัน
ประเสริฐของสิ่งที่พระคุณเป็นและทำ สวยงามกว่าภาพเขียนใดๆ ที่แขวนอยู่ใน Louvre
หรือใน Prado หรือใน Metropolitan Museum of Art มันเป็นภาพเหมือนจริงที่สวยงาม
เลิศของความรักของพระเจ้าสำหรับคนบาปที่วางความวางใจในพระองค์---และสิ่งที่ดี
ที่สุดเกี่ยวกับภาพก็คือเราอยู่ที่นั่นในพื้นที่ โดยคำว่า “ ได้รับพระพร ” ประทับบน
หน้าผากของเรา

บทที่ 5

พระคุณ : เดินที่ละก้าว

หลายปีก่อน เพื่อนสนิทคนหนึ่งทำธุรกิจจัดส่งสินค้าให้ร้านขายของชำ ระหว่างการออกส่งสินค้า เขาได้พบภรรยาของชายคนหนึ่งที่เป็นเจ้าของตลาดเล็กๆ พวกเขาเริ่มหยอกล้อกันและไม่นานนักพวกเขาก็นัดพบกันประจำเพื่อดื่มกาแฟและพูดคุยกัน ในไม่ช้า พวกเขาเพื่อฝันว่าตนเองอยู่ในความรัก ที่งอบคร้วและย้ายไปอยู่ด้วยกัน นั่นคือเมื่อภรรยาของชายคนนั้นซึ่งก็เป็นเพื่อนรักโทรหาเราและขอให้เราอธิษฐานเผื่อพวกเขา ในขณะเดียวกัน ผู้รับใช้ของคริสตจักรที่เพื่อนของเราเข้าร่วมก็มาเยี่ยมเขา ศิษยาภิบาลบอกว่าเขาได้รับนิมิตเห็นรถบรรทุกศพสีดำและถ้าชายคนนั้นไม่เลิกกับผู้หญิงนี้และกลับไปหาภรรยา พวกเขา ก็คงต้องหามศพเขาออกจากห้อง การเข้าหาอย่างเข้มงวดทำให้ชายคนนั้นโกรธมากขึ้นและยังยึดมั่นในการตัดสินใจที่ขาดศีลธรรมของเขา ภรรยาของเขาโทรหาข้าพเจ้าและขอให้ข้าพเจ้าพูดคุยกับเขา

ข้าพเจ้าตกลงที่จะไปและพบเพื่อนของข้าพเจ้าซึ่งพักอยู่ในอพาร์ทเมนต์ที่โกโรโกโสในแถบไม้คิงของเมือง เมื่อข้าพเจ้าเห็นห้องเล็กๆสกปรกของเขา ข้าพเจ้าถูกทำให้ชะงักโดยสิ่งที่เขาต้องสูญเสีย ภรรยาและลูกสาวของเขาเป็นคนทิ้งดงาม บ้านของเขาอยู่ในแถบที่ดี ชายคนนี้ได้ขายวิญญาณของเขาเพื่อเศษขนมปัง ในขณะที่เขาเดินมาที่ประตู ความละเอียดใจปกคลุมใบหน้าเขา เขาสุขภาพมากและเชิญข้าพเจ้าเข้าไปนั่ง เมื่อข้าพเจ้ามองดูชีวิตใหม่ของเพื่อนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคิดว่า โอ พระเจ้า เขายอมสละอย่างมากมาเพื่อสิ่งเล็กน้อยได้อย่างไร ?

หัวใจของข้าพเจ้าสลายเพราะข้าพเจ้ารักชายคนนี้ ภาพที่เห็นของสิ่งที่เขาได้ตกลงไปฝึกข้าพเจ้าเป็นชิ้นๆ ข้าพเจ้าพบว่าตนเองไม่สามารถปิดบังความรู้สึกของตัวเองได้และด้วยความอึดอัดใจอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าเริ่มร้องไห้ ข้าพเจ้าตกอยู่ในความเสียใจและเมื่อคู่รักของ

เขาเดินออกมาจากห้องครัว ข้าพเจ้าก็ทำได้แค่สะอื้น ในที่สุด ข้าพเจ้าก็อายอย่างมากจนพูดว่า “ ผมขอโทษ ผมรู้ว่าผมมาเพื่อพบคุณ แต่ผมไม่สามารถพูดได้ตอนนี้ ” ข้าพเจ้าลุกขึ้น เดินออกมาและกลับบ้าน รู้สึกเหมือนคนโง่ ภรรยาของเพื่อนรักต้องการให้ข้าพเจ้าไปเยี่ยมเขาและขอร้องให้กลับคืนดี แต่ทั้งหมดที่ข้าพเจ้าทำคือนั่งอยู่ที่นั่นและร้องไห้

เช้าวันต่อมา ข้าพเจ้ารับโทรศัพท์ด้วยข่าวที่ทำให้ข้าพเจ้าตกใจ เพื่อนของข้าพเจ้ากลับมาหาภรรยาและครอบครัวหลังจากที่ข้าพเจ้าไปเยี่ยมไม่กี่ชั่วโมง

พระเจ้าทรงใช้อะไรเพื่อทำการรักษาอันอัศจรรย์สำหรับความสัมพันธ์ที่แตกร้าวนี้ ? ไม่ใช่ทัศนคติ-ขลังและศักดิ์สิทธิ์-กว่าคนอื่นแน่ พระวิญญูณของพระองค์ได้สร้างจิตวิญญูณแห่งความถ่อมตัวและความเศร้าเสียใจแก่ข้าพเจ้าที่นำไปสู่การกลับคืนดีที่น่าชื่นชมยินดี ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าได้ทำพลาดอย่างร้ายแรง---แต่ข้าพเจ้าค้นพบว่าเมื่อใดก็ตามที่เราเลือกเดินในพระวิญญูณ พระเจ้ายินดีที่จะทำกิจอย่างทรงฤทธิ์ในทางที่คาดคิดไม่ถึงและน่าประหลาดใจ

การเดินทางในพระวิญญูณเป็นสถานภาพที่เป็นไปได้ที่น่าทึ่ง มันไม่ได้หมายความว่าเราล่องลอยผ่านชีวิตด้วยวงรัศมีอยู่เหนือศีรษะเราและด้วยรอยยิ้มอย่างทูตสวรรค์บนใบหน้า เราสามารถมีใจที่เป็นจิตวิญญูณและยังคงเกี่ยวข้องกับคนเกี่ยวกับเรื่องของโลก ผู้เชื่อบางคนมีปฏิกิริยาอย่างรุนแรงต่อต้านเรื่องทางโลกีย์ที่แผ่ซ่านของวัฒนธรรมของเราจนพวกเขาสูญเสียความสามารถในการสื่อสารกับเพื่อน ญาติพี่น้องและเพื่อนบ้านของเขา การเดินทางในพระวิญญูณไม่ได้นำเราออกจากความเป็นจริง แต่อนุญาตให้เราทำหน้าที่ในความเป็นจริงอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

ความสัมพันธ์ก่อนอื่นใด

บางคนเคยพูดว่า “เรื่องหลักคือการรักษาเรื่องหลักให้เป็นเรื่องหลัก” นั่นเป็นความจริงในอาณาจักรจิตวิญญาณ ในขณะที่การเดินในพระวิญญาณเป็นการสถานภาพที่เป็นไปได้ที่ไม่น่าเชื่อ เราต้องระลึกในใจว่ามันไม่ใช่ที่ที่เราเริ่มต้น *ความสัมพันธ์นำหน้าพฤติกรรมเสมอ*

ตัวอย่างที่ยิ่งใหญ่ของหลักการนี้พบได้ในพระธรรมเอเฟซัส 3 บทแรกเป็นเรื่องเกี่ยวกับเรื่องความสัมพันธ์ หลังจากนั้นบทที่ 4 เริ่มด้วย “เหตุฉะนั้น... ดำเนินชีวิตสมกับพันธกิจอันเนื่องจากการทรงเรียกท่านนั้น” ความสัมพันธ์มาก่อนเพราะมันจัดเตรียมรากฐานสำหรับทุกสิ่งที่ตามมา

ถ้าเราพยายามเดินโดยไม่ได้อัดตั้งความสัมพันธ์ที่เหมาะสมก่อน เราก็ไม่สามารถทำได้ การเดินเรียกร้องว่าเราต้องมีความสมดุลก่อน นี่เป็นจริงแม้แต่ในอาณาจักรทางกาย ก่อนที่เด็กจะก้าวเดินก้าวแรก เด็กต้องเรียนรู้ที่จะรักษาความสมดุลในขณะที่นั่ง ต่อมาเด็กต้องควบคุมสติปะในการยืน แล้วเด็กก็ต้องเรียนรู้ที่จะยืนโอนเอน และหลังจากนั้นเท่านั้นที่เด็กจะพัฒนาความสามารถในการเดิน

ในพระธรรมเอเฟซัส เปาโลบอกเราว่าโดยความเข้าใจว่าการได้นั่งอยู่กับพระคริสต์หมายถึงอะไร เราจะเริ่มมีประสบการณ์ในฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า ซึ่งจะอนุญาตให้เราดำเนินชีวิตเป็นที่พอพระทัยพระองค์ มีความก้าวหน้าอย่างชัดเจนที่นี่ อย่างแรกเราต้องมีความสัมพันธ์ที่สมดุลกับพระเจ้า แล้วเราจึงสามารถเรียนรู้ในการเดิน

ครั้งหนึ่ง พวกเราทุกคนดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง เชื่อฟังความปรารถนาของเนื้อหนัง และจิตใจของเรา และเหินห่างจากพระเจ้า แต่แล้วพระคุณพระเจ้ายกเปลี่ยนชีวิตเราและเราก็เริ่มชื่นชมยินดีในสัมพันธ์สนิทที่นำชื่นชมกับพระเจ้า เรายังคงชื่นชมในสัมพันธ์สนิทอันลึกซึ้งต่อไปเมื่อเรายอมให้พระวิญญาณของพระเจ้าควบคุมเหนือชีวิตเรา

ทำตามทีพูด

มีคนมากมายที่อ้างว่ามีความสัมพันธ์กับพระเจ้า ผู้ที่เหวี่ยงคำที่ใช้เฉพาะและคำอ้างอิงที่ถูกต้องของคริสเตียนไปทั่ว แต่ไม่ได้เดินกับพระเจ้าในทางปฏิบัติเลย มันสำคัญอย่างยิ่งที่เราต้องเรียนรู้ที่จะ “ทำตามทีพูด” ชีวิตของเราต้องสอดคล้องกับการทรงเรียก พระพร และการยอมรับที่เราทำซึ่งเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ใหม่ของเรากับพระเจ้า

คำถามคือ : เราจะจัดการเรื่องนี้ได้อย่างไร ? เราจะหลีกเลี่ยงการถูกพาออกนอกทางโดยการชักจูงของโลกได้อย่างไร ? เปาโลมีคำตอบในกาลาเทีย 5:16 “แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่าจงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ อย่าสนองความต้องการของเนื้อหนัง ”

คำภาษากรีกที่แปลว่า “ดำเนินชีวิต” ในข้อความนี้เป็นคำที่ใช้เพื่ออธิบายบุคลิกลักษณะเด่นของชีวิตบุคคล ถ้าใครบางคนมีชื่อในฐานะคนโลก เขาก็เป็นที่รู้จักในฐานะบุคคลที่ “ดำเนินชีวิต” ในความละโมภ ถ้าบุคคลมีบุคลิกที่ชอบห่วงใยและช่วยเหลือ เขาก็เป็นที่รู้จักในฐานะคนที่ “ดำเนินชีวิต” ด้วยใจเมตตา

การเดินในพระวิญญาณหมายความว่าเรายอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ควบคุมเหนือชีวิตเรา ในแต่ละวันเราถูกเสนอด้วยทางเลือกของการดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณหรือตามความปรารถนาของเนื้อหนัง จิตใจของเราเป็นสนามรบที่เราต้องตัดสินใจว่าทางใดที่จะมีอำนาจครอบครอง

มันช่วยได้มากที่จะจำไว้ว่าพระเจ้าทรงออกแบบจิตใจของมนุษย์ให้ทำงานคล้ายกับคอมพิวเตอร์ คอมพิวเตอร์สามารถสร้างได้เฉพาะสิ่งที่ถูกตั้งโปรแกรมไว้ในมันแล้วเท่านั้น ในลักษณะเดียวกัน จิตใจของเรากำลังถูกตั้งโปรแกรมทุกวัน ถ้าสิ่งที่ป้อนเข้าไปมาจากเนื้อหนัง ชีวิตของเราจะถูกกำหนดลักษณะโดยเนื้อหนัง ถ้าเราเริ่มตั้งโปรแกรมจิตใจของเราด้วยสิ่งต่างๆ ของพระวิญญาณ ชีวิตของเราจะเริ่มสะท้อนลำดับความสำคัญของพระวิญญาณ

มันง่ายเพียงใดที่จะตกลงในกับดักของการแสดงตัวอย่างใจกล้าของชีวิตจิตวิญญาณเมื่อ
ลำดับสำคัญอันดับแรกของเราคือการสนองความต้องการของเนื้อหนัง อำนาจที่
ธรรมชาติที่ลึ้มลงของเราสามารถข่มขู่เราคือหนึ่งในปัญหาที่ใหญ่ที่สุดที่เราเผชิญในชีวิต
เราจะสามารถเป็นอิสระจากพันธนาการที่ดูเหมือนไม่มีทางเอาชนะได้ต่อเนื้อหนังได้
อย่างไร ?

คำตอบที่ง่ายแต่ลึกซึ้งคือ : *อย่าสู้กับเนื้อหนัง แต่จงเข้มแข็งขึ้นโดยพระวิญญาณ อย่า
ต่อสู้กับความมืด แต่จงเปิดไฟให้สว่าง*

ในการทำเช่นนี้ อย่างแรกเราต้องตระหนักว่าเรามีทั้งด้านจิตวิญญาณและด้านเนื้อหนัง
ในธรรมชาติของเรา ถ้าเราจะเดินในพระวิญญาณ เราต้องเลี้ยงดูคนฝ่ายจิตวิญญาณ เรา
ทุกคนรู้ว่าหมายความว่าอะไรในการเลี้ยงดูด้านกายของธรรมชาติของเรา ถ้าข้าพเจ้า
ไม่ได้เลี้ยงดูร่างกายของข้าพเจ้า ก็ไม่เข้าใจยากที่ร่างกายจะเตือนใจข้าพเจ้าถึงความ
จำเป็นของมัน

บางคนเคยบอกข้าพเจ้าว่าหลังจากอดอาหาร 3 วัน ความหิวก็หายไป ข้าพเจ้าพบว่าความ
จริงเป็นเรื่องตรงข้าม สามวันของการอดอาหาร จิตใจของข้าพเจ้าก็ยุ่งอยู่กับการฝืนถึง
อาหารที่ปรุงรสเลิศเท่าที่จะนึกฝันได้ นี่คือวิธีที่เด็ดขาดของร่างกายข้าพเจ้าในการเตือน
ข้าพเจ้าว่าความจำเป็นของมันต้องได้รับการดูแล ดังนั้น เราจึงเลี้ยงดูร่างกายของเรา
เราออกกำลังและกินวิตามินเพื่อที่เราจะเติบโตทางกายอย่างแข็งแรง

การเข้มแข็งในจิตวิญญาณต้องการกฎเกณฑ์เช่นเดียวกัน เราต้องบริโภคอาหารแห่งชีวิต
พระวจนะของพระเจ้า อย่างสม่ำเสมอ

รับพระวอนะเข้ามา

ช่างน่าเขາเขี้ยวที่การบริโภคพระวอนะของพระเจ้ามักเป็นสิ่งที่สุดท้ายที่เรามีเวลาให้ “แน่นอน ข้าพเจ้าต้องใช้เวลากับพระวอนะของพระเจ้า” เราพูด “แต่ข้าพเจ้าเพียงแค่มิมีเวลาตอนนี้” โดยธรรมชาติ เรากำลังอดอาหารในพระวิญญูณ ค้านจิตวิญญูณของเรามากได้รับการเลี้ยงดูอย่างไม่สม่ำเสมอ รวดเร็วและไม่นาน และโดยวิธีที่ไม่สมควร เราละเลยการศึกษาพระวอนะของพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอและเป็นระบบ เราใช้ชีวิต “พลิกเปิดไบเบิลและดูคร่าวๆ ว่ามีอะไรเตะตา” บ่อยครั้งเราไม่มีการปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอในการศึกษาไบเบิลหรือในการเติบโตส่วนตัว เราจบลงด้วยการยุ่งอยู่กับการเลี้ยงดูเรื่องของเนื้อหนัง แต่ละเลยความจำเป็นของจิตวิญญูณ ผลก็คือคนจิตวิญญูณอ่อนแอและเนื้อหนังก็เริ่มยึดอำนาจ

ถ้าข้าพเจ้าต้องการให้คนจิตวิญญูณของข้าพเจ้าแข็งแรง มันก็ต้องมาจากเหตุผลว่า ข้าพเจ้าต้องหว่านในจิตวิญญูณของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่สามารถหว่านในเนื้อหนังและหวังว่าข้าพเจ้าจะได้เก็บพืชผลทางจิตวิญญูณได้ เพื่อการเดินในพระวิญญูณ ข้าพเจ้าต้องเริ่มเลี้ยงดูจิตวิญญูณ นั่นหมายความว่าข้าพเจ้าต้องเอาใจใส่ที่จะรับพระวอนะของพระเจ้ามากขึ้นและมากขึ้น โยบกล่าวว่า

“ ข้าตีราคาพระวอนะแห่งพระโอยฐ์ของพระองค์สูงกว่าเจตนาของข้า ”

(โยบ 23:12)

มันสำคัญที่จะมองพระวอนะของพระเจ้าเป็นสิ่งจำเป็น พระเยซูเจ้าอ้างว่าพระวอนะของพระองค์เป็นจิตวิญญูณและชีวิต ดังนั้น เวลาที่ให้อย่างสม่ำเสมอและเป็นระบบสำหรับพระวอนะของพระเจ้าเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ถ้าเราจะเดินในพระวิญญูณ

การคุยกับพระเจ้า

การให้ความสำคัญสูงกับการอธิษฐานเป็นสิ่งจำเป็นอีกอย่างหนึ่งในการมีประสบการณ์ในความชื่นชมยินดีของการเดินในพระวิญญาณ ในขณะที่เราตื่นตัวกับการคุยกับพระเจ้า เราพบว่าตนเองเข้มแข็งขึ้นในจิตวิญญาณ เรายังรู้ตัวมากขึ้นถึงการสถิตอยู่ของพระเจ้าในทุกสิ่งที่เราทำและในทุกสภาพการณ์ที่เราเผชิญ

การตระหนักรู้ถึงการสถิตอยู่ของพระเจ้าเปิดความเข้าใจของเราสู่มุมมองทางโลกที่พัฒนาขึ้นและเต็มที่ ข้าพเจ้าถูกชักจูงว่าหนึ่งในความต้องการที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเราคือการตระหนักรู้มากขึ้นและมากขึ้นถึงการสถิตอยู่ของพระเจ้าตลอดเวลา เมื่อเปาโลพูดกับนักปรัชญาพวกเอปิคูเรียนและพวกสโตอิกในกรุงเอเธนส์ดังกล่าวในกิจการ 17 เขาประกาศว่า “ *ด้วยว่าเรามีชีวิต และไหวตัวและเป็นอยู่ในพระองค์* ” (ข้อ 28)

ชีวิตของเราสามารถถูกเปลี่ยนอย่างน่าทึ่งเมื่อเราตระหนักว่าพระเจ้าอยู่กับเราเสมอ การหลงไปจากข้อเท็จจริงนั้นสามารถเปิดประตูสู่ความหายนะทางจิตวิญญาณ ยิ่งพระเจ้าถูกย้ายออกไปจากจิตสำนึกของเราไกลเท่าใด เราก็ยิ่งถูกดึงไปสู่สิ่งที่เลวและเป็นที่พอใจของธรรมชาติที่ลึกลับของเรามากขึ้นเท่านั้น เมื่อเราสะดุดและล้มลง เราอาจเข้าไปที่บังจัยภายนอกมากมายเพื่ออธิบายพฤติกรรมของเรา แต่รากของปัญหาของเราคือความล้มเหลวที่จะรักษาการสถิตอยู่ของพระเจ้าในใจเรา คำแนะนำในการเดินในพระวิญญาณหมายความว่าเราต้องเต็มใจให้พระเจ้าเป็นเพื่อนเดินทางถาวรของเราเมื่อเราเคลื่อนผ่านแต่ละวัน

เมื่อเราเดินในพระวิญญาณ ดำเนินชีวิตด้วยความตระหนักรู้ถึงการสถิตอยู่ของพระเจ้าอยู่เสมอ เราก็ไม่จำเป็นต้องให้ผู้อื่นมาจ้ำจี้จ้ำไชและเทศน์สอนเราเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตตามมาตรฐานคริสเตียนอีกต่อไป ชีวิตของเราจะถูกเปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิงเมื่อเรารักษาความใกล้ชิดและความรักของพระเจ้าไว้ตรงหน้าจิตใจของเรา

เปลี่ยนความรำคาญใจให้เป็นความชื่นชมยินดี

วิธีที่เราคิดแม้แต่เกี่ยวกับสิ่งที่เป็นเรื่องทางโลกมาที่สุดเปลี่ยนไปอย่างรุนแรง เมื่อเรายอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ปกครองชีวิตเรา สภาพการณ์ภายนอกของเราอาจคงเหมือนเดิม แต่ทัศนคติของเราได้รับการเปลี่ยนแปลงทั้งหมดจนเราพบความชื่นชมยินดีแม้ในสิ่งที่เคยทำให้เรารำคาญใจ

เราทุกคนมีสิ่งที่จะต้องทำที่เราเห็นว่าน่าเกลียดชัง เราต้องผ่านวิธีการที่คลาสสิก--- หลีกเลี่ยงความขัดแย้ง โดยรู้ว่าในขณะที่เราเกลียดที่จะทำสิ่งเหล่านี้ แต่การไม่ทำมันมีแต่จะทำให้สถานการณ์ของเราแย่ลงเท่านั้น

ข้าพเจ้าไม่ชอบการเอาขยะออกไปทิ้ง แต่ข้าพเจ้ารู้ว่าถ้าข้าพเจ้าไม่ทำ ในไม่ช้า กลิ่นเหม็นเน่าจะส่งกลิ่นไปถึงประตู ดังนั้น ข้าพเจ้ายอมทรมานและทำมัน ข้าพเจ้าน่าจะได้เพลิดเพลินกับไอศกรีมช็อกโกแลตถ้วยใหญ่ แต่ถ้าข้าพเจ้าละเลยหน้าที่ของข้าพเจ้า ในไม่ช้ากลิ่นเหม็นของขยะเน่าเสียจะผสมรวมกับรสช็อกโกแลตชิป และทันใดนั้น ความต้องการไอศกรีมของข้าพเจ้าก็จะละลายหายไป

แม้แต่ในบางสิ่งที่ปกติธรรมดาเหมือนงานบ้านเล็กๆน้อยๆนี้ ข้าพเจ้าก็มีทางเลือก ข้าพเจ้าสามารถบ่นเกี่ยวกับว่าข้าพเจ้าเกลียดการเอาขยะไปทิ้งเพียงใดหรือข้าพเจ้าสามารถฉวยเวลาที่ต้องใช้ทำงานนี้และพูดคุยกับพระเจ้า ข้าพเจ้าสามารถนมัสการพระเจ้าโดยผิวปากเพลงขอบคุณพระเจ้าและความรักในขณะที่เดินเอาขยะไปทิ้ง เมื่อข้าพเจ้าเข้าไปใกล้พระเจ้า ข้าพเจ้าพบตัวเองคิดน้อยลงเกี่ยวกับเรื่องไร้สาระและคิดถึงพระคุณของพระองค์มากขึ้น ข้าพเจ้าสามารถเล่นผ่านงานที่น่ารังเกียจที่สุดและไม่ลำบากใจเพราะมัน ถ้าข้าพเจ้าตั้งใจใจของข้าพเจ้าในงานของพระวิญญาณ

ลองพิจารณาเรื่องการรอเป็นอีกตัวอย่างหนึ่ง มีไม่กี่สิ่งที่คุณใจได้มากกว่าสัญญา
จรรยาไฟแดงเมื่อท่านกำลังรีบ คือการรู้ว่าท่านต้องรอนผ่านตลอดขั้นตอนของสัญญา
ไฟก่อนที่ท่านจะเคลื่อนได้อีกครั้ง

แต่แทนที่จะรู้สึกเครียด ข้าพเจ้าทำให้เป็นนิสัยที่จะวางไบเบิ้ลบนที่นั่งข้างข้าพเจ้า เมื่อ
ข้าพเจ้าคิดไฟแดงและรู้ว่าพอมีเวลา ข้าพเจ้าจะเริ่มอ่านพระคัมภีร์ สิ่งต่อไปที่ข้าพเจ้ารู้ก็
คือคนที่อยู่ข้างหลังกำลังบีบแตรได้ เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วเมื่อข้าพเจ้าอ่านพระวจนะ

การเดินทางในพระวิญญาณกลายเป็นประสบการณ์ที่น่าตื่นเต้นเมื่อเราเรียนรู้ว่าหมายความว่า
อะไรในการมีความสัมพันธ์อันลึกซึ้งกับพระเจ้า เราจะปรับตัวเข้ากับสิ่งต่างๆ ของ
พระเจ้ามากขึ้น---จากการสถิตอยู่ของพระองค์ในหัวใจเราสู่พระราชกิจอันน่าทึ่งของการ
ทรงสร้าง

ใครเป็นผู้นำ ?

การเดินทางหมายถึงการเคลื่อนไหว เมื่อเราเดิน เราเคลื่อนจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง เราเริ่ม
ออกจากสถานการณ์ที่หนึ่งและจบลงที่อื่น จุดหมายของเราขึ้นอยู่กับทิศทางที่เราเลือก

เช่นเดียวกัน การเดินทางในพระวิญญาณเคลื่อนเราจากสถานที่ทางจิตวิญญาณหนึ่งไปสู่อีก
ที่หนึ่ง เราเคลื่อนจากความเป็นผู้ใหญ่ระดับหนึ่งไปสู่ระดับถัดไปเมื่อเราฟังพระวิญญาณ
และเดินในทิศทางที่พระองค์สั่งให้เราเคลื่อนไป---แต่นี้คือที่ซึ่งบางครั้งเราวิ่งเข้าหา
ปัญหา

เมื่อความคิดหรือความโน้มเอียงเข้ามาในจิตสำนึกของเรา เราจะแยกแยะได้อย่างไรว่า
เป็นความคิดเห็นจากพระเจ้าหรือไม่ ? พระคัมภีร์บอกเราว่าพระเจ้าเขียนธรรมบัญญัติ
บนแผ่นจารึกของหัวใจเรา “... เราจะบรรจुพระธรรมไว้ในเขาทั้งหลาย และเราจะจารึก

มันไว้บนดวงใจของเขาทั้งหลาย . . . ” (เยเรมีย์ 31:33) “ . . . และมีได้เขียนไว้ที่แผ่นศิลา แต่เขียนไว้ที่แผ่นดวงใจมนุษย์ ” (2 โครินธ์ 3:3) พระเจ้าจะปลุกฝังความคิดในจิตวิญญาณของข้าพเจ้าและจิตวิญญาณของข้าพเจ้าจะสื่อสารมันสู่สติปัญญาของข้าพเจ้า นี่มักเป็นที่รับรู้ในฐานะแนวคิด ความคิดหรือเป็นแรงคล้อยที่เกิดขึ้นอย่างทันที พระเจ้าจะให้ความปรารถนาแก่เราเป็นเครื่องมือในการสื่อสารน้ำพระทัยของพระองค์สำหรับชีวิตเรา

โชคไม่ดี ข้าพเจ้าก็มีความปรารถนาที่มาจากธรรมชาติที่ลึ้มลงของข้าพเจ้าเองด้วย เนื้อหนังของข้าพเจ้ามีวิธีการแทรกความคิดและการโน้มน้ำหนักที่รุนแรงมากเข้าไปในจิตใจของข้าพเจ้า บางครั้ง มันยากที่จะแยกได้ว่าความคิดนั้นมาจากพระเจ้าหรือมาจากเนื้อหนังของข้าพเจ้า

หลายปีก่อน ข้าพเจ้าเผชิญกับสถานการณ์ยากลำบากนี้ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังขับรถไปร่วมการบรรยายใน Ventura, California มันเป็นวันที่น่าตื่นเต้นและความคิดก็เข้ามาในใจข้าพเจ้าให้อ้อมออกนอกทางตรงและชื่นชมกับความงดงามของถนนไฮเวย์เลียบชายฝั่งแปซิฟิก การมองดูคลื่นและรู้สึกถึงลมทะเลเย็นสดชื่นเป็นการกระทำที่ข้าพเจ้าสงสัยว่าเป็นความปรารถนาของเนื้อหนังข้าพเจ้า แต่อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็ตัดสินใจทำตามความต้องการของตัวเอง

ในขณะที่สภาพการณ์ดำเนินไป ข้าพเจ้าตระหนักว่าพระเจ้าทรงวางแผนให้ข้าพเจ้าเลือกทางเลียบชายฝั่ง เมื่อเข้าไปใกล้มาลินู ข้าพเจ้าเห็นคนโบกรถ 2 คนยืนอยู่ข้างถนนและข้าพเจ้ารู้สึกถึงแนวโน้มอย่างรุนแรงให้จอดรถเข้าข้างทางและรับเขาติดรถไปด้วย ในขณะที่เราเดินทางขึ้นเหนือไป ข้าพเจ้ามีโอกาแบ่งปันพระคริสต์กับคนทั้งสอง

คนทั้งคู่พักต่อใน Ventura และคืนต่อมา ก็ไปเข้าคริสตจักรที่ข้าพเจ้ากำลังบรรยาย คืนนั้นพวกเขาได้ประกาศความเชื่อในพระคริสต์ต่อหน้าที่ประชุมและได้เข้าร่วมในการ

สามัคคีธรรมที่นั่นอย่างเข้มแข็ง หลังจากประสบการณ์ทั้งหมดเปิดเผยออกมา ข้าพเจ้าสามารถมองกลับไปและคิดว่า ว้าว ! นั่นงดงามมาก พระเจ้าทรงนำข้าพเจ้า ความปรารถนาในหัวใจของข้าพเจ้าที่จะใช้ถนนเลียบชายฝั่งมาจากพระองค์

แต่ฉันมักจะยากที่จะตกลงใจเมื่อพระเจ้าตรัสกับหัวใจเรา เรามักคิดอย่างผิดๆว่าพระเจ้าสามารถนำเราโดยวิธีลับหรือนำที่แท่นนั้น เราคิดว่า แน่นอน ถ้าพระเจ้าพบกับข้าพเจ้า สถานที่ที่ต้องสั้น แสงสว่างจะมีดวง และผมของข้าพเจ้าจะตั้งชันขึ้น พระเจ้าไม่เคยพบกับข้าพเจ้าด้วยวิธีนั้น เมื่อพระเจ้าพบกับข้าพเจ้า พระองค์พบกับจิตวิญญาณของข้าพเจ้า ซึ่งนั่นเป็นการสื่อสารข้อสื่อสารกับจิตสำนึกของข้าพเจ้าในทางที่เป็นธรรมชาติยิ่งจนยากที่จะรับรู้ได้ทันทีว่าเป็นเสียงของพระเจ้าจริงหรือไม่

ข้าพเจ้าหวังว่าข้าพเจ้าจะให้สูตรหรือแบบทดสอบให้คะแนนง่ายๆเพื่อระบุเสียงของพระเจ้า แต่ถ้าขั้นตอนเช่นนี้มีอยู่ ข้าพเจ้าก็ยังคงค้นไม่พบ ข้าพเจ้าคืนสู่ในการแยกแยะเสียงของพระวิญญาณจากเสียงของเนื้อหนังข้าพเจ้าเช่นเดียวกับที่ท่านทำ ข้าพเจ้าหวังว่าข้าพเจ้าจะสามารถแนะนำวิธีที่ไม่ลึกลับในการทำให้มั่นใจว่าเรากำลังได้ยินจากพระเจ้า แต่โชคไม่ดี นั่นเกินกว่าความสามารถของข้าพเจ้า

แต่พระเจ้าไม่ได้ทิ้งเราไว้ในหมอกแห่งความสับสน พระองค์ทรงส่งพระวิญญาณของพระองค์ให้มาสถิตอยู่ในหัวใจเรา ไม่ใช่เพียงเพื่อชี้แนะเราในสภาพการณ์เฉพาะเจาะจง แต่ยังนำเราเข้าสู่ความเข้าใจในความจริงที่ถูกเปิดเผยของพระวาระของพระเจ้า พระองค์จะไม่มีวันนำเราไปทางตรงข้ามกับสิ่งใดที่พระองค์ได้ประกาศไว้แล้วในพระคัมภีร์

เข้าใจพระวาระ

น่าสนใจที่เห็นว่าบางคนที่ยังไม่ได้รับพระเจ้าจบลงอย่างท้อใจได้อย่างไรเมื่อเขาพยายามอ่านไบเบิล พวกเขาเห็นอิทธิพลยิ่งใหญ่ที่พระคัมภีร์มีต่อชีวิตคนหลายล้านและผลกระทบของมันต่ออารยธรรมตะวันตกและพวกเขาต้องการเข้าใจว่าพระคัมภีร์กล่าวอะไร

คนเหล่านั้นจมลงในปลักและ โกรธมากและความหมายของไบเบิลหายไปจากพวกเขา นี่ไม่ควรทำให้เราประหลาดใจ เพราะไบเบิลบอกเราว่าคนธรรมดาไม่เข้าใจเรื่องของพระวิญญาณและไม่สามารถรู้จักสิ่งเหล่านี้เพราะต้องหยั่งรู้ด้วยจิตวิญญาณ (1 โครินธ์ 2:14) ในอีกทางหนึ่ง คนจิตวิญญาณเข้าใจทุกสิ่งแม้เขาไม่เป็นที่เข้าใจของผู้อื่น เพราะเรามีความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้าทางพระคริสต์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ก็สามารถเปิดเผยความจริงแก่หัวใจของเรา พระวณะของพระเจ้ามีชีวิตและเข้าใจได้สำหรับเรา

การเปิดเผยอย่างต่อเนื่องของพระวิญญาณเป็นสิ่งจำเป็น นำประหลาดใจที่บ่อยครั้งเพียงใดที่ข้าพเจ้าอ่านบทหนึ่งในพระคัมภีร์และไม่ได้อะไรเลย ข้าพเจ้าพบตนเองมาถึงตอนจบของบทและพูดกับตัวเองว่า “ ข้าพเจ้าเพิ่งอ่านอะไรไป ? ” ณ จุดนี้ ข้าพเจ้าจะหยุด และอธิษฐาน “ ข้าแต่พระเจ้า บทนี้มีบางสิ่งที่จะพูดกับข้าพระองค์แน่นอน โปรดเปิดความเข้าใจของข้าพระองค์และโปรดให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์สอนข้าพระองค์จากพระวณะของพระองค์ ” แล้วเมื่อข้าพเจ้าอ่านบทนี้ใหม่ ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจในความจริงที่ทะลวงเข้ามาในหัวใจข้าพเจ้า

ระหว่างพิธีนมัสการเช้าวันอาทิตย์ที่ Calvary เรามักมีการอ่านเพื่อการตอบสนองจากพระธรรมสดุดี ในชั่วโมงที่ 3 ข้าพเจ้าจบด้วยการเห็นสิ่งต่างๆ ในพระคัมภีร์ที่ไม่ได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าในชั่วโมงแรก ข้อพระคำข้อหนึ่งเริ่มทำงานในข้าพเจ้าในทางที่พิเศษและมีฤทธิ์อำนาจมาก ประสบการณ์ของการถูกนำเข้าสู่ความจริงทั้งปวงนี้เป็นส่วนที่มีชีวิตชีวาของความหมายของการเดินในพระวิญญาณ

มุ่งหน้าต่อไป

ระหว่างเนื้อหนัง---ระบบโลกที่ลึกลงนี้---กับตัวเราเอง เราเผชิญกับการขัดขวางที่แท้จริงต่อการเติบโตทางจิตวิญญาณ แต่คำปรึกษาของพระคัมภีร์คือให้มุ่งหน้าไปเพื่อ

รางวัลของการเรียกจากเบื้องบนของพระเจ้าซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์ “ ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัล ซึ่งในพระเยซูคริสต์พระเจ้าได้ทรงเรียกจากเบื้องบนให้เราไปรับ ” (ฟิลิปปี 3:14) พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ . . . จงเพียรเข้าไปทางประตูคับแคบ . . . ” (ลูกา 13:24) คำภาษากรีกที่แปลว่า “ เพียร ” คือ agmonizomai ซึ่งเราได้คำภาษาอังกฤษ “ agonize ” (ทนทุกข์ทรมาน) มาจากคำนี้ อย่าเข้าใจผิด มันไม่ง่ายหรือเป็นเรื่องธรรมดาในการเดินในพระวิญญูญาณ มันต้องใช้ความพยายาม การอุทิศตัวและความตั้งใจตลอดเวลาอย่างแท้จริง

มันไม่เป็นการกล่าวเกินไปที่จะบอกว่านี่เป็นทางเลือกที่เราแต่ละคนต้องเลือกทุกวัน เมื่อเราเลือกที่จะเดินในพระวิญญูญาณ ผลทางปฏิบัติจะเป็นความมั่งคั่งที่น่ายินดีอย่างมาก เราจะผลิตผลกับความลึกและความสม่ำเสมออันอัศจรรย์ในการสามัคคีธรรมของเรา กับพระเจ้า ดังที่อัครสาวกยอห์นสังเกตเห็น

“ แต่ถ้าเราดำเนินอยู่ในความสว่างเหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง เราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระองค์ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น ”
(1 ยอห์น 1:7)

สิ่งที่น่าตื่นตะลึงเป็นพิเศษเกี่ยวกับการสามัคคีธรรมกับพระเจ้านั้นคือยิ่งเรามีประสบการณ์มากเพียงใด เราก็ยิ่งปรารถนามากขึ้นเพียงนั้น ยิ่งเราได้รับการสัมผัสด้วยสันติสุขและการเติมเต็มของการเข้าสนิทกับพระบิดามากเท่าใด ก็ยิ่งยากที่จะมีชีวิตโดยปราศจากสิ่งเหล่านี้ เมื่อเราพบตัวเองออกจากการสามัคคีธรรม ความว่างเปล่าภายในเรียกเราให้กลับไปสู่การอธิษฐานและพระวาทะ

เมื่อเราเดินในพระวิญญูญาณ เราเริ่มยินดีกับผลประโยชน์มหาศาลของความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับพระเจ้า เรารู้สึกถึงความรู้สึกที่รับรู้ได้ของความชื่นชมยินดีพุ่งออกมาในหัวใจ

ของเรา เราสามารถผิวปากในขณะที่เราเผชิญความรับผิดชอบที่มากมายของชีวิต เพราะแม้แต่ในท่ามกลางงานที่สับสน ความชื่นชมยินดีของเราอยู่ในพระเจ้า มีความรู้สึกถึงสันติสุข ความลึกซึ้งของความเข้าใจ ความอดทน ความเมตตาและความสุภาพที่มาจากการเดินในพระวิญญูณ มีกำลังและฤทธิ์อำนาจที่จะรับมือกับความปรารถนาที่ฝังแน่นของเนื้อหนัง ทันใดนั้น เราก็สามารถเห็นภาพใหญ่และพบปัญญาที่จะจัดการกับธรรมชาติที่ลึกลับของเราในทางที่เป็นจริงและสมเหตุสมผล ดังที่เปาโลสรุปไว้

“ ด้วยว่าซึ่งปักใจอยู่กับเนื้อหนังก็คือความตาย และซึ่งปักใจอยู่กับพระวิญญูณ ก็คือชีวิตและสันติสุข ” (โรม 8:6)

เราล้มเหลวที่จะถูกดึงด้วยหัวใจทั้งหมดของเราสู่ชีวิตใหม่ที่ยอดเยี่ยม ซึ่งพระเจ้ามอบให้เราโดยพระคุณได้อย่างไร ? ชีวิตที่เข้มแข็งขึ้นโดยพระวิญญูณ---ด้วยความชื่นชมยินดี ความรักและสันติสุขหลังไหลผ่านเรา---เป็นสิ่งที่เราปรารถนาอย่างยิ่ง

แต่เพื่อมีประสบการณ์ในพระพรนี้ เราต้องเลือกที่จะเดินในพระวิญญูณ เราต้องมาหาพระเจ้าและทูลขอพระองค์ให้ปลูกฝังความปรารถนาอันยิ่งใหญ่ในการอธิษฐาน ในการให้เวลากับพระวจนะ และในการสามัคคีธรรมกับพระเยซูเจ้าในหัวใจเรา เราต้องอธิษฐานขอพระองค์ให้เราแสวงแผ่นดินของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วเราก็จะรู้ถึงชัยชนะอันยิ่งใหญ่เหนือบาปที่รุมล้อมอยู่ และพระวิญญูณของพระเจ้าจะสามารถใช้เราในทางพิเศษที่สุด

แม้เมื่อเราทำได้เพียงร้องไห้สะอึกสะอื้น

บทที่ 6

พระคุณ : สวน ไม่ใช่โรงงาน

ท่านเคยพิจารณาถึงความแตกต่างอย่างมากระหว่าง “ การงาน ” และ “ ผล ” หรือไม่ ? การงาน เสนอถึงภาพโรงงานที่เต็มไปด้วยแรงกดดัน เส้นตาย และความต้องการผลิต แต่ ผล เป็นภาพของสวนที่สงบ สันติสุข ที่ซึ่งเราอยากอยู่และดื่มด่ำในความงามเมื่อเราชื่นชมกับการอยู่ร่วมกัน

สำคัญที่ต้องตระหนักว่าพระเจ้าไม่ได้มาที่โรงงานของพระองค์เพื่อมองหาผลผลิต พระองค์มาที่สวนของพระองค์เพื่อชื่นชมกับผลของมัน ข้าพเจ้าประเสริฐแห่งพระคุณเชื่อเชิญเราให้ทิ้งหมอกควันและแรงกดดันของชีวิตการทำงานเหมือนโรงงานและให้มาเกิดผลที่พระเจ้าปรารถนาจะเห็นในสวนของชีวิตเรา

ผลลัพธ์ตามธรรมชาติของความสัมพันธ์

กาลาเทีย 3:2-3 เป็นข้อความสำคัญยิ่งสำหรับคนเหล่านั้นผู้ปรารถนาดำเนินชีวิตที่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า เปาโลเขียนว่า

“ ข้าพเจ้าใคร่รู้ข้อเดียวจากท่านว่า ท่านได้รับพระวิญญาณ โดยการประพฤติตาม
ธรรมบัญญัติหรือ หรือ ได้รับ โดยการฟังด้วยความเชื่อ ท่านเขลาถึงเพียงนั้นที่
เดียวหรือ เมื่อท่านเริ่มต้นมาด้วยพระวิญญาณแล้ว บัดนี้ ท่านจะจบลงด้วย
เนื้อหนังหรือ ? ”

สังเกตดูว่าอัครสาวกกำลังเปรียบเทียบ 2 สิ่ง : พระวิญญาณซึ่งเกี่ยวข้องกับความเชื่อ และการกระทำซึ่งเกี่ยวข้องกับเนื้อหนัง

บางคนอาจพูดว่า “ แต่ซัค เราต้องทำงานเพื่อพระเจ้า ” ไม่ เราไม่ต้อง ไม่มีแม่แต่สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าสามารถทำในเนื้อหนังของข้าพเจ้าที่จะเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ในอีกทางหนึ่ง ความเชื่อสร้างผลอยู่เสมอ

ถ้าท่านเกี่ยวข้องในการกระทำ ท่านก็กำลังฟังพาเนื้อหนัง แต่ถ้าท่านกำลังเดินด้วยความเชื่อกับพระเยซูคริสต์ พระวิญญาณกำลังสร้างผลในชีวิตท่าน ผลไม่ใช่บางสิ่งที่ท่านทำให้เกิดเพราะท่านคิดว่าท่านต้องทำ ผลคือผลลัพธ์ตามธรรมชาติของความสัมพันธ์

มองดูผลอันหอมหวานที่ห้อยอยู่บนต้นพีช ลูกพีชไม่ได้ยู่ที่นั่น ดินรนและทำงานวันแล้ววันเล่าพยายามที่ทำให้ผลสุก ทั้งหมดที่พวกมันต้องทำก็คือห้อยอยู่ที่นั่น การทำให้สุกเป็นผลผลิตตามธรรมชาติของความสัมพันธ์ トラบเท่าที่พวกมันทนอยู่ พวกมันจะเกิดผลที่หอมหวาน

นี่คือความจริงของประสบการณ์ของเราเองเช่นกัน ถ้าเรายอมตามพระคริสต์อย่างแท้จริง---ซึ่งเป็นตำแหน่งของความเชื่อ---ผลก็จะออกมาจากความสัมพันธ์ ถ้าไม่มีผลในชีวิตข้าพเจ้า ความสัมพันธ์ต้องถูกสงสัยและแม้แต่ถูกทำลาย

นั่นคือเหตุผลที่เปาโลบอกเรา

“ ท่านจงพิจารณาคุณตัวของท่านว่าท่านตั้งอยู่ในความเชื่อหรือไม่ จงชันสูตรตัวของท่านเองเถิด ท่านไม่สำนึกหรือว่าพระเยซูคริสต์ทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย นอกจากท่านจะแพ้การชันสูตร ” (2 โครินธ์ 13:5)

พระเยซูเจ้าบอกเราว่ามีสิ่งที่เหมือนหมาป่าคลุมด้วยหนังลูกแกะ ท่านอาจดูเหมือนคริสเตียน กระทำเหมือนคริสเตียนและพูดเหมือนคริสเตียน---“ แต่คุณยาย ฟันของคุณยายทำไมใหญ่อย่างนี้ ” ท่านอาจมีภาพภายนอกของแกะ แต่ในความเป็นจริงเป็นหมาป่า

ดังนั้น เราจะรู้ได้อย่างไรว่าใครเป็นใคร ? พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ เหตุฉะนั้น ท่านจะรู้จักเขาได้เพราะผลของเขา ” (มัทธิว 7:20)

เราถูกเรียกให้ตรวจสอบชีวิตเราเพื่อพิจารณาว่าเราออกผลชนิดใด ถ้าผลไม่ดีแล้วก็มีบางสิ่งไม่ถูกต้องในความสัมพันธ์ของเรา ซึ่งหมายความว่ามีความเชื่อของเรา ความสัมพันธ์ที่มีพลังของความเชื่อในพระเยซูคริสต์จะทำให้เกิดผล---โดยไม่ล้มเหลว

ความผิดพลาดใหญ่ของเรา

หนึ่งในปัญหาใหญ่ที่สุดของเราก็คือเรามักจะสนใจในสิ่งที่เราทำมากกว่าในสิ่งที่เราเป็น ในขณะที่พระเจ้าสนใจในสิ่งที่เราเป็นมากกว่าสิ่งที่เราทำ พระองค์มองหาผล แต่เราพยายามทำงาน

ช่างน่าเศร้า ตลอดหลายปีที่ผ่านมา เราได้ยินสิ่งต่างๆ เช่น “ ท่านต้องทำงานเหล่านี้เพื่อพระเจ้า ท่านต้องทำงานนั้นเพื่อพระเจ้า ” เรามักถูกเคี่ยวเข็ญและกดดันให้ทำงานเพื่อแผ่นดินพระเจ้า ดังนั้น เราออกไปและเริ่มทำงานเพื่อพระเจ้าเพราะศิษยาภิบาลหรือคณะกรรมการขอให้เราทำ

บางทีอาจเป็นการเรียกคนให้มาคริสตจักรเมื่อพระเจ้าไม่ได้เรียกเราให้เป็นคนเรียก ข้าพเจ้ารู้จักใครบางคนทีรู้สึกตื่นกลัวในการไปเยี่ยมบ้านของคนแปลกหน้า เมื่อพวกเขาไปเคาะประตู พวกเขาจะอธิษฐานอย่างร้อนรน “ พระองค์เจ้าข้า โปรดอย่าให้เขาอยู่บ้านคืนนี้ ” การเยี่ยมเยียนไม่ใช่ธรรมชาติสำหรับเขา มันเป็นความพยายามที่ถูกบังคับงานของเนื้อหนัง ซึ่งในไม่ช้า เขาจะขุ่นเคืองใจ เขาเกลียดมันและเริ่มตั้งใจทำให้ล่าช้า ดังนั้น ประธานกรรมการเรียกเขามาและพูดว่า “ เราคิดถึงคุณในคืนออกประกาศวันอังคารก่อน เราอยากมั่นใจว่าคุณจะอยู่ด้วยคืนอังคารหน้า ” เขาตอบสนองอย่างไม่เต็มใจ “ ตกลงครับ ” และการผันแปรทางต่ำลงก็คงเกิดขึ้นต่อไป

นั่นคือวิธีที่ท่านถูกผลักดันในแม่พิมพ์ซึ่งพระเจ้าไม่ได้สร้างท่านขึ้นมา ท่านถูกบังคับให้เข้าสู่สถานะที่ไม่เป็นธรรมชาติและท่านเริ่มรู้สึกไร้ค่าภายใต้งานรับใช้พระเจ้าของท่าน แต่พระเจ้าไม่ได้ต้องการให้ท่านมอบสิ่งใดก็ตามที่ท่านจะบ่นว่าแก่พระองค์ พระเจ้าไม่ยอมทนต่อ “ คริสเตียนบ่นว่า ” นี่เป็นการดูหมิ่นพระองค์ แม้แต่ข้าพเจ้าก็เกลียดเมื่อผู้คนบ่นว่าเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาได้ทำเพื่อข้าพเจ้า มันทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกโง่และเง่าอย่างไรก็ตาม ใครขอให้พวกเขาทำอะไรล่ะ ?

ถ้ามีสิ่งใดก็ตามที่ท่านไม่อยากทำ จงอย่าทำมัน อย่าออกและทำการกระทำที่สูงส่งบางอย่างแล้วบ่นว่าและโอดครวญ ท่านไม่ทำอะไรเลยก็น่าจะดีกว่า

ปล่อยให้การออกเรียกเป็นเรื่องของคนที่จะทำมัน มีคนที่ตื่นเต้นเร้าใจที่จะได้คุยกับคนแปลกหน้า พวกเขา รู้สึกเบื่อที่ต้องนั่งอยู่กับบ้านและพวกเขาไม่อยากจะเปิดการสนทนากับคนที่ไม่เคยพบ นั่นเป็นธรรมชาติของเขา เป็นเรื่องธรรมดาสำหรับพวกเขา---นั่นคือกุญแจสำคัญ

เมื่อเป็นเรื่องธรรมชาติ มันก็อยู่ในขอบเขตของผล เมื่อถูกกดดัน มันก็อยู่ในขอบเขตของการกระทำ พระเจ้ามักเตรียมเราให้พร้อมในการทำอะไรก็ตามที่พระองค์ทรงเรียกเราให้ทำ และมันจะเป็นธรรมชาติสำหรับเราที่จะทำมัน

คนมากมายรู้สึกเหมือนคริสเตียนชั้นสองเพราะพวกเขาไม่สามารถทำสิ่งที่คนอื่นทำได้ พวกเขาบังเอิญพบผู้เชื่อคนหนึ่งซึ่งบอกว่า “ สัปดาห์ที่ผ่านมา---สรรเสริญพระเจ้า---ข้าพเจ้าได้เป็นพยานแก่คน 5 คน และทั้ง 5 คนก็ได้ยอมรับพระเยซูเจ้า ” คนที่ไม่ได้รับของประทานของการประกาศข่าวประเสริฐคิด โอ อีกแล้ว เราเป็นพยานที่แย่มากสำหรับพระเจ้า เราไม่ได้เป็นพยานแก่ใครเลย เราช่างเป็นคนล้มเหลวจริงๆ เขาถูกทำให้รู้สึกผิดเพราะเขาไม่ได้ออกไปจับคอเสื้อคนและถามว่ารู้จักพระบัญญัติทางจิตวิญญาณ 4 ข้อหรือไม่

ทำไมบางคนจึงมีประสิทธิภาพอย่างมากในการประกาศข่าวประเสริฐ ? เพราะมันเป็นธรรมชาติสำหรับพวกเขา พระเจ้าได้บรรจุและเตรียมพวกเขาสำหรับงานนี้ ไม่ใช่ทุกคนในพระกายของพระคริสต์เป็นปาก อย่างไรก็ตาม ปากไม่สามารถปฏิบัติภารกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพเว้นแต่จะมีสมองอยู่เบื้องหลังมันและมีเท้าที่พามันไปในที่ที่มันต้องไป เราไม่ควรรู้สึกผิดเพราะเราไม่ได้มีงานรับใช้หรือมีประสิทธิภาพเช่นเดียวกับคนอื่น พระกายทำงานเป็นหน่วยเดียวและพระเจ้าคือพระองค์ผู้ทรงมอบหมายตำแหน่งในพระกายแก่เราแต่ละคน

พระเจ้าต้องการให้ท่านทำสิ่งที่พระองค์มอบให้ท่านทำตามธรรมชาติ ผลของชีวิตคริสเตียนแบ่งบานจากท่านตามธรรมชาติเมื่อท่านเข้าสนิทในพระเยซูคริสต์ผ่านความเชื่อของท่านในพระองค์ พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ พระบิดาของเราทรงได้รับเกียรติเพราะเหตุนี้คือเมื่อท่านทั้งหลายเกิดผลมาก ” (ยอห์น 15:8) พระเจ้าต้องการให้ท่านเกิดผลอย่างมากเพื่อพระองค์ ผลนั้นสามารถเกิดขึ้นเมื่อท่านเข้าสนิทในพระคริสต์ท่านนั้น---และนั่นคือตำแหน่งของความเชื่อ

ไม่มีสิ่งที่เรียกว่าความเชื่อทางเนื้อหนัง

พระกิตติคุณโดยมัทธิวบอกเราว่าวันหนึ่งคนมากมายจะมาหาพระเยซูเจ้า บอกถึงงานทั้งหลายที่พวกเขาทำเพื่อพระองค์ และองค์จอมเจ้านายจะตอบว่า “ เราไม่รู้จักเจ้า ” (มัทธิว 7:23) พระเจ้าไม่รับรู้งานของเนื้อหนัง พระองค์ไม่เคยมี

ระลึกถึงเมื่อพระเจ้าตรัสกับอับราฮัมว่า

“ จงพาบุตรของเจ้าคืออิสอัค บุตรคนเดียวของเจ้าผู้ที่เจ้ารัก ไปยังแคว้น โมริยาห์ และถวายเขาที่นั่นเป็นเครื่องเผาบูชา บนภูเขาลูกหนึ่งซึ่งเราจะบอกแก่เจ้า ” (ปฐมกาล 22:2)

คำแนะนำของพระเจ้าฟังดูประหลาด--ยิ่งกว่านั้น อับราฮัมมีบุตรอีกคนหนึ่ง อิซมาเอล ผู้ซึ่งอายุมากกว่าอิสอัคอย่างน้อย 14 ปี พระเจ้าหมายความว่าอย่างไร “ จงพาบุตรของ เจ้า . . . บุตรคนเดียวของเจ้า ” ?

คำตอบคืออิซมาเอลเป็นงานของเนื้อหนัง เขาไม่ได้เป็นบุตรแห่งพระสัญญา เขาไม่ใช่ บุตรแห่งความเชื่อ อิซมาเอลเป็นผลผลิตของเนื้อหนัง พระเจ้าปฏิเสธที่จะรับรู้อิซมาเอล เพราะเขาเป็นงานของเนื้อหนัง พระเจ้ารับรู้พระราชกิจของพระวิญญาณของพระองค์ บุตรแห่งความเชื่อ ดังนั้น พระองค์ตรัสกับอับราฮัม “ จงพาบุตรของเจ้าคืออิสอัค บุตร คนเดียวของเจ้า ”

พระเจ้าไม่เคยรับรู้หรือให้รางวัลสำหรับงานของเนื้อหนังของเรา ในอีกทางหนึ่ง พระองค์ทรงปรารถนาอย่างยิ่งว่าผลของพระวิญญาณจะเป็นบุคลิกลักษณะของชีวิตเรา

บทที่ 15 ของพระธรรมยอห์นอธิบายว่าผู้เชื่อเกิดผลได้อย่างไร พระเยซูเจ้าตรัสว่า
“ จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน แขนงจะออกผลเองไม่ได้ นอกจากจะติดอยู่กับเถาฉันใด ท่านทั้งหลายก็จะเกิดผลไม่ได้ นอกจากจะ เข้าสนิทอยู่ในเรานั้น ” (ยอห์น 15:4)

พระเยซูเจ้าไม่ได้เน้นในสิ่งที่เราทำ แต่ในสิ่งที่เราเป็น สิ่งที่ออกมาจากชีวิตเราคือผลของ ความสัมพันธ์ของเรากับพระองค์ เราไม่สามารถมีความสัมพันธ์ที่แท้จริงและถูกต้องกับ พระเจ้าโดยปราศจากการเกิดผลได้ ถ้าไม่มีผล---“ ท่านจะรู้จักเขาโดยผลของเขา ”--- แล้วเราก็ควรตรวจสอบความสัมพันธ์ของเราใหม่จะดีกว่า

ผู้ตรวจสอบผลที่ทรยศ

พระเจ้าทรงทำกิจที่ยอดเยี่ยมในชีวิตเราโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ เมื่อท่านยังคงเป็นคนบาป พระเจ้าทรงรักท่าน และเมื่อโดยความเชื่อ ท่านร้องต่อพระองค์ พระองค์ทรงทำให้ท่านชอบธรรมสำหรับการกระทำผิดทุกเรื่องที่ท่านเคยทำ พระเจ้าทรงลบกระดานของท่านจนสะอาด พระองค์ทรงลบอดีตจนหมดเพื่อพระองค์ทำให้เหมือนไม่เคยมีอยู่เลย นั่นคือความหมายของ “ทำให้ชอบธรรม”

ทันทีที่ท่านรับพระเยซูคริสต์โดยความเชื่อ---ก่อนที่ท่านจ่ายเงินแม้แต่เหรียญเดียวสำหรับทศกัณฑ์ ก่อนที่ท่านทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด---พระเจ้าทรงนำเครื่องหมายสี่คำทั้งหมดที่ต่อต้านท่านและลบมันออกหมด เนื่องจากความเชื่อของท่านในพระเยซูคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่าน พระเจ้าทำให้ท่านชอบธรรมจากอดีตทั้งปวงของท่าน เนื่องจากความเชื่อของท่าน พระเจ้าใส่ความชอบธรรมของพระเยซูเจ้าในบัญชีของท่าน ความสัมพันธ์ของท่านกับพระองค์เริ่มโดยเพียงความเชื่อ

ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องพื้นฐานมาก แต่ด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งเรามากก็ล้มมัน บางครั้งผู้เชื่อวิจารณ์หรือจับผิดผู้เชื่อคนอื่น พวกเขาพูดว่า “คุณรู้ไหมว่าเขากำลังทำอะไร ? มันแย่มาก เขาเรียกตัวเองว่าคริสเตียน แต่เขาทำสิ่งนี้และสิ่งนั้น เขาไม่ดำเนินชีวิตถึงมาตรฐาน---ทำไม เขาลงไปที่ยากด้วย นั่นแย่มาก”

ผู้เชื่อเช่นนี้ทำอะไร ? พวกเขาตั้งตนเองขึ้นเป็นผู้วินิจฉัย พวกเขากลายเป็นผู้ตรวจสอบผลที่ทรยศ พวกเขาวินิจฉัยคุณภาพของคนรับใช้ของคนอื่น เปาโลพูดบางอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้

“ ท่านเป็นใครเล่าจึงกล่าวโทษบ่าวของคนอื่น บ่าวคนนั้นจะได้ดีหรือจะล้มจมก็สุดแล้วแต่นายของเขา ” (โรม 14:4)

ถ้าท่านกำลังรับใช้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอาจตัดสินใจการรับใช้ของท่าน ข้าพเจ้าอาจกล่าวว่า “ เธอเป็นคนใช้ที่แย่มาก ฉันไม่รู้ว่าจะทำไมจึงยังให้เธอรับใช้อยู่อีก ” ถ้าท่านทำบางสิ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าไม่พอใจ ข้าพเจ้าจะเป็นคนที่บอกท่านว่า “ ฉันไม่ชอบวิธีที่เธอเช็ดจานให้แห้ง เธอปล่อยให้มันน้ำค้างอยู่บนจานมากไปและเธอเก็บมันทิ้งที่ยังเปียก ฉันไม่ชอบเอาแก้วออกจากตู้โดยยังชื้นอยู่ เป็นที่แพร่พันธุ์เชื้อโรค เช็ดมันให้แห้งเดี๋ยวนี้ ”

ข้าพเจ้าอาจกล่าวว่า “ เธอเป็นคนใช้ที่ดีมาก เธอทำงานดีมาก ฉันยินดีมากที่เธออยู่กับฉัน ” ทั้ง 2 กรณี ข้าพเจ้าเป็นคนที่วินิจฉัยงานรับใช้ของท่าน ไม่ใช่คนนอก

ความจริงก็คือข้าพเจ้าไม่ใช่เจ้านายของท่านและข้าพเจ้าไม่สามารถกำหนดว่าท่านต้องรับใช้อย่างไร ท่านต้องยืนอยู่ต่อหน้าเจ้านายของท่าน และข้าพเจ้าไม่สามารถวินิจฉัยงานรับใช้ของท่าน ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดว่า “ ท่านช่างเป็นคนใช้ที่แย่มากจริงๆ ” ข้าพเจ้าไม่มีสิทธิ์ที่จะวินิจฉัยงานรับใช้ของท่านต่อพระเจ้า พระเจ้าเป็นผู้ที่ท่านต้องรับใช้และต่อหน้าจอมเจ้านายของท่าน ท่านจะยืนหรือล้ม เปาโลกล่าวต่อไปว่า “ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงฤทธิ์อาจให้เขาได้สติได้ ” (โรม 14:4)

อย่ากังวลว่าคนบางคนมองไม่เห็นว่าคุณจะทำมันได้อย่างไร ข้าพเจ้าพบว่าทำให้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้าง่ายกว่าทำให้คนพอใจ มันเป็นการกระทำที่ไร้ประโยชน์ในการพยายามทำให้ทุกคนพอใจ แม้ว่าท่านจัดการมันได้ แต่บางคนจะจับผิดท่านเพราะท่านเป็นคนเอาใจคนอื่น เป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้ทุกคนพอใจ

สิ่งที่งดงามคือเราไม่ต้องทำให้ทุกคนพอใจ ทั้งหมดที่เราต้องทำคือทำให้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า แล้วเราต้องทำอะไรเพื่อเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ? เพียงแค่เชื่อในพระองค์และวางใจในพระองค์ เราไม่ได้ทำให้พระเจ้าพอพระทัยโดยการกระทำของเราและกิจกรรมที่รื้อร่นของเรา เราทำให้พระเจ้าพอพระทัยเมื่อเราเชื่อในพระองค์และวางใจในพระองค์ นั่นคือข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ

ด้วยความยินดีของข้าพเจ้า

ความเชื่อ เป็นที่พอพระทัยพระเจ้าและความเชื่อสร้างความสัมพันธ์ ความสัมพันธ์ทำให้เกิดผล ข้าพเจ้าไม่ได้เพียงแค่นั่งและเป็นคนบริสุทธิ์ ศักดิ์สิทธิ์ ชอบธรรม ยิ้มอ่อนหวานและแสดงความรักตลอดทั้งวัน ข้าพเจ้าสนใจในกิจกรรม แต่เป็นกิจกรรมที่ไม่ใช่งาน มันน่าอัศจรรย์ที่สามารถพูดว่า “ ข้าพเจ้ากำลังทำสิ่งที่ข้าพเจ้าอยากทำ ที่จริงแล้ว ข้าพเจ้าทำสิ่งที่ข้าพเจ้ารักที่จะทำ ” นี่ไม่ใช่งาน ไม่ใช่การทำให้พอใจ เป็นเพียงบางสิ่งที่ข้าพเจ้าชื่นชม

หลายปีก่อน เมื่อข้าพเจ้ารับใช้ในสำนักหนึ่ง ข้าพเจ้าจะไปประชุมและพบเพื่อนร่วมงานบางคน เราจะไปทานอาหารเย็นข้างนอกและข้าพเจ้าจะเริ่มพูดคุยเกี่ยวกับพระคัมภีร์ที่พระเจ้าทรงเปิดในหัวใจของข้าพเจ้า “ พอเถอะ สมิทธ์ อย่าคุยเรื่องงาน ” พวกเขาจะพูดและเปลี่ยนหัวข้อ ข้าพเจ้ามักตอบว่า “ คุณหมายความว่ายังไง ‘ คุยเรื่องงาน ’ ? นี่คือชีวิตของผม ไม่มีอะไรที่ผมอยากพูดถึงมากกว่านี้ ไม่มีอะไรน่าตื่นเต้นที่จะถกเถียงกันมากกว่านี้ ”

เมื่อท่านทำสิ่งที่ท่านรักจะทำ มันไม่ใช่งาน ท่านไม่ได้อยู่ในร้านค้า ท่านไม่ได้กำลังทำงานในโรงงาน กิจกรรมของท่านคือผลของความสัมพันธ์

เมื่อความรักของพระเจ้าเต็มเต็มหัวใจของท่าน ทั้งหมดที่ท่านอยากทำคือพูดคุยเกี่ยวกับพระองค์ : พระวณะของพระองค์ ความดีของพระองค์ ความรักของพระองค์ ท่านไม่ได้เดินไปรอบมองหาผลงานที่ดีเพราะท่านกำลังทำสิ่งที่ท่านชอบทำ ท่านไม่มองหาที่จะได้รับรางวัลตอบแทนสำหรับสิ่งที่เป็นธรรมชาติสำหรับท่าน (แม้ว่าพระเจ้าจะให้รางวัลท่านสำหรับผลที่มาจากชีวิตท่าน) ท่านทำมันเพราะท่านต้องการทำมัน เพราะเป็นธรรมชาติของท่านที่จะทำมัน เพราะพระเจ้าได้ใส่มันไว้ในหัวใจท่านให้ทำมัน ความจริงก็คือท่านรู้สึกราวกับว่าท่านจะตายถ้าท่านไม่ได้ทำมัน

“ เพราะว่าคุณรักของพระคริสต์ได้ครอบครองเราอยู่ ” เปาโลเขียนไว้

(2 โครินธ์ 5:14)

“ ถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศ วิบัติจะเกิดแก่ข้าพเจ้า ” (1 โครินธ์ 9:16)

ข้าพเจ้าแน่ใจว่าเราทุกคนมีประสบการณ์เหมือนเยเรมีย์ผู้ซึ่งถูกขังในคุกใต้ดินเพราะประกาศพระวาทะของพระเจ้าต่อกษัตริย์ของอิสราเอล ในขณะที่เขานั่งในความมืด เขากล่าวที่มีผลว่า “ แค่นี้แหละ ข้าพระองค์พอแล้ว พระเจ้าข้า นี่คือการออกของข้าพระองค์ อย่าขอให้ข้าพระองค์พูดในพระนามของพระองค์อีก ข้าพระองค์จะไม่ทำอย่างางพระวาทะของพระองค์บนหัวใจของข้าพระองค์อีก ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์พอแล้ว ข้าพระองค์ขอลาออก พระองค์เข้าใจไหม ? มันจบแล้ว ข้าพระองค์จะไม่มีวันพูดในพระนามของพระเจ้าอีก พระองค์ทำกับข้าพระองค์เช่นนี้ และให้ข้าพระองค์ต้องมาอยู่ในคุกใต้ดิน พระองค์ไม่ดูแลข้าพระองค์เลย แต่ไม่เป็นไร ข้าพระองค์พอแล้ว ” (เยเรมีย์ 20:9)

เยเรมีย์กำลังเดือด เขาโกรธ แต่ไม่ช้าเขาก็สารภาพผิด

“ ก็มีสิ่ง(พระวาทะ)ในใจของข้าพระองค์เหมือนไฟไหม้ อัดอยู่ในพระคอกของข้าพระองค์และข้าพระองค์ก็อ่อนเปลี้ยที่ต้องอัดมันไว้ และข้าพระองค์ก็อัดไว้ไม่ไหว ” (เยเรมีย์ 20:9)

เขาไม่สามารถทำอะไรได้ นอกจากพูด เขาต้องพูด เขาไม่ต้องบังคับตัวเองราวกับว่าเป็นงาน ที่จริงแล้ว เขาพยายามบังคับตัวเองไม่ให้พูด แต่อย่างไรก็ตาม ก็ต้องพูดทำไม ? มันเป็นเรื่องชาติ มันเป็นผลของความสัมพันธ์ของเขา

การบ่นว่าไม่ใช่ผลของพระวิญญาณ

พระเจ้าไม่ได้ทำโรงงาน พระองค์ปลุกสวน พระองค์ไม่สนใจในงานของท่าน พระองค์ปรารถนาที่จะชื่นชมในผลของท่าน พระองค์ไม่ต้องการให้ท่านพึ่งเนื้อหนังของท่าน พระองค์เรียกท่านให้พึ่งในพระวิญญาณของพระองค์

ดังที่เปาโลได้เตือนใจเรา เมื่อเริ่มต้นด้วยพระวิญญาณ เราก็ไม่สามารถถูกทำให้สมบูรณ์ด้วยเนื้อหนัง (กาลาเทีย 3:3) เราไม่สามารถเพิ่มการกระทำเข้าในความเชื่อของเรา และปรับปรุงความสัมพันธ์ แม้ว่าคนมากมายพยายามทำเช่นนั้น

บ่อยครั้งที่คนเริ่มต้นด้วยความเชื่อในพระเจ้า รักพระเจ้า รับใช้พระเจ้า และมีเวลาที่ขอดเยี่ยม ความชื่นชมยินดีของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นของพวกเขา แล้วพี่น้องบางคนมาหาและเริ่มวางภาระหนักบนพวกเขา “นี่พี่น้อง ถ้าท่านเป็นคริสเตียนจริงๆ ท่านต้องทำสิ่งนี้ พวกท่านทำสิ่งนั้นได้อย่างไร ? ตายละ ท่านเรียกตัวเองว่าคริสเตียนหรือ ? ทำไมท่านไม่ทำสิ่งนี้ละ ? ” พวกเขาเริ่มวางข้อเรียกร้องอันหนักอึ้งเพื่อให้ความเป็นคริสเตียนกลายเป็นงานหนัก มันไม่ได้เป็นเรื่องธรรมชาติและน่ายินดี แต่กลายเป็นงานที่น่าเบื่อ งานจ้างทำ

เราจะเรียนรู้เมื่อใด ? เราไม่สามารถปรับปรุงความชอบธรรมที่พระเจ้าประทานให้เราได้ ความสัมพันธ์ใดก็ตามที่มีพื้นฐานบนการกระทำในไม่ช้าจะกลายเป็นงานหนักที่เราสูญเสียความชื่นชมยินดีในความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า ทันใดนั้น มันกลายเป็นหน้าที่ ข้อผูกมัดและงานที่เป็นภาระ ไม่นาน เราก็เริ่มบ่นว่า ความชื่นชมยินดีของพระเจ้าหายไปจากการเดินของเรา เราไม่ยินดีในอิสราเอลอีกต่อไป แต่ทำงานภายใต้แอกของพันธนาการ เราคิดว่า “ฉันควรอธิษฐานคืนนี้หรือไม่อย่างนั้นฉันจะมีปัญหาแน่ แต่ฉันเหนื่อยมาก ฉันไม่อยากลุกจากเตียง ฉันคิดว่าฉันต้องทำ แต่แย่จริง มันหนาว ”

ข้าพเจ้าแน่ใจว่าพระเจ้าตรัสว่า “ หยุคพุดเถอะและไปนอน อยู่ารบกวรเราดว้ยอารมณั
เช่นนั้น ยังงี้ก็ตม ไครขอใ้เจ้าเรียก ? ”

ท่านอาจคิดว่ถ้ามีไครที่นำจะเป็ผู้นำบทรียนนี้ ก็น่าจะเป็นผู้รับใช้ของข้าวประเสริฐ
แต่มีคนที่จจะให้เรเชื่อว่เขารับใช้เรื่อของพระวิญญูณ โดยการกระทำของเนื้อหน้ง เขา
จะอธิบายว่ต้องอุทิสตัวอย่างยิ่งใหญ่เพิงใดที่จะมีงานรับใช้ของเขาดว้ยเขา---ช่างเป็การ
เสียดลส่วนตัวอันยิ่งใหญ่ที่คนๆหน้งต้องทำเพื่่อมีฤทธิ์อำนาจเช่นนี้ เขาจะบอกถึง
คำมั่นสัญญาของเขาและการอดอาหารและการอุทิสตัวของเขาและแสดงมันออกมาหมด
ราวกับว่การกระทำของเขาทำให้เขาได้บรรลุถึงระดับของความเป็จิตวิญญูณที่ทำให้
พระเจ้าไว้ใจมอบฤทธิ์อำนาจของพระองค์ใ้เขา เขากล่าวว่พระเจ้าไม่สามารถวางใจทุก
คนสำหรับฤทธิ์อำนาจนี้ แต่เขาได้มันมา บ่อยครั้ง เขามักกล่าวถึงต่างๆ เช่น “ ข้าพเจ้าเข้า
ไปใ้ในอีกห้องหน้ง ปิดประตูและพูดว่ ‘ พระเจ้า ข้าพระองค์จะไม่ออกไปจากที่นี่จนกว่า
ข้าพระองค์จะมีฤทธิ์อำนาจ ’ และข้าพเจ้าก็อยู่ในนั้น อดอาหารและอธิษฐาน จนกระทั่ง
ข้าพเจ้าได้รับมัน ” เขาพูดราวกับว่ความชอบธรรมของเขาทำให้เขาเป็ที่ขอบใจพิเศษ
ของพระเจ้า แต่มันไม่ใช่ มันเป็เพียงการกระทำ และพระเจ้าจะไม่มวันใ้เกียรติหรือ
รับรู้การกระทำของเนื้อหน้ง

เปาโลกล่าวว่ “ (4) ท่านได้รับประสบการณ์มากมายโดยไว้ประโยชน์หรือ ถ้าเป็การ
ไว้ประโยชน์จริงๆแล้ว (5) พระองค์ผู้ทรงประทานพระวิญญูณแก่ท่านและทรงสำแดง
อิทธิฤทธิ์ท่ามกลางพวกท่าน ทรงกระทำกรเช่นนั้น โดยการประพฤติดตามธรรมบัญญัติ
หรือ หรือโดยการฟังด้วยความเชื่อ ” (กาลาเทีย 3:4-5)

งานรับใช้ที่แท้จริงถวายพระสิริทั้งหมดแก่พระเจ้า พระเยซูตรัสว่

“ ท่านทั้งหลายก็เหมือนกับตะเกียง จงส่องสว่างแก่คนทั้งปวง เพื่่อว่าเมื่อเขาได้
เห็นความดีที่ท่านทำ เขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์ ”
(มัทธิว 5:16)

เราทุกคนได้รับเชิญ

พระราชกิจของพระเจ้าไม่ได้ถูกสร้างขึ้นเพราะความชอบธรรมของเรา มันถูกทำขึ้นโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และนั่นหมายความว่าใครก็ตามในพวกเราสามารถทำมันได้ เราไม่ต้องเป็นเครื่องมือที่ถูกเจิมเป็นพิเศษ

ยากอบกล่าวว่าเอลียาห์เป็นคนที่เต็มไปด้วยอารมณ์เหมือนเรา (ยากอบ 5:17) เขาารู้สึกท้อใจ เขาหงุดหงิด เขาโกรธ เขาปล่อยมันออกมา แต่เขาอธิษฐานและฝนไม่ตกเป็นเวลา 3 ปี เอลียาห์ไม่ใช่ผู้เผยพระวจนะประเภทวิสุทธิพิเศษ เขาไม่ใช่คนลึกลับ เขาเป็นบุคคลเหมือนเรา มีความรู้สึกบางอย่างที่เรามี---ความท้อใจชนิดเดียวกัน แต่พระเจ้าฟังท่านเพราะความเชื่อของท่าน

ศักยภาพอย่างเดียวกันก็เป็นของท่าน ทั้งหมดที่ต้องมีคือเชื่อพระเจ้าและวางใจในพระองค์

เพราะท่านเริ่มต้นด้วยพระวิญญาณ ท่านต้องดำเนินต่อไปในพระวิญญาณ โดยเริ่มต้นด้วยความเชื่อ ท่านต้องดำเนินต่อไปในความเชื่อ อย่าถอยลงไปสู่การกระทำ อย่ายอมให้ประสบการณ์คริสเตียนของท่านกลายเป็นสิ่งน่าเบื่อ อย่ากลายเป็นคนงานโรงงาน แต่ให้ชีวิตท่านเป็นเหมือนสวนที่พระเจ้าสามารถมาเพื่อชื่นชมกับผลที่ท่านผลิตในขณะที่ท่านเข้าสนิทในพระคริสต์โดยความเชื่อ

บทที่ 7

พระคุณ : ความเชื่อเพื่อพระพร

ความผิดพลาดบางอย่างไม่ยอมหายไป ลองดูข้อผิดพลาดที่ทำให้คริสตจักรที่กาลาเทีย สะดุดเมื่อ 2000 ปีก่อน และมันก็ยังคงรุนแรงในทุกวันนี้ โดยไม่คำนึงถึงสิ่งที่เปาโลพูดเกี่ยวกับมัน จนถึงทุกวันนี้ ผู้สอนมากมายส่งเสริมความคิดว่าเราได้รับพระวิญญูณ บริสุทธิ์โดยงานของธรรมบัญญัติ น่าเศร้าเพียงใดที่หนึ่งในหินสะดุดยิ่งใหญ่ที่สุดในการ มีประสบการณ์ในความบริบูรณ์ของพระพรและฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าคือหลักคำสอน ที่ใช้ในคริสตจักร เราได้ยืนยันว่าถ้าเราต้องการให้พระวิญญูณบริสุทธิ์เข้ามาในชีวิตเรา เราควรชำระการกระทำของเรา เราต้องกำจัดความไม่บริสุทธิ์ทุกส่วนเพื่อให้ควรค่ากับ พระพร

แม้ว่าคำสอนเช่นนี้จริงใจอย่างยิ่ง มันผิดอย่างจริงจัง จุดสำคัญของคำเทศน์สอนเช่นนี้ก็คือเราต้องถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมโดยการกระทำและความพยายามของเราเอง และหลังจากนั้นเท่านั้นที่พระเจ้าจะก้มลงมาสัมผัสเรา คำสอนที่ชี้นำในทางที่ผิดอันเดียวกันนี้ ทำให้ข้าพเจ้าไม่ได้รับสิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตของพระเจ้ามานานหลายปี

สัตย์ซื่อแต่ลับสน

ในฐานะเด็กที่เติบโตในคริสตจักรเพนเทคอส ข้าพเจ้าปรารถนาอย่างจริงจังในสิ่งที่เรียกว่า “ การบัพติศมาของพระวิญญูณบริสุทธิ์ ” ข้าพเจ้าไป “ ประชุมค่าย ” มากมาย และไปกับบิดาของข้าพเจ้าร่วมในการประชุมอธิษฐานของกลุ่มบุรุษคืนวันเสาร์บ่อยครั้ง ในที่ประชุม ข้าพเจ้าจะรอกอยพระเจ้าและอธิษฐานขอให้พระเจ้าเติมเต็มชีวิตข้าพเจ้า ด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์

ข้าพเจ้ารักพระเจ้ามากและปรารถนาฤทธิ์เดชทั้งปวงของพระเจ้าที่ข้าพเจ้าจะได้รับ แต่บางสิ่งเข้ามาขวางทาง เป็นเวลาหลายปีที่ข้าพเจ้าคิดว่าบาปที่เป็นความลับบางอย่างดึงข้าพเจ้ากลับ และมันก็ดึง---แต่ไม่ใช่บาปอย่างที่ข้าพเจ้าคิด ปัญหาของข้าพเจ้าไม่ใช่ค้นหาหรือความโลภหรืออนิสัยที่เสื่อมเสียบางอย่าง ปัญหาของข้าพเจ้าคือความชอบธรรมของตัวเอง

ท่านอาจคิดว่าประหลาดที่ใครบางคนที่ยังหนุ่มแน่นจะคืนสู่อับความเยอหยิ่งทางจิตวิญญาณ แต่ข้าพเจ้าคืน ข้าพเจ้าท่องจำพระคัมภีร์ ข้าพเจ้าสามารถท่องปากเปล่าพระธรรมเล่มต่างๆ ของไบเบิล ข้าพเจ้าสามารถยกบทต่างๆ ของพระวจนะพระเจ้าได้ทั้งบท ข้าพเจ้าไม่เคยไปดูการแสดง ไม่สูบบุหรี่ ไม่ไปเต้นรำ คริสตจักรที่ข้าพเจ้าเข้าร่วมสอนว่าสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นความบาป ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงหลีกเลี่ยงมันอย่างเคร่งศาสนา

บ่อยครั้ง ข้าพเจ้าเห็นลูกของนักเทศน์เก็บกันบูหรี่และสูบมัน แต่ข้าพเจ้าไม่ทำเช่นนั้น เพื่อนคนอื่นของข้าพเจ้าในคริสตจักรจะไปดื่มเหล้าทุกวันเสาร์ แต่ข้าพเจ้าไม่เคยทำ ข้าพเจ้าจะต้องเป็นคนบริสุทธิ์

แล้วอะไรที่ผิดอย่างร้ายแรงล่ะ ? พระเจ้าทรงอวยพระพรเพื่อนของข้าพเจ้า แม้แต่เมื่อพวกเขากำลังสูบบุหรี่ ข้าพเจ้าคิด ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงรู้ว่าข้าพระองค์ชอบธรรมกว่าพวกเขา ข้าพระองค์ไม่เคยทำสิ่งชั่วร้ายเหล่านั้นเลย แล้วทำไมจึงอวยพรพวกเขา แต่ไม่อวยพรข้าพระองค์ ? ข้าพเจ้ามีการคืนสู่ออย่างน่ากลัว

มันยังแย่งเมื่อข้าพเจ้าได้ยินคนเป็นพยานว่าเขากำลังรอคอยการเติมเต็มของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างไร ในขณะที่เขารอคอยพระเจ้า พระองค์แสดงให้เขาเห็นของบูหรี่ในกระเป๋าของเขา ทันทีที่เขาดึงบูหรี่ออกและวางมันบนแท่นบูชา พระเจ้าก็เติมเต็มเขาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

บางทีปัญหาของข้าพเจ้าก็คือข้าพเจ้าไม่เคยมีของบูหรีในกระเป๋าคือจะนำไปวางบนแท่นบูชา ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงเขียนในใจถึงรายการบาปของข้าพเจ้าจากสัปดาห์นั้นและคิดว่า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์โกรธน้องชายสัปดาห์นี้ พระเจ้าข้า ขอทรงโปรดยกโทษข้าพระองค์ที่โกรธ แล้วข้าพเจ้าก็คอยให้พระเจ้าเติมเต็มข้าพเจ้าด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่พระองค์ก็ไม่ทำ

นับครั้งไม่ถ้วนที่ข้าพเจ้าได้ยืมนักพูดกล่าวว่า “ ท่านรู้ว่าพระเจ้าจะไม่เติมภาชนะที่ไม่สะอาด พระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังนั้น ท่านต้องเป็นภาชนะที่บริสุทธิ์ ” ดังนั้น ข้าพเจ้าพยายามทำดีที่สุดเพื่อเป็นคนบริสุทธิ์ ข้าพเจ้าสารภาพต่อพระเจ้าถึงทุกสิ่งซึ่งข้าพเจ้าคิดออก (และแม้แต่บางสิ่งซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยทำ เพียงเพื่อไว้)

ข้าพเจ้าจะคู่ย่นของจิตสำนึกของข้าพเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า ข้าพเจ้ามอบชีวิตข้าพเจ้าให้พระเจ้าแล้วก็มอบอีก ข้าพเจ้าเลิกกิจกรรมเล็กน้อยที่มีปัญหาที่ข้าพเจ้าหาพบและสละสิ่งมีค่าที่ข้าพเจ้ารักด้วยความพยายามที่ไร้ประโยชน์เพื่อเป็นคนบริสุทธิ์และชอบธรรม เพียงพอสำหรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะเติมเต็มชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกสับสนและอึดอัดในการเดินกับพระคริสต์

ในที่สุด ด้วยความสิ้นหวัง ข้าพเจ้าพูดว่า “ เอาละ พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์จะไปเป็นมิชชันนารีที่ประเทศจีน โปรดเติมข้าพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ ” พระองค์ไม่ทำ ข้าพเจ้าสัญญากับพระเจ้าว่าข้าพเจ้าจะไปประเทศจีน อัฟริกา อัฟริกาใต้ และอินเดีย แต่พระองค์ก็ไม่ทำ

ตลอดช่วงเวลานั้น ข้าพเจ้าพยายามที่จะได้รับการเติมเต็มของพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยการกระทำ---โดยการเป็นคนชอบธรรมผ่านทางมารยาทมาตรฐานที่ข้าพเจ้าได้ตั้งไว้ ข้าพเจ้าพยายามรับพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยการทำงานของพระบัญญัติ ข้าพเจ้าพยายาม

ทุกวิถีทางที่ข้าพเจ้ารู้ หิวกระหายและปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะได้รับการเติมเต็มโดยพระเจ้าและได้รับของประทานของพระองค์ ข้าพเจ้าไม่รู้ว่านี่คือสิ่งที่ข้าพเจ้าทนทุกข์ต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วยความสงสัยว่าทำไมพระองค์ไม่ช่วยพรข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าถูกโน้มน้าวว่าต้องไปถึงความชอบธรรมบางอย่างก่อนที่พระเจ้าจะอวยพรข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อว่าทันทีที่ข้าพเจ้าบรรลุถึงความสูงส่งนั้น พระวิญญูณบริสุทธิ์จะเติมเต็มข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้ารู้สึกมีปัญหาเกี่ยวกับสิ่งที่ข้าพเจ้าเห็นเกิดขึ้นรอบตัวข้าพเจ้า เป็นไปได้อย่างไรที่คนจะออกจากข้างถนนและต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเขา เนื้อตัวยังส่งกลิ่นเหม็นของเหล้าและบุหรี่และได้รับบัพติศมาในพระวิญญูณบริสุทธิ์ทันทีและที่นั่น ? แต่เขาก็ได้รับ

ไม่ยุติธรรมเลย ข้าพเจ้าเดินกับพระเจ้า รับใช้พระองค์ตลอดทาง และพวกเขาได้รับพระพรแต่ข้าพเจ้าไม่ได้ ข้าพเจ้าไม่เข้าใจความไม่เข้าร่องเข้ารอยของพระเจ้า เป็นไปไม่ได้สำหรับข้าพเจ้าที่จะทำให้คำสอนที่ข้าพเจ้าได้รับสอดคล้องกับสิ่งที่ข้าพเจ้าเห็นว่าเกิดขึ้น

ถ้าเพียงแต่ข้าพเจ้าจะเข้าใจพระคุณพระเจ้าเท่านั้น ข้าพเจ้าคงไม่ต้องรอดตลอดหลายปีนั้นเพื่อรับฤทธิ์อำนาจของพระวิญญูณบริสุทธิ์ เมื่อข้าพเจ้าเริ่มอ่านและเข้าใจพระวจนะของพระเจ้า ในที่สุด ข้าพเจ้าก็เข้าใจเนื้อหาที่เปาโลถาม

“ ท่านได้รับพระวิญญูณ โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติหรือ หรือได้รับโดยการฟังด้วยความเชื่อ ? ” (กาลาเทีย 3:2)

ทันใดนั้น ข้าพเจ้าตระหนักว่านี่เป็นคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ คำตอบที่เห็นได้ชัดก็คือพวกเขาได้รับพระวิญญูณบริสุทธิ์โดยการฟังด้วยความเชื่อ

ข้าพเจ้ารู้สึกตกตะลึง ข้าพเจ้าไม่เคยถูกสอนเช่นนี้ ข้าพเจ้าพยายามด้วยตัวเองที่จะ
บริสุทธิ์เพียงพอหรือชอบธรรมเพียงพอ แต่แน่นอนว่าข้าพเจ้าไม่เคยจัดการให้ตนเองดี
พอที่จะได้รับการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เลย มันไม่เคยเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่จะ
ขอด้วยความเชื่อธรรมดา ข้าพเจ้าแน่ใจว่าพระเจ้าต้องการความช่วยเหลือของข้าพเจ้า

วันนั้นข้าพเจ้าถึงความพยายามทำให้ชอบธรรมด้วยตนเอง และกล่าวเพียงว่า “ ข้าแต่พระ
เจ้า ข้าพระองค์ขอรับของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระองค์ ” และใน
ทันใดนั้น ข้าพเจ้าก็ได้รับ ข้าพเจ้าคิดว่า *เรานี้โง่จริงๆ เราสามารถได้รับของประทานนี้
หลายปีก่อนหากเพียงแค่เราได้รู้ หากเพียงแค่เราถูกสอน*

ข้าพเจ้าหลงทางในหลายปีที่ผ่านมาเพราะคำสอนที่เน้นความเชื่อฟังต่อกฎเกณฑ์และ
หลักปฏิบัติ เราได้รับการสถิตอยู่ การเติมเต็มและฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์โดย
การวางใจและเชื่อในพระเยซูคริสต์ในฐานะพระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา ไม่ใช่
โดยการรักษาหลักปฏิบัติภายนอก นั่นคือเหตุผลที่ข้าพเจ้ากล่าวถึงข้อสื่อสารธรรมดาแต่
มีฤทธิ์เดชนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก โดยเน้นถึงพระคุณ ความรัก พระเมตตาและความดีของพระ
เจ้าต่อเรา คนบาปที่ไม่สมควรได้รับเลย

พระพรสำหรับการรับ

เมื่อข้าพเจ้าเริ่มเข้าใจพระวาทะ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ใช่ความชอบธรรมหรือความสามารถ
ของข้าพเจ้าที่ทำให้ถึงความบริสุทธิ์ที่ทำให้ข้าพเจ้าควรค่าแก่พระพรของพระเจ้า พระเจ้า
ทรงอวยพรข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้าวางใจในพระองค์สำหรับพระพรของพระองค์ ยิ่งข้าพเจ้า
มีชีวิตอยู่นานเพียงใด ข้าพเจ้าก็ยิ่งตระหนักว่าข้าพเจ้าไม่สมควรและไม่มีคุณค่าเพียงใด
ต่อการสัมผัสของพระเจ้า พระองค์ต้องการอวยพรข้าพเจ้า ไม่ใช่เพราะข้าพเจ้าดี สูงส่ง
หรือบริสุทธิ์ แต่เพราะนั่นคือพระลักษณะของพระองค์ พระองค์ยินดีอวยพรลูกของ
พระองค์

ท่านรู้ไหมว่ามีเพียงสิ่งเดียวที่ยับยั้งพระพรของพระเจ้าจากชีวิตท่าน ? พระพรไม่ได้ถูกระงับไว้เพราะท่านไม่ได้สัจย์ซื่อในการอุทิศตัวของท่านสัปดาห์นี้ พระพรไม่ได้ถูกเก็บไปเพราะท่านล้มเหลวในบางส่วนของชีวิตท่าน ทุกคนล้มเหลว สิ่งเดียวที่ยับยั้งพระพรพระเจ้าในชีวิตท่านก็คือการปฏิเสธของตัวท่านเองที่จะวางใจพระองค์สำหรับพระพรเหล่านั้น พระพรของพระเจามีให้สำหรับทุกคนที่เชื่อในพระองค์และวางใจในพระองค์สำหรับพระพรเหล่านั้น

อย่ามาหาพระเจ้าด้วยพื้นฐานของความชอบธรรมหรือความดีของตนเอง ท่านจะเป็นคนโง่ที่ต้องการขโมยการทำงานที่ดีที่พระองค์ต้องการทำให้ชีวิตท่านไปจากพระองค์ ทศนคติเดียวที่เป็นที่ยอมรับของพระองค์ คือ “ ข้าพระองค์เป็นคนล้มเหลวและไม่สมควรต่อพระพรเลย แต่พระองค์เจ้าข้า โปรดเดินหน้าและอวยพระข้าพระองค์ด้วย ”

เมื่อข้าพเจ้าตระหนักว่าพระพรของพระเจ้าเป็นของข้าพเจ้าโดยทางความเชื่อในพระองค์ ข้าพเจ้าก็มีประสบการณ์ในพระพรของพระองค์ ข้าพเจ้าได้รับจากพระเจามากมายจนเป็นไปไม่ได้ที่จะบันทึกพระพรทั้งหมดได้ ข้าพเจ้าได้มาถึงประตูที่ไม่มีวันถูกปิด เมื่อข้าพเจ้ามาด้วยความชอบธรรมของตนเอง ประตูถูกปิดเกือบตลอดเวลา แต่เดี๋ยวนี้ที่ข้าพเจ้ามาหาพระเจ้าบนพื้นฐานของความรักของพระองค์ ประตูนั้นไม่เคยถูกปิด

พระเจ้าทรงรักเราเสมอ ความรักของพระองค์ต่อเราไม่เปลี่ยนแปลงเมื่อเวลาผ่านไป พระองค์ไม่ได้รักเราวันนี้มากกว่าที่พระองค์รักเราเมื่อวานนี้ ความรักของพระเจ้าไม่ใช่เช่นนั้น ความรักของพระเจ้าสำหรับเราคงที่ไม่เคยแปรเปลี่ยน ความรักของพระองค์ต่อเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับเรา แต่ขึ้นอยู่กับพระองค์และพระลักษณะแห่งความรักของพระองค์

พระเจ้าเป็นความรัก พระองค์ทรงรักท่านและยังคงรักท่านต่อไปแม้ท่านเป็นคนบาป ลำดับต้นๆ แม้เมื่อท่านกบฏต่อพระองค์ ชูกำปั้นใส่หน้าพระองค์และพูดว่า “ ข้าพเจ้า

เกลียดพระองค์ พระเจ้า ” พระองค์ก็ยังรักท่าน และพระองค์ทรงรักท่านเดี๋ยวนี้ เพราะพระเจ้าทรงรักเรา พระองค์ต้องการอวยพรเรา พระพรของพระองค์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความดีของเรา ความชอบธรรมหรือความสัตย์ซื่อของเรา พระพรของพระเจ้าขึ้นอยู่กับความปรารถนาของพระองค์ที่จะอวยพรเราแต่เพียงอย่างเดียว ส่วนของเราก็เพียงแค่อรับและเชื่อพระองค์สำหรับพระพรของพระองค์ จำคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบของเปาโลได้ไหม ? “ ท่านได้รับพระวิญญาณ โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติหรือ หรือได้รับการ โดยการฟังด้วยความเชื่อ ? ” ท่านเป็นคนชอบธรรมมากจนพระเจ้าตัดสินพระทัยในที่สุดว่า “ เอาละ เขาชอบธรรมเพียงพอแล้วตอนนี้ เราคิดว่าเราต้องเติมเต็มเขา ” หรือ ? ไม่ เราไม่ชอบธรรมตอนนี้มากกว่าในวันแรกที่เราเชื่อ

ท่านไม่สามารถจินตนาการถึงพระพรและฤทธิ์เดชที่พระเจ้าอยากที่จะมอบให้ท่านถ้าท่านจะเพียงแค่อเชื่อและวางใจพระองค์สำหรับมัน บ่อยครั้งที่เราเป็นเหมือนชาวกาลาเทียที่โง่เขลา ทำไมเราจึงโง่เขลามากจนหันกลับไปหาความสัมพันธ์ตามพระบัญญัติเมื่อเราสามารถเกี่ยวข้องกับพระเจ้าในความสัมพันธ์ด้วยความรักได้ ? อย่าเป็นคนโง่เขลาและเรียกร้องสิ่งที่ท่านคิดว่าท่านสมควรได้รับ เพราะท่านสมควรได้รับความตาย เราทุกคนสมควรต่อความตายเพราะเราทุกคนทำบาป

พระเจ้าต้องการอวยพรเราเดี๋ยวนี้เพราะพระองค์ทรงรักเรา พระเจ้าต้องการอวยพรชีวิตของท่านและทางไปสู่พระพรนั้นคือความเชื่อของท่าน

ท่านคงไม่หมายถึงข้าพเจ้า

พวกท่านบางคนได้อ่านหนังสือนี้อาจเชื่อว่าพระเจ้าไม่สามารถอวยพรท่านเพราะท่านทำให้พระองค์ผิดหวังมาก หรือเพราะท่านอ่อนแอเกินไป หรือเพราะท่านได้ทำบางสิ่งที่ผิดอย่างร้ายแรง บางทีท่านอาจมีปัญหารื้อรังกับอารมณ์ร้ายหรือตาที่ขอบสอคล้ายท่านสงสัยว่า พระเจ้าจะอวยพรข้าพเจ้าได้อย่างไรในเมื่อข้าพเจ้าตะโกนใส่ลูกๆ ? พระ

เจ้าจะอวยพรข้าพเจ้าได้อย่างไรในเมื่อข้าพเจ้าเสื่อมทราม ? พระเจ้าจะอวยพรข้าพเจ้าได้อย่างไรในเมื่อข้าพเจ้าเป็นอย่างนี้หรืออย่างนั้น ? ปัญหาก็คือท่านมองหาพระพรบนพื้นฐานของผลงานของตนเอง ท่านติดอยู่กับความคิดที่ว่า “ เมื่อข้าพเจ้าเป็นคนดีและเพียบพร้อมแล้วพระองค์จะอวยพรข้าพเจ้า ”

แต่นั้นเป็นการเข้าใจผิด

เราต้องใส่เข้าไปในหัวของเราว่าพระเจ้าต้องการเติมชีวิตเราด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ทันทีที่เรากล่าว “ พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ปรารถนาอย่างแท้จริงที่จะมีฤทธิ์เดชและข้าพระองค์ทูลขอพระองค์ให้เติมเต็มข้าพระองค์ ”

แต่ข้าพเจ้าต้องเตือนท่าน มันปฏิเสธไม่ได้ว่า ณ จุดนี้ สงครามฝ่ายจิตวิญญาณระเบิดขึ้นเมื่อท่านอธิษฐานขอการเติมเต็มของพระเจ้า ทันทีนั้นซาตานจะเริ่มโยนคำโกหกและข้อกล่าวหาทุกอย่างเข้ามาในจิตใจของท่าน มันจะทำให้ท่านเขว มันจะทำให้ท่านรู้สึกผิดหรือไม่ควรค่า “ เจ้าทำอะไรนะขอพระเจ้าสำหรับสิ่งนั้นหรือ ? ” มันจะเยาะเย้ย “ เจ้าควรละอายใจสำหรับตัวเอง เจ้าไม่มีสิทธิ์ คุณซิว่าเจ้าเป็นอะไร คุณซิว่าเจ้าทำอะไร พระเจ้าจะเติมเต็มเจ้าด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้อย่างไร ? ”

บ่อยครั้งที่ซาตานจะใช้คริสเตียนเพื่อส่งคำโกหกนี้ บุคคลใดก็ตามที่อยู่บนความชอบธรรมของตนเองจะตำหนิตาน “ มันเป็นความผิดของท่านเอง ” เขาจะประกาศ “ ถ้าเพียงแต่ท่านจะมีความเชื่อมากกว่านี้ ถ้าเพียงแต่ท่านจะเป็นจิตวิญญาณมากกว่านี้ ถ้าเพียงแต่ท่านจะเป็นเหมือนข้าพเจ้ามากกว่านี้ ” การโจมตีทางจิตวิญญาณเช่นนี้เล็กน้อยและพวกเราหลายคนก็ตัดสินใจเพิกถอนสิ่งทั้งปวง เราพูดว่า “ พระเจ้า ลืมนั้นเถอะ ”

ช่างน่าเศร้า ข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าไม่สมควรได้รับพระพรของพระเจ้า แต่พระเจ้าไม่ได้
อวยพรข้าพเจ้าเพราะข้าพเจ้าสมควรต่อมัน พระเจ้าอวยพรข้าพเจ้าบนพื้นฐานความรัก
ของพระองค์ต่อข้าพเจ้า และบนพื้นฐานพระคุณของพระองค์ต่อข้าพเจ้าในพระเยซู
คริสต์ นั่นคือพื้นฐานของพระพร---ไม่ใช่ความดีของข้าพเจ้า ไม่ใช่ความชอบธรรมของ
ข้าพเจ้า และไม่ใช่ความเพียบพร้อมของข้าพเจ้า ถ้าเพียงแค่ว่าเราสามารถรับความจริงนี้
ทะลุหัวสมองของเรา เราจะเริ่มได้รับพระพรอย่างที่ไม่สามารถจินตนาการได้

พระพรอยู่ที่นั่น พระเจ้าต้องการอวยพรท่าน ทั้งหมดที่ท่านต้องทำก็เพียงเชื่อใน
พระองค์ให้อวยพรท่าน แม้ว่าท่านรู้อย่างดีว่าท่านไม่สมควรได้รับพระพร พระพรไม่ได้
มาถึงเพราะการกระทำของท่าน พระพรมาเพราะความเชื่อของท่าน---เพราะท่านวางใจ
และเชื่อพระเจ้าว่าจะอวยพรท่าน

ความล้มเหลวที่จะจับความจริงนี้คือเหตุผลที่คนจำนวนมากมีปัญหาอย่างแท้จริงใน
ประสบการณ์คริสเตียนของเขา “ ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าทำไมพระเจ้าจึงอวยพรเขา เขาสูบบหรี่ ”
บางคนพูดว่า “ ทำไมล่ะ ข้าพเจ้าไม่ได้ทำเช่นนั้น แต่ดูพระพรของเขาซิ ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ
ทำไมพระเจ้าอวยพรคนที่สูบบหรี่ ” แต่แน่นอน พระพรของพระเจ้าไม่ได้ขึ้นอยู่กับนิสัย
สูบบหรี่ พระพรขึ้นอยู่กับความเชื่อของเราว่าพระเจ้าจะอวยพรเราเพราะเราเป็นลูกของ
พระเจ้า

พระเจ้าต้องการอวยพรพระพรคนของพระองค์วันนี้ สายพระเนตรของพระเจ้าไปมาอยู่
เหนือแผ่นดินโลกเพื่อสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์โดยเห็นแก่คนเหล่านั้นที่มีใจจริง
ต่อพระองค์ “ เพราะว่าพระเนตรของพระเจ้าไปมาอยู่เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น เพื่อ
สำแดงฤทธานุภาพของพระองค์โดยเห็นแก่ผู้เหล่านั้นที่มีใจจริงต่อพระองค์ . . . ” (2
พงศาวดาร 16:9) จงหันใจของท่านมาหาพระเจ้า เชื่อในพระวาทะของพระองค์และ
วางใจว่าพระองค์จะทำตามพระสัญญาของพระองค์ พูดว่า “ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงอวย
พรข้าพระองค์ตอนนี้ ” และรับพระพร

ข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์ที่ให้ตามชอบพระทัยเกือบเป็นการสบประมาทสำหรับเรา ทันทีที่ข้าพเจ้าพูดว่า “ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงอวยพรแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ต้องการพระพรอันอัศจรรย์จริงๆ ค่ะ ” จิตใจของข้าพเจ้าคัดค้าน : เธอหมายความว่าอะไร ขอพระพรจากพระเจ้า ? ด้วยสิ่งที่เธอคิดอยู่เมื่อบัดนี้ เธอกล้าขอพระเจ้าให้อวยพรเธอได้อย่างไร ?

มันยากมากสำหรับเราที่จะบอกปิดความคิดเรื่องการสมควรได้รับพระพร เพียงแค่เชื่อและคาดว่าพระเจ้าจะอวยพรเรา---แม้ว่าเราจะล้มเหลวและไม่สมควรได้รับมัน---เป็นเรื่องยากอย่างยิ่งสำหรับเรา แต่เมื่อเราผ่านอุปสรรคนั้นได้และมาถึงการคาดหวังให้พระเจ้าอวยพรเราเพียงเพราะพระองค์สัญญาที่จะอวยพรเรา ก็ไม่มีอะไรที่สามารถหยุดพระพรของพระองค์จากการสัมผัสชีวิตของเราได้

พระพรของอับราฮัม

มันช่างเป็นพระพรอะไรเช่นนี้ พระพรเดียวกันที่พระเจ้าสัญญาต่ออับราฮัมเป็นของเรา เพราะเราเป็นบุตรของอับราฮัม จงฟังพระพรแห่งพระสัญญา 3 ข้อ

“ อับรามเอ๋ย เจ้าอย่ากลัวเลย เราเป็นโล่ของเจ้า บำเหน็จของเจ้าจะยิ่งใหญ่ ”
(ปฐมกาล 15:1)

“ เราจะกระทำให้เจ้ามีพงศ์พันธุ์มากอย่างยิ่ง ” (ปฐมกาล 17:6)

“ เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้ระหว่างเรากับเจ้า และเชื้อสายของเจ้าสืบมาตลอดทุกชั่วชาติพันธุ์ของเขาให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์ คือเป็นพระเจ้าแก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าที่สืบมา ” (ปฐมกาล 17:7)

พระพรทั้งหมดและยิ่งกว่านี้เป็นของท่าน เพราะพระเจ้าเห็นท่านในพระคริสต์ ความชอบธรรมของพระคริสต์ถูกมอบให้ท่าน ด้วยเหตุนี้ท่านนั้นที่เป็นพื้นฐานที่พระเจ้าอวยพรท่าน โดยตลอดและอย่างสมบูรณ์

ข้าวประเสริฐแห่งพระคุณยืนยันว่าแม้ว่าท่านไม่สมควรรับพระพร พระเจ้าก็ต้องการให้ท่านมีประสบการณ์ในความรักของพระองค์ ในการสัมผัสของพระองค์ ในฤทธิ์อำนาจของพระองค์และในการเจิมของพระองค์ พระเจ้าประทานความเชื่อแก่แต่ละคน จงปฏิบัติมัน ใช้มันและมันจะพัฒนาขึ้น เพียงแค่เชื่อและวางใจในพระเจ้าและคาดหวังให้พระเจ้าอวยพรท่าน

อย่าลืมนะว่าพระพรของพระวิญญาณของพระเจ้าในชีวิตเราไม่ได้มอบให้เรา เพราะวันหนึ่งเราจะบริสุทธิ์เพียงพอที่จะสมควรได้รับพระพรของพระองค์ พระพรมาถึงเราเมื่อในที่สุดเราได้เห็นแสงสว่างและเพียงแค่ว่าพระเจ้าทรงรักษาพระวาระของพระองค์ การกระทำด้วยความชอบธรรมของเราไม่มีส่วนใดๆ เลย

วิถีของพระเจ้าไม่ได้เปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อย พระพรของอับราฮัมมาถึงเราโดยทางความเชื่อในองค์พระเยซูเจ้า ส่วนของเราก็เพียงเชื่อพระเจ้าสำหรับพระพรของพระองค์

และเมื่อคิดถึงมัน---นั่นเป็นพระพรในตัวเอง

บทที่ 8

พระคุณ : การคืนสู่เริ่มขึ้น

ไม่นานมานี้ ข้าพเจ้าได้รับจดหมายจากชายหนุ่มที่บอกข้าพเจ้าถึงการคืนสู่อย่างเข้มข้นของเขากับเนื้อหนัง เขาอธิบายถึงบันทึกที่น่าท้อใจของการพ่ายแพ้ครั้งแล้วครั้งเล่า มันสะท้อนเสียงร้องของเปาโลในโรม 7:24

“ โอ๋ย ข้าพเจ้าเป็นคนน่าสมเพชอะไรเช่นนี้ ใครจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายนี้ซึ่งเป็นความตายได้ ? ”

มันง่ายสำหรับข้าพเจ้าที่จะเชื่อมโยงกับประสบการณ์ของเขา พวกเราทุกคนต้องเจ็บปวดผ่านช่วงเวลายากลำบากเดียวกันนี้ในการเดินกับพระเจ้า แม้ว่าเราอยากมีชีวิตที่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า อำนาจของเนื้อหนังก็มากเกินไปสำหรับเราและเราก็ก้มเหลว

ตลอดประวัติศาสตร์ของคริสตจักร คนค้นหาวิธีที่จะควบคุมเนื้อหนัง มีช่วงเวลาที่คริสเตียนจำนวนมากเชื่อว่าทางเดียวที่จะได้รับชัยชนะคือการขังตัวเองในตู้ที่สำนักงาน พวกเขาปฏิเสธที่จะติดต่อกับสิ่งใดหรือคนใดที่อาจทำให้เขาสะดุด แต่แม้แต่การอ่านผ่านๆ ในบันทึกประจำวันที่เขาทิ้งไว้ก็แสดงให้เห็นว่าการแยกตัวโดดเดี่ยวไม่ได้ช่วยเลย

เจโรมี นักศาสนศาสตร์ที่มีชื่อเสียงของคริสตจักรยุคแรก อาศัยอยู่ในห้องที่เล็กเหมือนกรงเป็นเวลาหลายปี ทางเดียวที่เขาติดต่อกับโลกภายนอกคือหน้าต่างบานเล็กที่เขาได้รับอาหาร เขาปิดตัวเองจากทุกสิ่งและทุกคนเพื่อเขาจะมอบตัวเองทั้งหมดให้กับการศึกษาพระวจนะของพระเจ้า การใคร่ครวญและการอธิษฐาน แต่บันทึกประจำวันของเขานั้นดีกว่าความเข้มงวดของการใช้ชีวิตของเขาและความหนาของกำแพงล้อมรอบเขาไม่ได้ป้องกันความคิด จินตนาการและความเพ้อฝันอันน่ากลัวออกไปจากจิตใจของเขาในขณะที่เขานั่งในห้องสี่เหลี่ยมเล็กและมีคของเขา

เนื้อหนังเป็นศัตรูที่เข้มแข็งน่ากลัว คริสเตียนบางคนต่อสู้ในสงครามที่ไม่มีทางชนะกับเนื้อหนังตลอดการเดินทางกับพระเจ้าของเขา เขารู้สึกเหมือนพวกอิสราเอลผู้ถูกทำลายในถิ่นทุรกันดารโดยไม่ได้เข้าสู่การหยุดพักของพระเจ้า

ทำไมผู้เชื่อเหล่านี้จึงไม่เคยได้ยินดีกับชัยชนะของพระเจ้า? ง่ายมาก เขาใช้ความพยายามและพลังงานของตนเองในการพยายามดำเนินชีวิตอย่างมีพระเจ้าด้วยกำลังของตนเอง แทนที่จะหันชีวิตและการคืนสู่ของเขาไปหาพระเจ้า เขาคงแสวงหาเทคนิคใหม่ๆ วิธีการใหม่ โปรแกรมใหม่เพื่อความชอบธรรม และไม่มีอะไรได้ผลเลย

ตราบไคที่พวกเราคนใดก็ตามพยายามนำตนเองออกจาก “ร่างกายที่เป็นของความตาย” โดยการแสวงหาอย่างสิ้นหวังสำหรับโปรแกรมหรือสูตรสำเร็จที่จะชี้นำความพยายามของเรา เราจะล้มเหลว ความช่วยเหลือของเราจะไม่มีมาจนกว่าเราตระหนักว่าคำตอบอยู่เกินกว่ากำลังของเราเอง นำประหลาดใจยิ่ง การร้องต่อพระเจ้าในความอ่อนแอเป็นความลับสำหรับการช่วยกู้ของเรา

ไม่ใช่โปรแกรมการปรับปรุงตัวเองอีกโปรแกรมหนึ่ง

การไร้อำนาจโดยสิ้นเชิงของเราเป็นสิ่งที่ยากสำหรับพวกเราส่วนใหญ่ที่จะยอมรับได้ เราชอบที่จะคิดว่าตนเองเป็นคนเข้มแข็งมีความสามารถ สามารถจัดการเรื่องของตนเองได้ ก็ครั้งที่เราริเริ่มโปรแกรมปรับปรุงตนเอง โน้มน้าวว่าถ้าเราจะตั้งจิตใจของเราไว้กับมัน เราจะสามารถลดน้ำหนักหรือกลับมามีรูปร่างดีหรือขจัดนิสัยที่น่ารำคาญได้ง่ายๆ? แต่ความจริงที่น่าเศร้าคือตราบไคที่เราคิดว่าเราสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตของเราโดยอำนาจของเราเอง เราจะไม่มีวันทำได้

หนึ่งในอุปสรรคยิ่งใหญ่ที่สุดที่จะเติบโตในชีวิตคริสเตียนคือความคิดว่าเราสามารถดำเนินชีวิตที่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้าได้โดยความพยายามของเราเอง ถ้าเราคิดว่าเรา

สามารถทำสิ่งนี้ได้ เราจะพยายามรับเกียรติจากมัน “คูซิ การทิ้งนิสัยไม่ดีนั้นทำไม่ยากเลย ฉันรู้ว่าฉันทำได้” ณ จุดนั้น เราไม่ได้ถวายเกียรติแก่พระเจ้า แต่เราเขียนเรื่องราวความสำเร็จด้วยตัวเองในฐานะคารา เราเริ่มบอกคนอื่นว่าสูตรสำเร็จจะได้ผลสำหรับพวกเขาเช่นกันได้อย่างไร และพระเจ้าจะถอยออกไปจากภาพไกลขึ้นและไกลขึ้น แม้แต่ความเชื่อมั่นในตนเองอย่างยิ่งใหญ่ของเรา ลมแรกของโศกนาฏกรรมหรือความผิดหวังก็ทำให้แผนงานที่มีโอกาสสำเร็จน้อยมากของเราพังลง

พระเจ้าอนุญาตให้เราทำตามโปรแกรมช่วยตัวเอง ปรับปรุงตัวเองเหล่านี้จนกระทั่งเราได้ลองทำมันทั้งหมด พระองค์จะอนุญาตให้เราใช้ความพยายามของเราจนหมดจนกระทั่งในที่สุดเรามาถึงการสารภาพอย่างซื่อสัตย์ว่า “ข้าพเจ้าไม่สามารถทำมัน ข้าพเจ้าไม่สามารถเป็นคนชอบธรรมด้วยกำลังของตนเอง โอ ข้าพเจ้าช่างเป็นคนน่าเวทนาอะไร เช่นนี้” ความซื่อสัตย์เช่นนี้ยากอย่างยิ่งสำหรับเรา เพราะมันบังคับเราให้ยอมรับความไร้ความสามารถ ความล้มเหลวและความอ่อนแอของเรา เราเกลียดที่จะมาถึงข้อสรุปเหล่านี้เพราะมันปฏิเสธความเยอหยิ่งของเรา

อย่างไรก็ตาม เพียงเมื่อเรายอมรับความไร้อำนาจของเราเท่านั้น เราจึงพบความหวัง เมื่อเราหันไปหาพระคุณของพระเจ้าในที่สุด พระเจ้าจะเข้าแทรกแซงและเริ่มทำงานที่เราไม่สามารถทำเพื่อตัวเองได้ จนกว่าเราพบว่าตนเองถูกผลักดันโดยความสิ้นหวังให้ร้องด้วยความไร้อำนาจและความไร้หวัง เราจึงเริ่มยินดีในชัยชนะที่แท้จริงในพระคริสต์

การคืนสู่เริ่มขึ้น

ในแง่หนึ่ง ความจริงที่ว่าสงครามมีอยู่เป็นสาเหตุที่แท้จริงสำหรับความปลื้มปีติ ถ้าเราไม่ได้ถูกทำให้มีชีวิตจิตวิญญาณโดยพระเจ้า ก็จะไม่มีความขัดแย้ง ถ้าจิตวิญญาณของข้าพเจ้ายังคงตายในการละเมิดและบาป ข้าพเจ้าก็จะไม่คืนสู่กับความปรารถนาชั่ว ข้าพเจ้าจะคงตรงลงไปและดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง ความจริงที่เราพบตนเองในการต่อสู้นี้เป็นข้อพิสูจน์ที่เข้มแข็งว่าที่จริงแล้วเราเป็นบุตรของพระเจ้า

เราอยู่ในการต่อสู้ ใครจะสามารถปฏิเสธว่ามีสงครามที่รุนแรงเกิดขึ้นภายในเราแต่ละคน? อัครสาวกเปาโลบอกเราว่า

“ เพราะว่าการต้องการของเนื้อหนังต่อสู้พระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ต่อสู้เนื้อหนัง เพราะทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูกัน ดังนั้น สิ่งที่ท่านทั้งหลายปรารถนาทำ จึงกระทำไม่ได้ ” (กาลาเทีย 5:17)

เปโตรรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับการคืนสู่นี้ ในเวลาหนึ่ง ชาวประมงที่มีร่างกายกำยำขูดต่อพระเยซูเจ้าว่าแม้สาวกคนอื่นทั้งหมดหนีไป เขาก็จะไม่หนี แต่ก่อนรุ่งสาง เขาปฏิเสธพระเยซูเจ้า 3 ครั้ง พระเยซูเจ้าถูกตรึงโดยตลอด จิตวิญญาณเต็มใจ แต่เนื้อหนังอ่อนแอ

เช่นเดียวกับเปโตร บ่อยครั้งที่เราตอบสนองด้วยใจหุนหันก่อนที่เราจะสามารถจับความจริงเกี่ยวกับตัวเราได้ เราต้องการทำสิ่งที่ถูกต้องแต่พบว่าตัวเองทำผิด ดังที่เปาโลเขียนว่า

“ (21) ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเป็นกฎธรรมดาดอย่างหนึ่ง คือเมื่อใดที่ข้าพเจ้าตั้งใจจะกระทำความดี ความชั่วก็พร้อมที่จะผุดขึ้น (22) เพราะว่าส่วนลึกในใจของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าชื่นชมในธรรมบัญญัติของพระเจ้า (23) แต่ข้าพเจ้าเห็นมีกฎอีกอย่างหนึ่งอยู่ในกายของข้าพเจ้าซึ่งต่อสู้กับกฎแห่งจิตใจของข้าพเจ้าและชักนำให้ข้าพเจ้าอยู่ได้บังคับกฎแห่งบาป ซึ่งอยู่ในกายของข้าพเจ้า ” (โรม 7 : 21-23)

เราไม่สามารถรู้จักชัยชนะของพระเจ้าจนกว่าเราจะตระหนักว่าสงครามเพื่อควบคุมเป็นการต่อสู้ภายในตัวเรา ระหว่างพระวิญญาณบริสุทธิ์และเนื้อหนังของเรา เนื้อหนังของเรายังไม่ตาย แม้ว่าเราเริ่มชิมรสและชื่นชมในผลประโยชน์ของพระวิญญาณเมื่อเราอบชีวิตของเราให้พระคริสต์และแม้ว่าธรรมชาติเนื้อหนังถูกถอดออกจากบัลลังก์ชีวิตของเรา สงครามยังไม่จบ ก่อนการกลับใจของเรา เนื้อหนังบงการและควบคุมชีวิตเรา และ

จนกว่าร่างกายของเราได้รับการไถ่ มันจะไม่มีวันเลิกดิ้นสู้เพื่อนำเรากลับไปอยู่ภายใต้ อำนาจของมัน

ความปรารถนาของเราผิดหรือ ?

มันเป็นสิ่งสำคัญ ณ จุดนี้ว่าเราต้องไม่ทำผิดในการคิดว่าแรงผลักดันและความต้องการทางกายของเราเป็นสิ่งชั่วร้าย ความปรารถนาทางกายของเราถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้าและจำเป็นต่อการดำรงชีวิต

ความปรารถนาทางเนื้อหนังที่แรงที่สุดคือความต้องการอากาศ ไม่มีอะไรผิดในการหายใจ แต่มันเป็นไปได้ที่จะบิดเบือนหน้าที่ทางธรรมชาตินี้และใช้มันเพื่อสวดโคเคนในการทำเช่นนี้ เรารับหน้าที่ตามธรรมชาติที่พระเจ้าให้มาและบิดเบือนมันเป็นจุดจบที่ไม่เป็นธรรมชาติ ไบเบิลเรียกสิ่งนั้นว่า “บาป”

ความปรารถนาอันดับสองรองจากความต้องการอากาศคือความกระหายหาความชุ่มชื้นของร่างกาย ไม่มีอะไรผิดในการกระหายน้ำ จนกว่าเราตัดสินใจดับกระหายโดยนั่งดื่มเหล้าในบาร์จนกระทั่งเราไม่สามารถมองตรงได้ อีกครั้งที่เราได้รับความต้องการตามธรรมชาติและใช้มันเพื่อจุดมุ่งหมายอื่นนอกเหนือจากจุดมุ่งหมายที่พระเจ้าต้องการให้เป็น

ความปรารถนาแรงที่ผลักดันถัดไปก็คือความหิว ไม่มีอะไรที่ชั่วร้ายเกี่ยวกับการกินจนกระทั่งเราบริโภคอาหารจนมันเริ่มมีผลต่อสุขภาพของเรา โดยปกติ เราโยงการใช้ความปรารถนาตามธรรมชาติในอาหารของเราในทางที่ผิดกับการกินมากเกินไป แต่สิ่งที่เป็นอันตรายเท่ากันก็คือความหมกมุ่นกับการเป็นคนผอม บางคนมีชีวิตเพื่อนับแคลอรีและบีบบังคับตนเองให้ออกกำลังจนหมดแรง นี่เป็นบาปเช่นกัน

พระเจ้าทรงสร้างความปลอดภัยทางเพศไม่ใช่เพียงเพื่อการให้กำเนิดเท่านั้น แต่ยังเป็น การแสดงออกที่งดงามของความรักร่วมกันระหว่างสามีและภรรยา แต่เมื่อเราได้รับความ ต้องการนี้และทำให้เป็นของเล่นเพื่อความเพลิดเพลิน ความรักไม่ได้เป็นจุดมุ่งอีกต่อไป และมันก็กลายเป็นสิ่งผิด

ท่านเห็นหรือไม่ว่าการบิดเบือนความต้องการที่สวยงามที่พระเจ้าให้เหล่านี้เพื่อความเห็น แก่ตัวกลายเป็นสิ่งที่ต่อต้านพระวิญญาณ ? พระเจ้าทรงให้ความอยากทางร่างกายเหล่านี้ ทั้งหมดแก่เรา แต่พระองค์ไม่เคยตั้งพระทัยว่าสิ่งเหล่านี้จะปกครอบเหนื่อเรา มันเป็นส่วนจำเป็นของชีวิต แต่พระองค์ไม่ได้ออกแบบให้มันบงการชีวิตเรา

พระเยซูเจ้าตรัสว่าถ้าทั้งหมดที่เราคิดถึงคือสิ่งที่เราจะกิน ดื่มหรือสวมใส่ ก็ไม่มีความ แตกต่างระหว่างพวกนอกศาสนากับเรา “ (31) เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายว่าจะเอา อะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม (32) เพราะว่าพวกต่างชาติแสวงหา สิ่งของทั้งปวงนี้” (มัทธิว 6:31-32) บุคคลที่ไม่รู้จักพระเจ้าไม่สามารถทำสิ่งใดนอกจาก ทำตามความต้องการทางกาย แต่เราผู้เชื่อว่าชีวิตเป็นมากกว่าอาหารและร่างกายก็เป็น มากกว่าเสื้อผ้า ความปรารถนาของเนื้อหนังของเราเหมาะสมและถูกต้องในที่ของมัน แต่ไม่ได้เป็นความตั้งใจของพระเจ้าให้ครอบครองเหนื่อเรา แต่ในภาวะล้มลงของเรา ความอยากทางกายก็แสวงหาจะครอบครองชีวิตเรา นี่คือการดิ้นสู้เริ่มขึ้น

แผนการสู้รบของจอมเจ้านาย

ณ จุดนี้ คำถามก็ผุดขึ้น : แล้วเราจะทำอะไรกับเนื้อหนัง ? พระเจ้าทำการจัดเตรียมเพื่อ เนื้อหนัง พระองค์ทรงเรียกว่า “ กางเขน ”

อย่าพยายามไถ่เนื้อหนังหรือตกแต่งด้วยเครื่องประดับทางจิตวิญญาณหรือปฏิรูปมัน มันไม่สามารถไถ่ได้ มันต้องถูกตรึง เปาโลระบุว่า

“ เราทั้งหลายรู้แล้วว่าตัวเก่าของเรานั้น (ธรรมชาติเก่าที่บงการโดยเนื้อหนัง) ได้ถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว เพื่อตัวที่บาปนั้น (ธรรมชาติที่ลึ้มลงซึ่งต้องการครอบครอง) จะถูกทำลายให้สิ้นไป และเราจะไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป ”
(โรม 6:6)

งานของเราคือการรับรู้ว่าเป็นความจริง ถ้าความปรารถนาของเนื้อหนังยังไม่ใช้ปัจจัยในชีวิตเรา เราก็ไม่จำเป็นต้องถือว่าธรรมชาติเก่าตายกับพระคริสต์ เมื่อใดก็ตามที่เราเผชิญหน้ากับเรื่องของเนื้อหนังที่ยังควบคุมเรา เราต้องรับรู้อย่างซื่อสัตย์ว่าสงครามของเนื้อหนังและพระวิญญาณยังคงอยู่ในเรา เราต้องนำส่วนที่เฉพาะเจาะจงของความอ่อนแอที่กางเขนและถือว่ามันถูกตรึง

แต่นั้นเป็นเพียงก้าวแรกเท่านั้น ข้อบัญญัติทางไบเบิลสำหรับการแก้ไขความขัดแย้งระหว่างเนื้อหนังและพระวิญญาณไม่ใช่วินัยส่วนบุคคลหรือการควบคุมตัวเอง อำนาจเหนือเนื้อหนังมาทางชีวิตที่ควบคุมโดยพระวิญญาณเท่านั้น แม้ว่าความขัดแย้งจะอยู่กับเราตราบเท่าที่เรามีชีวิตในร่างกายนี้ พระเจ้าจัดเตรียมให้เราด้วยทรัพยากรเพื่อชัยชนะทางจิตวิญญาณ เมื่อเรายอมให้พระวิญญาณของพระเจ้าควบคุมเหนือและทำกิจอย่างเข้มแข็งในชีวิตเรา เราสามารถมีชัยชนะเหนือธรรมชาติที่ลึ้มลงของเรา

ความพยายามใดๆ ในการชำระให้บริสุทธิ์ด้วยความพยายามของตัวเองเป็นความพยายามทางเนื้อหนังตามคำจำกัดความ เมื่อเปาโลถูกนำไปสู่จุดของความสิ้นหวังและร้องว่า “ โอ๊ย ข้าพเจ้าเป็นคนน่าสมเพชอะไรเช่นนี้ ” เขาไม่ได้ถามว่า “ ข้าพเจ้าจะหายุทธศาสตร์ที่จะทำดีขึ้นในครั้งหน้าได้อย่างไร ? ข้าพเจ้าจะพยายามมากขึ้นเพื่อจะได้รับผลการชำระบริสุทธิ์ได้อย่างไร ? ” เปาโลเคยไปตามทางนั้นสู่ความไร้ผลมาแล้ว เขา

ตระหนักว่าอำนาจในการดำเนินชีวิตที่มีพระเจ้าไม่ได้อยู่ในเขา เขาเห็นว่าเขาต้องการพระผู้ช่วยกู้ ดังนั้น เขาจึงร้องว่า “ ใครจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้น ? ”

เมื่อพระเยซูเจ้าปลุกจิตวิญญาณของเรา พระองค์ยังประทานความปรารถนาชุดใหม่แก่เรา เราเริ่มต้องการสัมพันธ์สนิทกับพระเจ้า ความรู้และความเข้าใจลึกซึ้งของพระวอนะของพระองค์และการเข้าร่วมใกล้ชิดขึ้นกับคนอื่นผู้มีชีวิตในพระเยซูคริสต์ เราไม่ปรารถนาที่จะดำเนินชีวิตตามเนื้อหนังอีกต่อไปเพราะเราได้ตระหนักว่าจุดจบของสิ่งเหล่านี้คือความสับสนและความตาย การดำเนินชีวิตเพื่อเนื้อหนังมักผลักดันเราให้ออกไปหาบางสิ่งมากขึ้น บางสิ่งที่เกินการไขว่คว้าของเรา บางสิ่งที่จะนำสู่ความรู้สึกของความพึงพอใจที่คงอยู่ตลอดไป แต่การบรรลุตามพระสัญญาหักหลังหนีเรา

อย่างไรก็ตาม เมื่อเราดำเนินชีวิตตามพระสัญญา เราค้นพบสันติสุขที่โลกไม่สามารถเข้าใจได้ การคืนสู่อ่างไม่จบสิ้น ความว่างเปล่าที่เจ็บปวด หายไปและเราค้นพบสำนึกที่อัศจรรย์ของจุดมุ่งหมายและความหมาย เนื้อหนังไม่มีเสน่ห์หึงใจที่มันเคยมีอีกต่อไป และการสงครามภายในก็ชนะ

เกมจิตใจทางจิตวิญญาณ

ไม่ว่าเราจะชอบหรือไม่ก็ตาม ไม่ว่าเรายอมรับมันหรือไม่ก็ตาม มีกฎที่บิดเบือนทำกิจอยู่ภายในเรา ซึ่งเมื่อใดก็ตามที่เราจะทำการดี ความชั่วร้ายก็ปรากฏอยู่ภายใน เปาโลอธิบายอย่างถูกต้องถึงความขัดแย้งที่น่างุนงงซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเรา

“ (15) ข้าพเจ้าไม่เข้าใจการกระทำของข้าพเจ้าเอง เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ทำสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะทำ แต่กลับทำสิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียดชังนั้น (16) เหตุฉะนั้น ถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะทำ และข้าพเจ้ายอมรับว่าธรรมบัญญัตินั้นดี (17) เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงมิใช่ผู้กระทำ แต่ว่าบาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็นผู้ทำ ” (โรม 7:15-17)

พิจารณาว่าเราจัดการกับคำบัญชาที่ง่ายที่สุดและตรงที่สุดในพระคัมภีร์อย่างไร พระเยซูเจ้าตรัสว่า

“ เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่เจ้าทั้งหลายคือให้เจ้ารักซึ่งกันและกัน ”
(ยอห์น 13:34)

ต่อมายอห์นบอกเราว่า “ ถ้าเราบอกว่าเรารักพระเจ้า แต่ยังไม่เกลียดพี่น้องของเรา เราก็เป็นคนโกหก ” (1 ยอห์น 4:20) ถ้าเราไม่สามารถรักเพื่อนบ้านของเราที่เรามองเห็น ยอห์นสงสัยว่าแล้วเราจะรักพระเจ้าผู้ที่เรามองไม่เห็นได้อย่างไร ?

เข้าสู่ปัญหาของเรา : เนื่องจากไบเบิลห้ามอย่างชัดเจนไม่ให้เกลียดบุคคลโดยสิ้นเชิง บางครั้งเราพยายามทำให้ประเด็นปัญหาเบาลงโดยการพูดว่า “ เอาละ ฉันไม่เกลียดเขา ฉันแค่เกลียดสิ่งที่น่ารังเกียจที่เขาทำ ” แต่ถ้าเราเชื่อสัตย์ เราต้องยอมรับว่ามันยากอย่างยิ่งที่จะแยกบุคคลจากการกระทำของเขา ข้าพเจ้าเป็นคนหนึ่งที่มีช่วงเวลายากลำบากในการแบ่งแยกที่ละเอียดเช่นนี้ ข้าพเจ้าพบว่าตัวเองไม่เพียงแต่เกลียดสิ่งที่คนชั่วร้ายทำ แต่เกลียดตัวเขาด้วย ถ้าข้าพเจ้าได้ยืนยันว่าบางสิ่งไม่ดีเกิดกับเขา---เช่น รถคันใหม่ของเขาเกิดอุบัติเหตุตกรถชน---ข้าพเจ้าพบว่าตัวเองยินดีอยู่ภายใน ข้าพเจ้ารู้ว่าไบเบิลกล่าวว่าทัศนคติของข้าพเจ้าควรต่างไป แต่โดยสัตย์จริงแล้วมันไม่เป็น

บ่อยครั้ง เราจบลงด้วยการเล่นเกมสัจใจเพื่อชักจูงตัวเองว่าเราเชื่อฟังพระเจ้าจริงๆ และรักคนที่ไม่น่ารัก ถ้าเราพยายามมากพอ เราสามารถชักจูงตัวเองว่าเรารักและให้อภัยจริงๆ แต่ความจริงของภาวะภายในของเราเห็นได้ชัดเมื่อคนที่ไม่น่ารักนั้นมาตบหลังเรา และประกาศด้วยเสียงดังทั่วห้องว่า “ ผมเดาว่าคุณไม่มีเวลาใช้น้ำยาดับกลิ่นตัวเมื่อเช้านี้ ” ปฏิบัติการแรกของเราคือคิดว่า *ไอ้บ้า* ตอนนี้อยู่ที่ทุกคนหันกลับมาและจ้องมาที่ฉัน ทำไมแกถึงไม่ล้มลงตายไปเลย เราต้องการที่จะรักบุคคลนี้จริงๆ แต่เนื้อหาของเราไม่ยอมให้เราทำ

เหมือนกับเปาโล เราพบกฎที่เข้มงวดทำงานอยู่ภายในเรา เมื่อใดก็ตามที่เราต้องการทำดี ความชั่วก็ปรากฏขึ้น เราบงกชด้วยความรู้สึกสับสนกับตัวเอง เมื่อกับความล้มเหลวของตัวเอง และท่วมทับด้วยความท้อใจ เรารู้สึกถึงสำนึกอย่างลึกซึ้งของความพ่ายแพ้ทางจิตวิญญาณและร้องออกมาเหมือนเปาโล “ โอ๋ย ข้าพเจ้าเป็นคนน่าสมเพชอะไรเช่นนี้ ใครจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายนี้ซึ่งเป็นของความตายได้? ”

ไม่มีอะไรที่จะโอ้อวด

เมื่อเรายอมรับว่าเราไม่สามารถช่วยตนเองให้พ้นจากกฎของบาปและความตายได้เท่านั้น ประตูลึกลับจะถูกเปิดออกเพื่อฤทธิ์เดชอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าจะทำกิจภายในเราและทำเพื่อเราในสิ่งที่เราไม่สามารถทำเพื่อตัวเองได้ ในขณะที่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าเปลี่ยนเราจากภายในสู่ภายนอก ทั้งหมดที่เราทำได้คือขอบพระคุณและถวายพระสิริแด่พระเจ้า เราไม่สามารถพูดกับคนอื่น “ ข้าพเจ้าเคยเกี่ยวข้องกับบาป แต่วันหนึ่ง ข้าพเจ้าตกลงใจว่าพระเยซูไม่ชอบมัน ข้าพเจ้าจึงรวบรวมความตั้งใจและวินัยของข้าพเจ้าและตัดสินใจว่าข้าพเจ้าจะไม่ทำสิ่งเหล่านั้นอีกเลย ” ไม่มีที่ว่างสำหรับการโอ้อวดว่าเราเป็นคนที่ดีและควบคุมตนเองได้เพียงใด ดังที่พระคัมภีร์ประกาศไว้

“ แต่ข้าพเจ้าไม่ต้องการอวด นอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ” (กาลาเทีย 6:14)

ท่านเคยพบคนที่ดูเหมือนเป็นจิตวิญญาณมากกว่าที่เขาเป็นจริงๆ หรือไม่? การเปิดเผยอย่างไม่ตั้งใจของความจริงใจชนิดนี้เกิดขึ้นเมื่อใครบางคนพูดถึงการเดินสู่ทางจิตวิญญาณ ถ้าบุคคลหนึ่งยอมรับว่ามีการต่อสู้กับเนื้อหนัง คน “ จิตวิญญาณ ” เหล่านี้จะแสดงออกบนใบหน้าของพวกเขาถึงความชอบธรรมของตัวเอง ความขลังและศักดิ์สิทธิ์กว่าผู้อื่นของพวกเขาโดยทันที โดยไม่พูดแม้แต่คำเดียว พวกเขาสื่อสารว่าการต่อสู้กับเนื้อหนังเป็นความผิดปกติที่น่ากลัวสำหรับผู้เชื่อ “ ทำไมละ ถ้าเธอเพียงแค่อธิษฐานมากขึ้น ใช้เวลากับพระวจนะมากขึ้นและมีใจฝ่ายจิตวิญญาณ (เหมือนเรา) เธอก็จะไม่มีปัญหากับเนื้อหนังของเธอ ”

ในขณะที่ทัศนคติเช่นนี้ของลัทธิความสมบูรณ์แบบทางจิตวิญญาณเป็นพิเศษเป็นเรื่องธรรมดา พวกเขาไม่ทำตามคำสอนที่ชัดเจนของพระคัมภีร์ ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าเราจะเคยมีประสบการณ์แม้แต่ครั้งเดียวที่เราไม่มีปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหนังในขณะที่เราอาศัยอยู่บนโลก ข้าพเจ้ารู้ผ่านประสบการณ์ที่ยาวนานว่าเนื้อหนังของข้าพเจ้าสามารถสร้างปัญหาได้ดังที่มันเคยทำมา

เมื่อพระเจ้าเปิดเผยต่อข้าพเจ้าถึงเรื่องของเนื้อหนัง พระองค์ต้องการเปลี่ยนแปลงตัวอย่างเช่น ข้าพเจ้ามักเริ่มด้วยความตั้งใจที่ดีที่สุด ข้าพเจ้าเห็นความน่าเกลียดของบาปของข้าพเจ้าและสาบานว่าข้าพเจ้าจะไม่ตกอยู่ในลักษณะนั้นอีก ดังนั้น ข้าพเจ้าสร้างวินัยและยุทธศาสตร์มากมายเพื่อจัดการกับปัญหา ข้าพเจ้าแสวงหาคำแนะนำทุกอย่างถึงวิธีจัดการทางปฏิบัติกับสถานการณ์ แต่ไม่ช้าก็เร็ว ข้าพเจ้าเฝ้าดูแผนการที่วางอย่างดีที่สุดของข้าพเจ้าพังเป็นชิ้นๆ ข้าพเจ้ารู้สึกสับสนจนร้องว่า “ พระเจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย ” แล้วอย่างน่าอัศจรรย์ พระองค์ทรงช่วย พระวิญญาณของพระองค์เริ่มเปลี่ยนชีวิตข้าพเจ้าอย่างอัศจรรย์

ในขณะที่ข้าพเจ้าท้อแท้ด้วยความสำนึกพระคุณ ข้าพเจ้าเห็นว่าวิธีเปลี่ยนแปลงของพระเจ้าอย่างน่าอัศจรรย์และดีกว่าความพยายามผิดทางของข้าพเจ้าเพียงใด ข้าพเจ้าพบตัวเองสิ้นศรัทธาและพูดว่า “ ข้าพเจ้าจะเข้าใจแนวคิดง่ายๆของพระคุณนี้เมื่อใด ? ” ข้าพเจ้าคิดได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าสามารถทำบางสิ่งที่มีค่าและพิสูจน์ต่อพระเจ้าว่าข้าพเจ้าไม่ได้น่าสมเพช ? แต่ข้าพเจ้าคิดเช่นนั้น

พระเจ้าไม่เคยตั้งพระทัยให้เนื้อหนังปกครองเหนือเรา และพระองค์ได้จัดเตรียมกำลังและฤทธิ์อำนาจสำหรับเราที่จะมีประสบการณ์ในชัยชนะ แต่ตราบใดที่เรายืนยันที่จะพยายามแก้ไขการคืนสู่ของตัวเอง แม้แต่ความพยายามดีที่สุดของเราก็ขวางทาง ความพยายามใดก็ตามที่มุ่งในการมีพระเจ้าที่เกิดจากกำลังของตัวเองเป็นงานของเนื้อหนัง

และน่าเกลียดซึ้งในสายพระเนตรพระเจ้าเท่ากับสิ่งที่เราพยายามไม่ทำ เมื่อชัยชนะของเรา
มาจาก การแทรกแซงของพระเจ้าเท่านั้น ไม่ใช่จากกำลังของเราเอง ผลสุดท้ายคือ
พระสิริและคำสรรเสริญแด่พระเจ้า

กับดักที่ต้องหลีกเลี่ยง

ในช่วงเวลาเหล่านั้นเมื่อเรารู้สึกใกล้ชิดกับพระเจ้า มันช่วยวนให้พูดว่า “ นี่ช่างงดงาม
จริงๆ ข้าพเจ้าจะไม่มีวันดำเนินชีวิตตามเนื้อหนังอีก เพราะนั่นไม่มีความหมายและว่าง
เปล่า ” อย่างไรก็ตาม พຽงนี้มาถึงและเรารู้สึกทุกสิ่งเกี่ยวกับความตั้งใจดีของเรา ในขณะที่
ที่เราลากตัวเองไปที่เตียงเมื่อสิ้นวันที่ยาวนานและสับสน ทันใดนั้น มันก็ปรากฏต่อเรา
ว่าแม้ด้วยความพยายามดีที่สุดของเรา เราก็หลงทางไป ทำสิ่งต่างๆ ของเราเองและถูก
ควบคุมด้วยเนื้อหนัง ด้วยความประหลาดใจอย่างยิ่ง เนื้อหนังของเราก็ยึดบังเหียนอีก
ครั้ง และเราพบตนเองทำสิ่งที่เราสัญญาว่าจะไม่ทำอีก

ในเวลานั้นที่เรามักจะทำความผิดใหญ่ที่สุด เราเริ่มตำหนิและประณามตัวเองและสาบาน
ว่าเราจะพยายามมากขึ้นครั้งหน้า ท่านเห็นปัญหาไหม? ทันทีที่เราทำสัญญาเช่นนี้ เรา
ได้ตัดสินใจที่จะลงทุนความเชื่อมั่นในเนื้อหนังของเรา เรากำลังพูดว่าความพยายามของ
เราเองจะทำให้เราเข้มแข็งทางจิตวิญญาณและเราได้ก้าวถอยหลังเข้าสู่อาณาจักรเนื้อหนัง
เช่นเดียวกับเปโตร เราพูดว่า “ ข้าพระองค์ไม่มีวันปฏิเสธพระองค์ ”

พวกเราจำนวนมากสับสนมากขึ้นเมื่อดูเหมือนว่าเรากำลังต่อสู้สงครามเดิมซ้ำแล้วซ้ำอีก
แต่นี้ไม่น่าทำให้เราแปลกใจ เราทุกคนก้าวผ่านขั้นที่คาดคิดได้ซึ่งเราต้องมาถึงสุดปลาย
เชือกของเรา ก่อนเป็นอย่างแรกและตระหนักว่าด้วยกำลังของเราเอง เราไม่สามารถ
ดำเนินชีวิตที่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้าได้ เราร้องต่อพระเจ้าในความสิ้นหวังและพระองค์
ทรงทำการช่วยกู้ด้วยพระเมตตา ข้าพเจ้าอยากคิดว่ามีทางอื่นที่ข้าพเจ้าไม่ต้องตกลงไปถึง
ก้นบึ้งบ่อยครั้งนัก แต่โชคไม่ดี ข้าพเจ้ายังค้นหามันไม่พบ

จากภายในออกมาภายนอก

โดยพระคุณของพระองค์ พระเจ้าทำให้มันเป็นไปได้สำหรับเราที่จะยินดีในชัยชนะอย่างสม่ำเสมอ แต่ในด้านนี้ของสวรรค์ สงครามไม่มีวันสิ้นสุด แต่每天有ทางเลือกที่เราแต่ละคนต้องเลือก เราจะดำเนินชีวิตเพื่อความปรารถนาของเนื้อหนัง หรือเราจะยอมมอบชีวิตเราต่อฤทธิ์อำนาจแห่งการเปลี่ยนแปลงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า ?

มันยอดเยี่ยมเพียงใดที่ได้มาถึงจุดสิ้นสุดของกำลังของเราและได้เห็นพระเจ้าเปลี่ยนแปลงชีวิตเราโดยพระคุณพระองค์ การโอ้อวดอย่างเดียวของเราในฐานะผู้เชื่ออยู่ในพระราชกิจที่สำเร็จแล้วของพระเยซูคริสต์ที่ทำเพื่อเรา ถ้าไม่ใช่เพราะกางเขน เราทั้งหมดคงหลงหายอย่างไร้ความหวังตลอดไป แต่เพราะความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าต่อเรา เราผู้เคยหลงหายได้รับความรอดและได้รับบัพติศมาเข้าในพระคริสต์

เราสามารถมีความสัมพันธ์ที่มหัศจรรย์กับพระเจ้าซึ่งเราไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในเรา ชีวิตซึ่งเราดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ เราดำเนินอยู่โดยศรัทธาในพระบุตรของพระเจ้าผู้ได้ทรงรักเราและได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อเรา เพราะพระคุณพระเจ้า เราแต่ละคนในตอนนี้เป็นสิ่งทรงสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์ สิ่งเก่าๆ ก็ล่วงไป ทุกสิ่งล้วนเป็นสิ่งใหม่

เมื่อเรากลายเป็นบุตรของพระเจ้า ด้านจิตวิญญาณของเราก็มีชีวิต เราตระหนักโดยทันทีว่ามีอะไรสำหรับชีวิตมากกว่าการเชื่อฟังสัญชาตญาณของเนื้อหนัง เรามาถึงความเข้าใจว่าความหิวกระหายภายใน ซึ่งเนื้อหนังของเราไม่เคยทำให้พอใจได้ สามารถเติมเต็มได้ด้วยความสัมพันธ์ด้วยความรักกับพระเจ้า ยิ่งเรารู้จักพระเจ้ามากขึ้น เราก็ยังมีประสบการณ์ในสันติสุขและความชื่นชมยินดีของพระองค์ และค้นพบว่าระดับความพึงพอใจที่เราพบในพระวิญญาณอยู่เหนือขอบเขตที่แคบของเนื้อหนัง

มันช่างสวยงามเพียงใดเมื่อเราทิ้งความพยายามที่ไร้ผลของตัวเองและยอมให้พระ
วิญญูณทำกิจ เพราะชัยชนะของพระองค์มาจากภายในสู่ภายนอก ไม่ใช่จากภายนอก
เข้าสู่ภายใน และนั่นคือชัยชนะที่คงอยู่ตลอดไป

บทที่ 9

พระคุณ : เป็นอิสระอย่างแท้จริง

ไม่มีใครในโลกเป็นอิสระอย่างแท้จริงเท่ากับผู้ที่เชื่อในพระเยซูคริสต์ ดังที่เปาโลกล่าวไว้ในกาลาเทีย 5:1

“ เพื่อเสรีภาพนั่นเอง พระคริสต์จึงได้ทรงโปรดให้เราเป็นไป เหตุฉะนั้น จงตั้งมั่น และอย่าเข้าเทียมแอกเป็นทาสอีกเลย ”

อิสระภาพ หมายถึงภาวะของตัวแทนทางศีลธรรมที่เป็นอิสระ---ความสามารถที่จะเลือกทางเลือกที่แท้จริงในชีวิต ในขณะที่ผู้เชื่อเป็นอิสระอย่างแท้จริง มันผิดที่จะใช้คำนั้นเพื่ออธิบายถึงคนบาป คนบาปมีทางเลือกที่แท้จริงทางเดียว---คือจะมีความเชื่อในพระเยซูเจ้าหรือไม่ เขาอยู่ใต้พันธนาการของเนื้อหนังที่ทำให้เขาไม่สามารถหยุดสิ่งที่เขากำลังทำได้

คนมากมายในทุกวันนี้ทำสิ่งชั่วร้ายโดยไม่รู้ว่าจะทำไมเขาจึงทำ พวกเขาพูดว่า “ ข้าพเจ้าเกลียดมัน ข้าพเจ้าไม่ต้องการทำมัน ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าทำไมข้าพเจ้าจึงทำ ข้าพเจ้าเกลียดตัวเองที่ทำมัน แต่ข้าพเจ้าก็ทำมัน ” พวกเขาถูกผูกมัดและยึดไว้ด้วยอำนาจ---อำนาจของซาตาน

ก่อนที่เราจะมาหาพระคริสต์ เราทุกคนเป็นลูกของความโกรธและชีวิตทั้งหมดของเราถูกใช้เพื่อพยายามทำให้ความปรารถนาของเนื้อหนังและจิตใจบรรลุผล “ เมื่อก่อนเราทั้งปวงเคยประพฤติเป็นพรรคพวกกับคนเหล่านั้น ที่ประพฤติตามตัณหาของเนื้อหนังคือกระทำตามความปรารถนาของเนื้อหนังและความคิดในใจ ตามสันดานเราจึงเป็นคนควรแก่พระอาชญาเหมือนอย่างคนอื่น ” (เอเฟซัส 2:3) ทางเลือกเดียวของเราคือเราเลือกพันธนาการใด เราไม่ได้เป็นตัวแทนทางศีลธรรมที่เป็นอิสระเพราะเราไม่มีความสามารถ

ที่จะหันไปจากบาป เราแลกเปลี่ยนรูปแบบหนึ่งของความไม่มีพระเจ้าไปสู่อีกรูปแบบหนึ่ง แต่เราไม่สามารถดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม ไม่มีอิสรภาพที่จะหาพบได้ในเงื่อนไขที่น่ากลัวเช่นนี้

ช่างแตกต่างกับเสรีภาพที่ยอดเยี่ยมที่เราได้รับในพระเยซูคริสต์ ในฐานะส่วนผสมของความรักและการให้อภัยของพระเจ้า เราได้รับอิสรภาพจากการครอบงำของเนื้อหนัง เราไม่ต้องดำเนินชีวิตในฐานะทาสของความปรารถนาทางเนื้อหนังของเราเองอีกต่อไป เราได้รับความสามารถที่จะหันจากบาปไปสู่การรับใช้และนมัสการพระเจ้า เราถูกปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากโซ่ตรวนแห่งความมืดที่ยึดเราไว้พันธนาการ โดยความเชื่อและวางใจในพระเยซูคริสต์ของเรา เราเป็นอิสระจากการต้องดำเนินชีวิตตามมาตรฐานของพระบัญญัติเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของพระเจ้า ในฐานะลูกของพระเจ้า เราได้ลิ้มรสของเสรีภาพและอิสรภาพอย่างที่เราไม่เคยรู้จักมาก่อน

เราเป็นอิสระในพระคริสต์ และขอบเขตของเสรีภาพของเราก็กว้างขวางมากจนเปาโลกล่าวว่า “ เราทำสิ่งสารพัดได้ . . . ” (1 โครินธ์ 10:23) ไม่มีจริยธรรมอย่างกว้างๆอยู่ในหลักปรัชญาใดในโลก ที่จริงแล้ว คนผู้ที่สามารถพูดว่า “ เราทำสิ่งสารพัดได้ ” เป็นคนที่ เป็นอิสระที่สุด

แต่เปาโลยืนยันด้วยว่าในขณะที่เราทำสิ่งสารพัดได้ “ . . . แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่ทำได้นั้นเป็นประโยชน์ ” (ข้อ 23) นั่นคือแม้ว่ามีส่วนของอิสรภาพที่เราสามารถทำตามซึ่งไม่ได้วางความรอดของเราอยู่ในอันตราย มันอาจขัดขวางความก้าวหน้าของเราในการเดินกับพระเจ้า เราต้องหลีกเลี่ยงส่วนที่อาจดึงเราให้เข้าไปจากการอุทิศถวายอย่างหมดใจแต่พระเจ้า ถ้าเราต้องการคงความเป็นอิสระ เราต้องระมัดระวังไม่ใช่เสรีภาพของเราในส่วนใดก็ตามที่จะนำเรากลับไปอยู่ภายใต้พันธนาการ

อิสรภาพที่ถูกใช้อย่างเลวร้าย

บ่อยครั้งที่คนเข้าใจผิดเกี่ยวกับเสรีภาพคริสเตียน โดยคิดว่าอิสรภาพในพระคริสต์หมายความว่าเราสามารถทำบาปทุกชนิดได้อย่างอิสระ เขาใช้อิสรภาพของเขาเป็นโอกาสสำหรับเนื้อหนัง นี่คือการบิดเบือนอย่างสิ้นเชิงของสิ่งที่พระคัมภีร์สอนเกี่ยวกับเสรีภาพคริสเตียน เสรีภาพของเราไม่มีวันเป็นอิสรภาพที่จะทำบาป ไม่ใช่ใบอนุญาตให้ทำบาป

เสรีภาพอันมีเกียรติที่เราถูกเรียกมาหาในพระเยซูคริสต์เป็นอิสรภาพจากเนื้อหนังของเรา และจากการครอบงำที่เนื้อหนังมีเหนือเราเป็นประการแรก ในโรม 6 เปาโลบอกเราว่าอิสรภาพในพระคริสต์เป็นอิสรภาพที่จะรับใช้และนมัสการพระเจ้า เรามีอิสระไม่ใช่เพื่อดำเนินชีวิตในบาปดังที่เราเคยดำเนินมา

ในสวนเอเดน อาดัมได้รับอิสรภาพมากมาย เขาสามารถกินผลจากต้นไม้ใดๆ ในสวน ยกเว้นต้นไม้แห่งสำนึกในความดีและความชั่ว พระเจ้ารู้ตั้งแต่เริ่มต้นว่าอาดัมจะไม่เชื่อฟังพระบัญชาของพระองค์และกินผลจากต้นไม้ต้องห้าม และนำบาปและความทุกข์เข้ามาในโลก อย่างนั้นก็ตามพระเจ้าไม่ได้ป้องกันร่างกายไม่ให้อาดัมกินผลไม้ นั่นคือใช้อิสรภาพของเขาอย่างผิดๆ และเราต้องทนทุกข์กับผลหายนะที่เกิดตามมาของทางเลือกของเขาในทุกวันนี้ บาปเข้ามาในโลกผ่านการใช้อิสรภาพในทางที่ผิดของชายคนหนึ่ง

ในลักษณะเช่นกันนี้ เราสามารถเลือกที่จะใช้อิสรภาพในพระคริสต์ของเราในทางที่ผิด เป็นไปได้สำหรับเราที่จะรับอิสรภาพอันยอดเยี่ยมนี้และใช้มันในทางที่เราจะถูกนำกลับไปอยู่ภายใต้พันธนาการ เราทุกคนเคยได้ยินคนกล่าวสิ่งต่างๆ ดังเช่น “ เออละ ในฐานะคริสเตียน ข้าพเจ้าเป็นอิสระ ดังนั้น ข้าพเจ้าตั้งใจที่จะชื่นชมแรงกระตุ้นของเนื้อหนังของข้าพเจ้านี้เพราะข้าพเจ้ามีอิสรภาพที่จะทำได้ ” เราต้องจำไว้ว่าเรามีอิสรภาพที่จะไม่ทำเช่นนั้น เราต้องไม่ใช้อิสรภาพของเราเป็นโอกาสสำหรับเนื้อหนังของเรา--เพื่อยอมต่อแรงกระตุ้นของมัน ฮีบรู 12:1-2 บอกเราว่า

“ ขอให้เราละทิ้งทุกอย่างที่ถ่วงอยู่และบาปที่เกาะแน่น ขอให้เราวิ่งแข่งด้วยความเพียร พยายามตามที่ได้กำหนดไว้สำหรับเรา หมายเอาพระเยซูเป็นผู้บุกเบิกความเชื่อและผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสมบูรณ์ ”

อิสรภาพเพื่อรับใช้

ชัดเจนว่าเราต้อง*ไม่ใช่*อิสรภาพของเราในพระคริสต์อย่างไร คำถามที่แท้จริงคือเราจะใช้มันอย่างไร ? เราจะใช้อิสรภาพของเราในทางที่ถวายเกียรติพระเจ้าและช่วยให้เติบโตในพระคุณได้อย่างไร ? เปาโลมีคำตอบในกาลาเทีย 5:13 เขากล่าวว่าเราควรใช้อิสรภาพของเราเพื่อรับใช้กันและกันด้วยความรัก

“ *ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ที่ทรงเรียกท่านก็เพื่อให้มีเสรีภาพ อย่าเอาเสรีภาพของท่านเป็นช่องทางที่จะปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง แต่จงรับใช้กันและกันด้วยความรักเถิด ”*

พระคัมภีร์เตือนใจเราเสมอถึงคุณค่าสูงส่งที่พระเจ้าทรงให้กับการรับใช้ด้วยใจถ่อม

ไบเบิลเตือนใจเราครั้งแล้วครั้งเล่าว่าถ้าเราต้องการยิ่งใหญ่อย่างแท้จริงในแผ่นดินของพระเจ้า เราต้องรับใช้ พระเยซูเจ้าให้ด้วยคำที่ดีเลิศแก่สาวกในตอนเริ่มแรกของสิ่งที่เราเรียกว่าพระมหาบัญชา พระองค์ตรัสว่า “ *ฤทธานุภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดีทรงมอบไว้แก่เราแล้ว ”* (มัทธิว 28:18) ท่านจินตนาการได้ไหมว่าฤทธานุภาพที่มอบให้ นั้นมากเพียงใด ? ฤทธานุภาพทั้งสิ้นในจักรวาลถูกมอบให้กับพระองค์ ฤทธานุภาพเดียวกันนี้ที่จุดไฟของดวงดาวและยึดทุกอะตอมเข้าด้วยกันเป็นของพระเยซูเจ้า

พระองค์ทรงทำอะไรกับฤทธานุภาพนี้ ? เข่าจักรวาลหรือ ? ปันเอากาแลคซีใหม่ออกมา ? ไม่ใช่ พระเยซูเจ้าถอดเสื้อคลุมของพระองค์ออก เอาผ้าคาดเอวเหมือนคนรับใช้และล้างเท้าสาวก หลังจากพระองค์ทรงล้างเท้าสกปรกคู่สุดท้าย พระองค์ถามสาวกที่มีผลว่า

“ (12) . . . ท่านทั้งหลายเข้าใจในสิ่งที่เราได้กระทำแก่ท่านหรือ ? (เราได้ให้ตัวอย่างแก่ท่าน) . . . (14) ฉะนั้น ถ้าเราผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระอาจารย์ของท่าน ได้ล้างเท้าของท่าน พวกท่านก็ควรจะล้างเท้ากันและกันด้วย ”

(ยอห์น 13:12,14)

จะเกิดอะไรขึ้นถ้าท่านสามารถพูดได้ว่า “ อุตทานุภาพทั้งสิ้นในจักรวาลเป็นของข้าพเจ้า ” ? ท่านจะทำอะไรด้วยอุตทานุภาพนี้ ? พระเยซูเจ้าหยิบผ้าเช็ดตัวและอ่างน้ำ และล้างเท้าที่สกปรกของสาวก อุตทานุภาพทั้งสิ้นในจักรวาลเป็นของพระองค์---พระองค์ทำอะไรกับมัน ? พระองค์ล้างเท้าสาวก

มีพวกเราน้อยมากที่ต้องการรับใช้ เรารักที่จะออกคำสั่งและมีคนอรับใช้มากกว่า “ ไปหยิบนั้นมาให้ฉัน ” “ ส่งเครื่องมือที่นั่นมาให้ฉัน ” “ ฉันต้องการให้เธอไป ” เรารักที่จะออกคำสั่งและรู้สึกหงุดหงิดเมื่อคำสั่งไม่ถูกทำให้สำเร็จ เราเจ็บปวดและหน้าบึ้ง เรายินดีที่เป็นส่วนของชนชั้นปกครอง แต่พระพรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้าไม่สามารถหาพบได้ที่นั่น เราถูกปล่อยให้เป็นอิสระไม่ใช่เพื่อบงการคนอื่นรอบๆ แต่เพื่อรับใช้กันและกันด้วยความรัก

โดยปราศจากคำถาม พระพรนี้ต้องการการกระทำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ภายในหัวใจเรา เนื้อหนังของข้าพเจ้ายอมกบฏแน่นอนต่อความคิดของการรับใช้ใครบางคนด้วยความรัก ปฏิกริยาตอบสนองโดยทันทีของข้าพเจ้าต่อคำขอที่ง่ายที่สุดมักจะเป็นว่า “ ถ้าเธอต้องการน้ำแก้วหนึ่ง ก็ไปเอามาเองซิ ใครเป็นทาสของเธอเมื่อวานนี้ ? ” เนื้อหนังของข้าพเจ้ารักที่จะได้รับบริการ มันส่งเสียงดังเพื่อจะถูกรับใช้ แต่ข้าพเจ้าได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากพันธนาการต่อเนื้อหนังของข้าพเจ้า และเดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าสามารถรับใช้ผู้อื่นด้วยความรัก มันช่างเป็นความชื่นชมยินดีที่ได้รับใช้ด้วยความรัก

ในมัทธิว 22:39 ธรรมบัญญัติที่ปวงถูกบรรจุไว้ในวลีหนึ่ง : “ จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ”

อิสรภาพเพื่อรัก

200 ปีก่อนพระเยซูเจ้าบังเกิด พระพุทธเจ้าบอกว่า “ อย่าทำกับคนอื่นอย่างที่ท่านไม่ต้องการให้เขาทำกับท่าน ” สังเกตว่าพระพุทธเจ้าพูดในแง่ลบ ถ้าท่านไม่ต้องการให้ใครบางคนต่อยมูกท่าน ท่านก็ต้องไม่ต่อยมูกเขา นี่เป็นคำสั่งแง่ลบ

มีคนมากมายในทุกวันนี้ซึ่งยึดถือคำแนะนำของพระพุทธเจ้าอย่างผิดๆว่าเป็นกฎทอง พวกเขาเชื่อว่าเขาชอบธรรมเพราะสิ่งที่เขา*ไม่*ทำ เขาอาจพูดว่า “ ข้าพเจ้าไม่ทำร้ายใครเลย ข้าพเจ้าไม่เคยฆ่าใครและไม่สำส่อนไปทั่ว ” ชีวิตของเขาวิจิตรในทางลบจนเขากลายเป็นคนดีไร้ประโยชน์

แต่สังเกตว่าพระเยซูเจ้าวางกรอบจริยธรรมนี้ในแง่บวกที่แตกต่างไป พระองค์ตรัสว่า “ จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน ” (ลูกา 6:31) เหมือนอย่าง que ข้าพเจ้าอยากถูกรับใช้ ข้าพเจ้าต้องรับใช้ เหมือนอย่าง que ข้าพเจ้าอยากได้รับความรัก ข้าพเจ้าต้องรัก เหมือนอย่าง que ข้าพเจ้าอยากรับของขวัญ ข้าพเจ้าต้องให้

รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองหมายความว่าเริ่มทำเพื่อผู้อื่นอย่างชื่นชมยินดี กระตือรือร้นและสร้างสรรค์ กฎทองไม่ได้เกี่ยวกับการหลีกเลี่ยงการทำผิดเท่านั้น แต่เกี่ยวกับการแสวงหาวิธีปฏิบัติเพื่อแสดงความรักของเราออกมา

พระเยซูเจ้าตรัสว่าเราบรรลุผลตามธรรมบัญญัติได้ประการแรกโดยรักพระเจ้า แล้วต่อมาโดยรักผู้อื่นและปฏิบัติต่อผู้อื่นเหมือนที่เรต้องการให้เขาปฏิบัติต่อเรา เราอยากให้ผู้อื่นพูดถึงเราในแง่ดี เราก็ต้องพูดถึงเขาในแง่ดี เราอยากให้ผู้อื่นมองข้ามความผิดของเรา เราก็ต้องขยายทัศนคติที่มีเมตตาเช่นเดียวกันต่อผู้อื่น

คนกินเนื้อคนที่ไปคริสตจักร

ทำไมเมื่อใครบางคนพูดบางสิ่งที่ไม่ดีเกี่ยวกับเรา การตอบสนองแรกของเราคือแสดงให้เขาเห็นว่าเขาไม่ได้สำคัญอย่างที่เขาคิด? เราให้ข้อคิดเห็นบางข้อที่มีผลเป็นว่าคำวิจารณ์ของเขาที่มีต่อเราไม่ศักดิ์สิทธิ์อย่างที่เขาคิดต้องการให้คนอื่นคิด เราพูดว่า “ มันเพียงแค่อยากพูดความจริงและนั่นคือการบอกเธอเกี่ยวกับเขา ” และเมื่อคนเหล่านั้นได้ยินสิ่งที่เราพูด วงจรของการลอบกัดและการมุ่งร้ายก็ถูกกระเปิดขึ้นอีกรอบหนึ่ง

ในอีกทางหนึ่ง ถ้าข้าพเจ้าพบว่าใครบางคนชอบข้าพเจ้าจริงๆ และกำลังพูดสิ่งดีเกี่ยวกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะพูดว่า “ เขาเป็นคนวินิจัยบุคคลิกที่ขอดเยี่ยมแน่นอน เขาเป็นคนขอดเยี่ยม คุณรู้ไหม? ”

มันเคยเป็นอย่างนี้คือเมื่อใครบางคนเจตนาฉีกคนอื่นเป็นชิ้นๆ ข้าพเจ้าจะล่อให้เขาค้นทำ และหลังจากเขาเทขยะของเขาออกมา ข้าพเจ้าก็จะพูดว่า “ นั่นน่าสนใจมาก ผมคิดว่าคุณคงไม่รู้ว่าเขาเป็นลูกของผมใช่ไหม? ” ข้าพเจ้าชอบดูปฏิกิริยาตอบกลับ

เปาโลเตือนเราว่า

“ แต่ถ้าท่านกัดและกินเนื้อกันและกัน จงระวังให้ดี เกรงว่าจะย่อยยับไปตามๆ กัน ” (กาลาเทีย 5:15)

ถ้าเราฝีกกัดและกินเนื้อกันและกัน---พูดคำที่เชือดเฉือน ทำลาย แม้แต่ถากถางเกี่ยวกับกันและกัน---เรากำลังเดินในการต่อต้านความรัก ช่างน่าเศร้า ลัทธิคนกินเนื้อคนโดยเปรียบเทียบเริ่มเกิดขึ้น เราพบว่าตัวเองติดกับอยู่ในวงจรชั่วร้ายทำลายล้าง ความอิจฉา ความขมขื่นและการแข่งขันพัฒนาขึ้น และในที่สุด คริสตจักรก็ทำลายตัวเอง เรากำลังย่อยยับไปตามๆ กัน

ข้าพเจ้าเคยอ่านเรื่องของชายคนหนึ่งในอังกฤษผู้ประสบความสำเร็จในการผสมพันธุ์ไก่ชนที่ดุร้าย ในการแข่งเกือบจะไม่มีใครเอาชนะไก่ตัวผู้ของเขาได้เลย และชายนั้นภูมิใจอย่างยิ่งในความสำเร็จและชื่อเสียงที่เขาได้รับอันเป็นผลของการออกแรงพยายามของเขา ทุกเช้าเขาจะเดินออกมาชื่นชมไก่ชนของเขา

วันหนึ่ง เขาออกไปตรวจดูไก่ตัวผู้ของเขา และด้วยความตกใจกลัว เขาพบว่าเล้าไก่ของเขาเต็มไปด้วยชนไก่ เลือดและซากสัตว์ ผงสัตว์ที่สูงค่าของเขาล้มอยู่บนพื้น ถูกฉีกเป็นชิ้นๆ เขารีบเรียกคนงานคนหนึ่งมาถามว่าเกิดอะไรขึ้น “ ไคร้องมากที่ขังสัตว์ที่ก้าวร้าวนี้ไว้ในเล้าเดียวกัน ? ” เขาระเบิดออกมา คนงานตอบอย่างถ่อมตัว “ ผมเองครับ ” เจ้าของถามว่า “ แล้วทำไมแกถึงทำเรื่องโง่ๆ อย่างนี้ ? ” คนงานตอบ “ ผมคิดว่าจนถึงตอนนี้พวกมันน่าจะรู้ว่ามันสู้อยู่ข้างเดียวกัน ” แต่แน่นอน ไก่มันโง่เกินกว่าที่จะรู้ถึงศัตรูที่แท้จริง

โชคไม่ดี บางครั้งในคริสตจักรเมื่อเราไม่ค่อยทำสิ่งที่อยู่ในระดับสติปัญญาที่สูงกว่า เรามักลืมว่าใครคือศัตรูที่แท้จริงของเรา ศัตรูไม่ใช่กลุ่มของแบปติสต์หรือเพรสไบทีเรียน ศัตรูที่แท้จริงของเราคืออำนาจของความมืดที่ยึดคนให้ตกเป็นทาสในการหลอกลวงและบาป เราต้องออกจากการชิงดีชิงเด่นที่ทำลายตัวเองและเริ่มทำงานด้วยกันเพื่อผลดีร่วมกันของแผ่นดินของพระเจ้า เพราะถ้าเรากัดและกินเนื้อกันและกัน เราก็จะย่อยยับไปตามกัน วันหนึ่ง เราจะพบว่าคริสตจักรนองไปด้วยเลือดและแตกสลาย และโลกจะพูดว่า “ ดูซิ---นั่นคือศาสนาคริสต์สำหรับท่าน ”

น่าเศร้าเพียงใดที่ส่วนมากของประวัติศาสตร์ของคริสตจักรถูกใช้ในการกัดและกินเนื้อกันและกัน เราเชื่อว่าเพื่อนคนอื่นไม่ยุติธรรมมากเกินไป และไม่มีอะไรที่ทำให้ไม่เกิดผลต่อความก้าวหน้าของแผ่นดินของพระเจ้าได้มากกว่านี้

ในฐานะเสรีชนในพระคริสต์ เราต้องเดินในพระวิญญาณ---พระวิญญาณแห่งความรัก การให้อภัยและความกรุณา เราต้องมองหาพระคุณและการเสริมกำลังจากพระเจ้า นี่ไม่ใช่การเปิดให้เลือกสำหรับเรา มีที่อื่นใดหรือที่เราจะหากำลังที่จะต่อต้านกระแสทำลายล้างและเพ่งมองสิ่งที่ดีและน่าสรรเสริญในผู้อื่น แม้แต่ในคนที่เราไม่เห็นด้วยก็ตามได้?

ความรับผิดชอบของอิสราภาพ

พร้อมกับอิสราภาพย่อมมีความรับผิดชอบที่ยิ่งใหญ่เสมอ บางคนเคยกล่าวว่า “ราคาของอิสราภาพคือการระมัดระวังนิรันดร์” เราต้องเฝ้าระวังเพื่อรักษาอิสราภาพของเราเพราะมันง่ายมากที่จะสูญเสียไป

อย่าถูกนำอย่างผิดๆ ไปสู่การใช้อิสราภาพของท่านในทางที่ผิดเพื่อสร้างความพอใจแก่เนื้อหนังของท่าน ใช่ว่าเราเป็นอิสระในพระคริสต์ที่จะกระทำตามที่เราเลือก และในขณะที่พระเจ้าอาจไม่สาปส่งวิญญาณของท่านไปสู่นรกจากกิจกรรมที่เป็นปัญหา จงถามตัวเองว่า มันทำให้ฉันช้าลงหรือหรือไม่? มันขัดขวางความก้าวหน้าสู่เป้าหมายของฉันหรือไม่?

เป้าหมายและความปรารถนาหลักของชีวิตข้าพเจ้าคือได้อยู่ในพระคริสต์ บริบูรณ์ในพระองค์ เปาโลกล่าวว่า

“ท่านไม่รู้หรือว่าคนเหล่านั้นที่วิ่งแข่งกันก็วิ่งด้วยกันทุกคน แต่คนที่ได้รับรางวัลมีคนเดียว เหตุฉะนั้น จงวิ่งเพื่อชิงรางวัลให้ได้” (1 โครินธ์ 9:24)

ข้าพเจ้าตั้งใจที่จะ “บากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลซึ่งในพระเยซูคริสต์ พระเจ้าได้ทรงเรียกจากเบื้องบนให้เราไปรับ” (ฟิลิปปี 3:14)

“เหตุฉะนั้น... ขอให้เราละทิ้งทุกอย่างที่ถ่วงอยู่และบาปที่เกาะแน่น ขอให้เราวิ่งแข่งด้วยความเพียรพยายามตามที่ได้กำหนดไว้สำหรับเรา หมายเอาพระเยซูเป็นผู้บุกเบิกความเชื่อและผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสมบูรณ์” (ฮีบรู 12:1-2)

ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้สิ่งใดทำให้ข้าพเจ้าช้าลง ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้สิ่งใดขัดขวางความก้าวหน้าของข้าพเจ้า บางคนอาจบอกข้าพเจ้าว่า “ แต่ซัค ไม่มีอะไรผิดสำหรับมัน คริสเตียนสามารถทำสิ่งนั้นได้ ” เขาทำได้แน่นอน แต่มันก็สามารถขัดขวางความก้าวหน้าเพื่อมุ่งไปสู่เป้าหมายของเขาได้ “ ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่จะทำได้มันเป็นประโยชน์ ” (1 โครินธ์ 6:12) สิ่งที่ได้ทำตามพระบัญญัติบางสิ่งถึงข้าพเจ้าลงและทำอันตรายความสัมพันธ์ของข้าพเจ้ากับพระเยซูเจ้า

“ ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจของสิ่งใดเลย ” (ข้อ 12)

ถ้าข้าพเจ้าจะคงความเป็นอิสระ ข้าพเจ้าต้องระมัดระวังไม่ใช่อิสรภาพของข้าพเจ้าในการปฏิบัติตามสิ่งใดก็ตามที่จะนำข้าพเจ้าไปอยู่ใต้อำนาจของมัน หากข้าพเจ้าตกอยู่ใต้อำนาจของมันครั้งหนึ่งแล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่เป็นอิสระอีกต่อไป ถ้าข้าพเจ้าต้องการใช้อิสรภาพของข้าพเจ้าในกิจกรรมที่จะจับยึดข้าพเจ้าไว้และไม่ปล่อยข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าก็ไม่เป็นอิสระอีกต่อไป ข้าพเจ้าโง่มากที่ใช้อิสรภาพของข้าพเจ้าและนำตัวเองกลับไปอยู่ภายใต้พันธนาการอีก และนั่นไม่ใช่ทางดำเนินชีวิต

ขอบคุณพระเจ้า เราได้รับอิสรภาพในพระคริสต์ ขอบคุณพระเจ้า เราได้รับกำลังเพื่อรักษาอิสรภาพนั้น คำธรรมคำไม่สามารถอธิบายได้ว่าการเป็นอิสระที่แท้จริงหมายความว่าอะไร

ขอพระเจ้าทรงช่วยเราให้รักอย่างอิสระ รับใช้อย่างอิสระ และแสวงหาสิ่งดีที่สุดของกันและกันอย่างอิสระ เพราะในที่สุดเราจะสามารถผลิตผลิตินอย่างเต็มที่ในความชื่นชมที่ไม่สามารถเปรียบเทียบได้ซึ่งพบได้ในอิสรภาพแห่งพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเท่านั้น

บทที่ 10

พระคุณ : เขาไม่ทำบ้าๆ หรือ ?

คนจำนวนมากมีความกลัวยิ่งใหญ่ที่ไม่เป็นจริงว่าพระคุณพระเจ้าจะนำไปสู่การดำเนินชีวิตบาป พวกเขากลัวว่าถ้าผู้เชื่อรับรู้ว่าจะพระเจ้าไม่ได้วินิจฉัยเขาโดยการกระทำแต่โดยความเชื่อในพระคริสต์ พวกเขาจะทำตามใจชอบ พวกเขาพูดว่า “ เดียวก่อน ชัก คุณเปิดประตูแบบนี้และคนจะทำการชั่วร้ายหรือน่ากลัวทุกอย่างและให้เหตุผลสนับสนุนโดยพูดว่า ‘ พระคุณของพระองค์ปกคลุมทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าทำ ’ ”

ข้อคัดค้านนี้ไม่ใช่เรื่องใหม่ คำเทศนาของเปาโลเรื่องข่าวประเสริฐแห่งพระคุณท่ามกลางพวกต่างชาติทำให้เกิดการต่อต้านจากพวกยิวโดยทันที พวกยิวคิดว่าโดยการให้เสรีภาพเช่นนี้ พวกต่างชาติจะทำบ้าๆ เปโตรเองก็เห็นอันตรายของการตีความอย่างผิดๆ ในข่าวประเสริฐที่เปาโลประกาศ และในจดหมายฝากของเขาเขียนว่า

“ ดังที่เปาโลน้องที่รักของเราได้เขียนจดหมายถึงท่านทั้งหลายตามสติปัญญาซึ่งพระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่เขา นั้น ในจดหมายทุกฉบับของเขาก็ได้กล่าวถึงเหตุการณ์เหล่านี้ไว้แล้ว ในจดหมายเหล่านั้นมีบางข้อที่เข้าใจยาก ซึ่งคนทั้งหลายที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์และมีใจไม่แน่นอนมั่นคงได้บิดเบือนข้อความเสีย เหมือนอย่างที่เขาได้บิดเบือนข้ออื่นๆ ในพระคัมภีร์ อันเป็นเหตุให้ตนเองพินาศ ” (2 เปโตร 3:15-16)

โชคไม่ดีที่มักจะมีคนที่รับพระวาทะของพระเจ้าและบิดเบือนมันไปจากบริบท---ทำให้ตนเองพินาศ พวกเขาถือเอาข่าวประเสริฐที่เปาโลประกาศเป็นข้อแก้ตัวสำหรับชีวิตที่ปล่อยเต็มที่ในความบาป แต่ข่าวประเสริฐไม่มีวันถูกเข้าใจอย่างแท้จริงในทางนั้น

ท่านตายแล้ว

ในโรม 5 เปาโลเขียนถึงความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าโดยพระองค์ด้วยคำที่ดีเลิศและเข้มแข็ง ในข้อ 20 เขาระบุว่า

“ แต่ที่ใดมีบาปปรากฏมากขึ้น ที่นั่นพระคุณก็จะไพบูลย์ยิ่งขึ้น ”

ในข้อพระคำข้อแรกของบทถัดไป เขาจินตนาการถึงคนบางคนกล่าวว่า “ ให้เราออกไปและทำบาปมากขึ้นเพื่อพระคุณจะมีมากยิ่งขึ้น พระคุณอันไพบูลย์ของพระเจ้านำอสังกรย์จริงๆ มาให้โอกาสให้พระคุณเพิ่มพูนจริงๆกันเถอะ ” เปาโลตอบที่มีผลเป็นว่า “ อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย พวกเราที่ตายต่อบาปแล้วจะมีชีวิตในบาปต่อไปอย่างไรได้ ? ” (โรม 6:2) คำตอบของเขามีคุณแก่สำคัญสำหรับการเดินและประสบการณ์ชีวิตคริสเตียน

สมมติว่าข้าพเจ้าถูกจับในการปล้นธนาคาร ข้าพเจ้าถูกส่งเข้าคุกและถูกขึ้นศาล หลังจากหลายสัปดาห์ผ่านไป คณะลูกขุนเข้ามาพร้อมด้วยคำตัดสิน “ เราพบว่าเรามีความผิด ” ผู้พิพากษาจะนัดวันที่ข้าพเจ้าจะถูกพิพากษา ข้าพเจ้าอาจต้องติดคุก 5 ปีถึงตลอดชีวิต เพราะข้าพเจ้าใช้ปืนยิงทะเลือดานทำให้พนักงานธนาคารตกใจกลัว ในที่สุด วันนั้นก็มาถึงเมื่อข้าพเจ้าต้องไปปรากฏตัวต่อหน้าผู้พิพากษาเพื่อฟังคำพิพากษา

กฎหมายได้ทำงานของมัน มันจับและประณามคนทำผิด ข้าพเจ้าเข้าไปในศาลและผู้พิพากษากล่าวว่า “ ขอให้จำเลยลุกขึ้น ” ข้าพเจ้ายืนขึ้นและเขาพูดว่า “ ศาลพบว่าคุณมีความผิดและคุณถูกพิพากษาให้ถูกจำคุก 5 ปีถึงตลอดชีวิตในเรือนจำของรัฐ ” ข่าวนี้น่ามากจนข้าพเจ้าเกิดหัวใจวายและตายทันที

ศาลเก็บศพของข้าพเจ้าไว้ในคุกเป็นเวลา 5 ปีหรือ ? ไม่ ความตายของข้าพเจ้าโดยทันทีปลดปล่อยข้าพเจ้าเป็นอิสระจากการประกาศโทษของกฎหมาย คำตัดสินต่อข้าพเจ้าไม่มีอำนาจเหนือข้าพเจ้าอีกต่อไปเพราะข้าพเจ้าเป็นคนตาย

นี่คือประเด็นที่เปาโลพูดเกี่ยวกับพวกเราผู้ซึ่งถูกทำให้ชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า โดยทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์ และดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้พระคุณของพระองค์ เราไม่ได้ดำเนินชีวิตตามเนื้อหนังอีกต่อไปแล้ว ตัวเก่าของเราตายแล้ว ธรรมเนียมบัญญัติได้ คัดสินเราให้ตาย ข้อเรียกร้องของธรรมเนียมบัญญัติถูกทำให้บรรลุลแล้วเมื่อเราถูกตรึงไว้กับ พระคริสต์ ตัวเก่าของท่านและข้าพเจ้าถูกตรึงตายแล้ว ดังนั้น ถ้าตัวเก่าตายแล้ว แล้วเรา จะมีชีวิตในบาปอีกต่อไปได้อย่างไร? เราตายต่อชีวิตเก่าแล้ว

เปาโลเขียนว่า “ ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่ พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ” (กาลาเทีย 2:20)

เราไม่ดำเนินชีวิตเก่าที่เห็นแก่ตัวอีกต่อไป วันเวลาของการมีตนเองเป็นศูนย์กลางของเรา จบลงแล้ว เราไม่ดำเนินชีวิตตามเนื้อหนังอีกต่อไป ตอนนี้เราเป็นอิสระจากธรรมเนียมปฏิบัติ ธรรมชาติบาปของเราและความผิดที่น่ากลัวของเรา เพราะตัวเก่าที่สำคัญผิดของเราถูก ตรึงไว้กับพระเยซูคริสต์ เดียวนี้เราเดินตามพระเจ้าโดยการวางใจในพระเยซูเจ้า

ถ้าท่านตายแล้ว จงกระทำเหมือนเช่นนั้น

ความเชื่อที่นำข้าพเจ้าสู่การยืนอย่างชอบธรรมเบื้องพระพักตร์พระเจ้าคือความเชื่อที่ สำแดงตัวเองในพระราชกิจของพระเจ้า ถ้าข้าพเจ้ายังคงดำเนินชีวิตในเนื้อหนังตัวเก่าที่ สกปรกและเสื่อมทราม---ใช้พระคุณของพระเจ้าเป็นสื่อคลุมสำหรับวิถีชีวิตที่เต็มไปด้วย วัชระคณัตินหาของข้าพเจ้า---แล้วข้าพเจ้าก็หลอกลวงตนเอง ข้าพเจ้าไม่ใช่ลูกของพระ เจ้าอย่างแท้จริง ยากอบ 2:26 กล่าวว่า “ เพราะกายที่ปราศจากจิตวิญญาณนั้นไร้ชีพแล้ว ฉะนั้นใด ความเชื่อที่ปราศจากการประพฤติตามก็ไร้ผลฉนั้น ”

บุคคลผู้บังเกิดในพระวิญญาณของพระเจ้าจะสำแดงออกมาในวิถีชีวิตของเขา พระเยซู เจ้าตรัสว่า

“ (46) เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงเรียกเราว่า ‘ พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ’ แต่ไม่กระทำตามที่เรายกนั้น (47) ทุกคนที่มาหาเราและฟังคำของเราและกระทำตามคำนั้น เขาเปรียบเหมือนผู้ใด (48) เขาเปรียบเหมือนคนหนึ่งที่สร้างตึก เขาขุดลึกลงไปแล้วตั้งรากบนศิลา และน้ำมาท่วม กระแสน้ำไหลเชี่ยวกระทบกระทั่ง แต่ทำให้หวั่นไหวไม่ได้ เพราะได้สร้างไว้มั่นคง (49) ส่วนคนที่ได้ยินและมีได้กระทำตามเปรียบเหมือนคนหนึ่งที่สร้างตึกบนดินไม่ก่อราก เมื่อกระแสน้ำไหลเชี่ยวกระทบกระทั่งตึกนั้น ตึกนั้นก็พังทลายลงทันทีและความพินาศของตึกนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก ” (ลูกา 6:46-49)

อัครสาวกยอห์นเขียนว่า

“ (3) เรามั่นใจได้ว่าเราคู่กับพระองค์โดยข้อนี้คือถ้าเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ (4) คนใดที่กล่าวว่า ‘ ข้าพเจ้าคู่กับพระองค์ ’ แต่มิได้ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ คนนั้นเป็นคนพวมุสาและความจริงไม่ได้อยู่ในคนนั้นเลย ” (1 ยอห์น 2:3-4)

และสองครั้งในจดหมายฉบับเดียวกันนั้น ยอห์นเพิ่มเติมว่าผู้ใดบังเกิดจากพระเจ้าไม่สามารถทำบาป (1 ยอห์น 3:9, 5:18) อย่าสับสนเรื่องพระคุณพระเจ้า จงเชื่อและวางใจในพระเยซูคริสต์ในฐานะพระเจ้าและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของท่านและเดินในความใหม่ของความสัมพันธ์นั้น

รักพระเจ้าและทำสิ่งที่ท่านเต็มใจ

ณ จุดนี้ บางคนอาจถามว่า “ ถ้าการกระทำดีของเราไม่ช่วยเราให้รอด อะไรจะป้องกันเราจากการวิ่งไปทั่ว สุบบูห์รี่ ดิมเฮลล์ลองหรือนั่งแกร่วอยู่ตามบาร์ล่ะ ? ” มันไม่ใช่ที่ข้าพเจ้าไม่สามารถทำสิ่งเหล่านี้ ข้าพเจ้าเพียงแต่ไม่มีความอยาก ความรักของพระคริสต์ผลักดันข้าพเจ้าให้ดำเนินชีวิตที่เป็นที่พอพระทัยพระองค์ การได้ลิ้มรสความดีของความ

รักของพระองค์ทำให้ข้าพเจ้าไม่ต้องการเดินหนีไปจากพระองค์ ข้าพเจ้าอยากเข้าใกล้ชีวิต
พระเยซูเจ้ามากที่สุดที่เป็นไปได้เพราะข้าพเจ้ารักพระองค์และพระองค์ทรงรักข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าไม่ต้องการเกี่ยวข้องกับอะไรก็ตามที่จะไม่ถวายเกียรติพระองค์

ข้าพเจ้าดำเนินชีวิตที่ซื่อตรงมากขึ้นภายใต้พระคุณมากกว่าที่ข้าพเจ้าเคยดำเนินภายใต้
ธรรมบัญญัติ ภายใต้ความสัมพันธ์ทางธรรมบัญญัติ ข้าพเจ้ามักไปจนสุดขีดจำกัดของ
ธรรมบัญญัติ ข้าพเจ้าพยายามทำให้แน่ใจว่าการกระทำใดถูกหรือผิดเสมอ ข้าพเจ้ามัก
มองหาทางออก ข้าพเจ้าให้เหตุผลและพิสูจน์ว่าสิ่งที่ข้าพเจ้าทำถูกต้อง ข้าพเจ้าดำเนิน
ชีวิตเต็มขีดจำกัดทางธรรมบัญญัติและบวกเพิ่มอีกเล็กน้อย

ความสัมพันธ์ด้วยความรักกับพระเจ้าแตกต่างจากนั้นมาก ข้าพเจ้าไม่ได้แย้งว่าสิ่งนั้นผิด
หรือถูกอีกต่อไป แต่ข้าพเจ้าพบตัวเองถามว่า “ นี่เป็นที่พอพระทัยพระบิดาของข้าพเจ้า
หรือไม่ ? ข้าพเจ้ารักพระองค์และปรารถนาเป็นที่พอพระทัย พระองค์ทรงรักข้าพเจ้า
มากจนข้าพเจ้าไม่อยากจะให้พระองค์เจ็บปวดอีก พระบิดาจะพอพระทัยหรือไม่ถ้า
ข้าพเจ้าทำสิ่งนี้ ? ” บางครั้งแม้ในเรื่องที่ธรรมบัญญัตินิ่งเงียบ หัวใจก็บอกข้าพเจ้าว่าพระ
เจ้าคงเศร้าใจ ถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งที่ข้าพเจ้ากำลังคิดอยู่

ความสัมพันธ์ด้วยความรักเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงแสวงหากับเราแต่ละคน พระองค์ไม่
ต้องการผูกมัดท่านด้วยธรรมบัญญัติ พระองค์ต้องการดึงท่านมาหาพระองค์ด้วยความ
รัก นี่คือข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า ความชอบธรรมที่พระเจ้าบรรจุให้เรา
นอกเหนือจากธรรมบัญญัติ

พวกเราจำนวนมากล้มเหลวที่จะเข้าใจว่าความรักเป็นแรงจูงใจเพื่อความดีที่แท้จริงอัน
เดียว ความกลัวไม่ได้เป็นแรงผลักดันเบื้องต้นในชีวิตคริสเตียน ถ้าเราเป็นคนดีเพียง
เพราะเรากลัวที่จะเป็นคนไม่ดี นั่นไม่ใช่ความชอบธรรมที่แท้จริง เราสามารถมีการ

กระทำภายนอกที่รอบคอบเป็นสิ่งปกปิดแรงจูงใจที่ผิดและบิดเบือน ถ้าความกลัวในผลที่ตามมาเป็นเพียงสิ่งเดียวที่ควบคุมเราอยู่ เราอาจเป็นเพียงตัวอย่างของความชั่วร้ายภายใต้การควบคุม นั่นไม่ใช่ความดีที่แท้จริง ความดีที่แท้จริงถูกจูงใจด้วยความรักเท่านั้น ถ้าทางเลือกทางศีลธรรมของเราขึ้นอยู่กับความรักที่เราร้อนและความปรารถนาที่จะละเว้นจากสิ่งที่ทำให้หัวใจของพระเจ้าเศร้า เราก็ค้นพบแรงจูงใจที่แท้จริงของความชอบธรรม

ผลของพระวิญญาณคือความรัก ลักษณะเด่นอย่างหนึ่งของความรักคือความดี เมื่อเราสำนึกถึงความรัก เราจะมีประสบการณ์ในความชื่นชมยินดี เมื่อความรักยึดครองชีวิตเรา เรารู้จักสันติสุข การแสดงออกของความรักคือความอดทนและอดกลั้น ลักษณะของความรักคือความอ่อนสุภาพและความปราณี อย่างน้อยที่สุดก็คือเมื่อพระวิญญาณสร้างผลของพระองค์ในเรา ความต้องการสำหรับภาวะภายนอกเช่นธรรมเนียมปฏิบัติก็หมดไป *ธรรมเนียมปฏิบัติบรรลุผลแล้วโดยความรัก*

ดังนั้น เราพบการค้นพบอันอัศจรรย์ : ชีวิตชอบธรรมไม่เป็นภาระต่อเราอีกต่อไป แต่เป็นความชื่นชมยินดีเพราะเรามีความสัมพันธ์แห่งความรักกับพระเยซูเจ้า

ปัญหาที่ยังเหลืออยู่

เป็นไปได้สำหรับเราที่จะได้รู้จักและมีประสบการณ์ในพระคุณของพระเจ้า เราสามารถมีชีวิตในความชื่นชมยินดีและสันติสุขของการถูกทำให้ชอบธรรมด้วยความเชื่อในพระเยซูคริสต์และความมั่นใจในการยืนอย่างชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าในพระองค์ ความมั่นใจมาจากความรู้ว่าข้าพเจ้าถูกตรึงไว้แล้วกับพระคริสต์ ชีวิตที่ถูกครอบงำโดยเนื้อหาของข้าพเจ้าตายแล้วและตอนนี้ข้าพเจ้าดำเนินชีวิตใหม่ที่ครอบครองโดยพระวิญญาณของพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้ามีธรรมชาติใหม่ ธรรมชาติของพระเยซูคริสต์

“ เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดที่เก่าๆ ก็ล่วงไป นี่แน่ะ กลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น ” (2 โครินธ์ 5:17)

นี่คือความจริงที่ปลดปล่อยอย่างไม่น่าเชื่อ

แต่ข้าพเจ้ายังคงมีปัญหา ข้าพเจ้ายังอยู่ในร่างกายนี้และตราบใดที่ข้าพเจ้าอยู่ในสถานะนี้ ข้าพเจ้าก็ยังขึ้นอยู่กับพลังที่ทรงอำนาจของแรงขับเคลื่อนทางกายของข้าพเจ้า ดังนั้น เกิดสงครามขึ้นภายในข้าพเจ้า เนื้อหนังหิบบีนของมันและเริ่มยิง เนื้อหนังของข้าพเจ้า--- ตัวเก่าของข้าพเจ้า---ตายแล้ว แต่ราวกับว่าข้าพเจ้าต้องแบกซากศพตัวเก่านี้ไปกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเป็นเหมือนหุ่นส่วนของแซม แมคกี มีชีวิตกับ “ ศพที่ซ่อนอยู่ครั้งหนึ่งซึ่งเขาไม่สามารถกำจัดมันทิ้งได้ ”

มันสำคัญมากที่ต้องจำไว้ว่าพระคัมภีร์สร้างความแตกต่างที่สำคัญ : จิตวิญญาณของข้าพเจ้าถูกไถ่แล้ว แต่ร่างกายของข้าพเจ้ายังไม่ถูกไถ่ นั่นสร้างความขัดแย้งอย่างยิ่ง เปาโลกล่าวในโรม

“ (22) เรา^{รู้}อยู่ว่าบรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้นกำลังคร่ำครวญและผจญความทุกข์ยากด้วยกันมาจนทุกวันนี้ (23) และไม่ใช่เท่านั้น แต่เราทั้งหลายเองด้วย ผู้ได้รับพระวิญญาณเป็นผลแรก ตัวเราเองก็ยังคร่ำครวญคอยการที่พระเจ้าทรงให้เป็นบุตรคือที่จะทรงให้กายของเราทั้งหลายรอดตาย ” (โรม 8:22-23)

บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้าคร่ำครวญและร้องไห้ต่อพระพักตร์พระเจ้าเพราะความอ่อนแอของเนื้อหนังข้าพเจ้า

หลังจากที่พระเยซูเจ้าอธิษฐานในสวนเกทเสมนี พระองค์กลับมาหาสาวกและพบว่าพวกเขาหลับอยู่ พระองค์ตรัสกับเปโตรว่า

“ ซีโมนเอ๋ย ท่านนอนหลับหรือ ? จงคอยเฝ้าอยู่สักห่มเดียวไม่ได้หรือ ? ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกการทดลอง จิตวิญญาณพร้อมแล้วก็จริง แต่กายยังอ่อนกำลัง ” (มาระโก 14:37-38)

ไม่มีคำพูดใดที่จริงกว่านี้อีกแล้ว จิตวิญญาณของข้าพเจ้าเต็มใจแต่เนื้อหนังของข้าพเจ้าอ่อนแอ ข้าพเจ้าคร่ำครวญและตรากตรำ และข้าพเจ้าพูดว่า “ โอ พระเจ้า ขอทรงเร่งวันที่พระองค์จะช่วยกู้ข้าพระองค์จากร่างกายที่เสื่อมทรามนี้ด้วยเถิด ” ข้าพเจ้าอยากกำจัดซากศพแก่นี้

วันหนึ่ง เราทุกคนจะเป็นอิสระจากธรรมชาติที่ลึ่มลงของเรา พระคัมภีร์บอกว่า

“ (53) เพราะว่าสิ่งซึ่งเนาเปื่อยนี้ต้องสวมซึ่งไม่เนาเปื่อย และสภาพมตะนี้ต้องสวมสภาพอมตะ (54) เมื่อสิ่งซึ่งเนาเปื่อยนี้ จะสวมซึ่งไม่เนาเปื่อย และสภาพมตะนี้จะสวมสภาพอมตะ เมื่อนั้นตามซึ่งเขียนไว้ในพระคัมภีร์จะสำเร็จว่า ความตายก็ถูกกลืนถึงปราศแล้ว (55) โอ มัจจุราชเอ๋ย ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ มัจจุราชเอ๋ย เหล็กไนของเจ้าอยู่ที่ไหน (56) เหล็กไนของความตายนั้นคือบาป และฤทธิ์ของบาปคือธรรมบัญญัติ (57) สาธุการแก่พระเจ้าผู้ทรงประทานชัยชนะแก่เราทั้งหลายโดยพระเยซูคริสตเจ้าของเรา ” (1 โครินธ์ 15:53-57)

ในระหว่างนั้น ทั้งหมดไม่ได้สูญเสีย ในช่วงเวลาแห่งความอ่อนแอของข้าพเจ้า พระวิญญาณยกความมุ่งมั่นและฤทธานุภาพขึ้น และจิตใจของข้าพเจ้าก็หันไปหาพระเจ้า ข้าพเจ้าแสวงหาความช่วยเหลือและกำลังของพระองค์ ข้าพเจ้าเริ่มมีประสบการณ์ในชัยชนะของพระองค์ ข้าพเจ้าได้พบว่าข้าพเจ้าต้องพึ่งในกำลังและฤทธิ์อำนาจของพระเยซูคริสต์ทุกวันเพื่อดำเนินชีวิตที่พระองค์ต้องการให้ข้าพเจ้าดำเนิน ไม่มีที่ให้ข้าพเจ้าวางชีวิตเหมือนเข้าเกียร์ว่างและเรื่อยเรื่อย ทันทีที่ข้าพเจ้าทำ เนื้อหนังก็เริ่มลุกขึ้นและช่วงชิงอำนาจและสิทธิอำนาจ ข้าพเจ้าต้องควบคุมความต้องการทางกายให้เชื่อง มิฉะนั้นมันจะครอบครองเหนือข้าพเจ้า เปาโลเขียนว่า

“ แต่ข้าพเจ้าก็ทบทวีร่างกายให้มันแข็งจนอยู่มือ เพราะเกรงว่าเมื่อข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเป็นคนที่ใช้การไม่ได้ ” (1 โครินธ์ 9:27)

ตอนนี้ถ้าข้าพเจ้าไม่ระวังตัวและพบตัวเองยอมแพ้ต่อเนื้อหนังอีก นั่นหมายความว่า ข้าพเจ้าไม่ได้รับความรอดอีกต่อไปใช่ไหม ? ข้าพเจ้าต้องได้รับความรอดอีกครั้งใช่ไหม ? ไม่ใช่ ข้าพเจ้ายังคงเชื่อในพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้ายังคงรักพระเจ้าและความเชื่อของข้าพเจ้ายังคงให้ความชอบธรรมแก่ข้าพเจ้า มันแน่ชัดว่าเนื่องจากความเชื่อของข้าพเจ้า และชีวิตใหม่ในพระคริสต์ของข้าพเจ้า เนื้อหนังของข้าพเจ้าไม่สามารถบงการข้าพเจ้าอีกต่อไป

แม้ว่าข้าพเจ้าอาจตกลงในหลุมเป็นช่วงเวลาสั้นๆ ข้าพเจ้าไม่สามารถอยู่ที่นั่น พระเจ้าไม่ปล่อยให้ข้าพเจ้าคงอยู่ในสถานะนั้น พระองค์ไม่ยอมให้ข้าพเจ้ายังคงทำบางสิ่งที่ข้าพเจ้าชอบทำ ซึ่งคนอื่นก็ทำ พวกเขาอาจทำมันและคงทำมันต่อไปแต่ข้าพเจ้าไม่ พระเจ้าจะทำให้แน่ใจว่าข้าพเจ้าไม่ทำเช่นนั้น ถ้าข้าพเจ้าพยายามทำตามวิถีของโลกและทำสิ่งที่ฝูงชน “ ที่ดำเนินชีวิตรวดเร็ว ” ทำ ข้าพเจ้าอาจล้มลงต่อมันหรือเกลียดมันหรือถูกยึดจับ เพราะพระองค์ทรงรักเราและเราเป็นลูกของพระองค์ เราไม่สามารถทำบาปเหมือนที่โลกทำได้อีกต่อไป

ไม่มีมาตรฐานเลยหรือ ?

บางคนยังคงเตร็ดเตร่ไป ดังนั้น ถ้าเราภายใต้พระคุณ เราจะสามารถละเลยมาตรฐานการกระทำส่วนบุคคลของพระเจ้าได้หรือไม่ ? ไม่มีทาง ในความสัมพันธ์ใหม่ของเรา เราได้รับพลังของฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าและการสถิตอยู่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในพระคริสต์เราได้รับธรรมชาติใหม่ที่ต้องการดำเนินชีวิตที่สอดคล้องกับความรักและความบริสุทธิ์ของพระเจ้า โดยทางฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราไม่จำเป็นต้องตั้งเครียดและดิ้นรนที่จะทำสิ่งที่ถูกต้องอีกต่อไป นั่นคือสิ่งที่ย่อหั้นหมายถึงเมื่อเขาเขียนว่า

“ เพราะนี่แหละเป็นความรักต่อพระเจ้าคือที่เราทั้งหลายประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์และพระบัญญัติของพระองค์นั้นไม่เป็นภาระ ”

(1 ยอห์น 5:3)

การสถิตอยู่ของพระเจ้าภายในเราให้อำนาจเราที่จะเลือกสิ่งที่ถูกต้องและละเว้นจากความชั่วร้าย

คนเหล่านั้นที่อ่านเรื่องคลาสสิกน่าจะคุ้นเคยกับเรื่องของยูลิสซีส ระหว่างการเดินทางของเขา นักผจญภัยยุคโบราณคนนี้ได้ยินเรื่องของเกาะนางเงือก---หญิงมีเสน่ห์หล่อให้ตายผู้ร้องเพลงไพเราะจนพวกกลาสีที่แล่นเรือผ่านไปจะหันเรือเข้าหาฝั่งและชนหินโสโครกจน ไม่มีใครเคยได้ยินเสียงเพลงของเหล่านางเงือกและยังมีชีวิตอยู่ นี่เหมือนเป็นการทำทนายที่ควรค่าสำหรับคนกล้าอย่างยูลิสซีส เขาตัดสินใจที่จะเป็นคนแรกที่ได้ยินเสียงเพลงนี้และรอดชีวิต

เพื่อบรรลุเป้าหมายของเขา ยูลิสซีสใช้ขี้ผึ้งอุดหูลูกเรือของเขาและสังคนของเขาให้มัดเขาให้แน่นกับเสาเรือ ในขณะที่พวกเขาแล่นเรือผ่านเกาะนางเงือก เสียงเพลงที่ล่อลวงก็เริ่มขึ้น ยูลิสซีสเริ่มดึงเชือกอย่างแรง คืบรนเพื่อให้หลุดออกจากเชือกเพื่อเขาจะว่ายน้ำขึ้นฝั่ง เขาคิดว่าลูกเรือของเขาให้หันเรือเข้าไปหาหินโสโครก แต่ขี้ผึ้งป้องกันพวกเขาไม่ให้ได้ยินเสียงร้องของเขา ยูลิสซีสยังคงต่อสู้กับเชือกที่มัดจนกระทั่งเรือแล่นออกไปสู่เขตปลอดภัย---แต่หลังจากนั้นเขาถูกหลอกหลอนโดยความทรงจำของเสียงเพลงที่ล่อลวงตลอดมา

เรื่องลึกลับของกรีกยังเล่าถึงเรืออีกลำที่ผ่านเกาะนั้นแต่รอดชีวิต ในขณะที่ลูกเรือของมันกำลังถูกดึงโดยบทเพลงความตายไปสู่หายนะที่สันดอน ชายที่มีพรสวรรค์บนเรือชื่อ ออร์ฟีสคว่ำพิณและเริ่มเล่น เสียงเพลงของออร์ฟีสไพเราะกว่าเพลงของนางเงือกจนลูกเรือหันเรือออกไปจากหินโสโครกและแล่นไปยังที่ปลอดภัย โดยมีความปลื้มปิติในบทเพลงใหม่ที่ให้ชีวิต

เมื่อเราเผชิญกับการดิ่งของการทดลอง พวกเราส่วนใหญ่สามารถเชื่อมโยงกับยูลิสซีส หรือออร์ฟีส สำหรับคน เพลงนางเงือกของโลกมีแรงดึงดูดใจที่แทบจะต่อต้านไม่ได้ พวกเขาพบตัวเองถูกผูกมัดไว้โดยธรรมเนียมปฏิบัติ แต่พยายามดิ้นสู้กับกฎเกณฑ์เมื่อถูกล่อลวงโดยอำนาจของเนื้อหนัง ความหวังเดียวของพวกเขาอยู่ในธรรมเนียมปฏิบัติที่ดิ่งเขากลับ

แต่มีคนเหล่านั้นที่ได้ยินเพลงใหม่---บทเพลงแห่งสวรรค์ในหัวใจของเขา พวกเขาค้นพบว่าความรักของพระเยซูคริสต์เข้มแข็งและน่าพอใจอย่างยิ่งจนแม้ว่าโลกยังคงดึงดูดใจ พวกเขายินดีทิ้งโลกไว้เบื้องหลังเพื่อพวกเขาจะถูกนำอย่างมีฤทธิ์อำนาจเข้าสู่การสถิตอยู่อันงดงามของพระเจ้า พวกเขาไม่ต้องถูกผูกมัด พวกเขาไม่ดิ้นสู้กับเชือกที่ผูกมัด พวกเขาได้ค้นพบความประเสริฐของการเดินกับพระเจ้าด้วยความสัมพันธ์สนิท

ความชื่นชมยินดีของความเป็นหนึ่งเดียวในพระคริสต์เช่นนี้เหนือกว่าทุกสิ่งในโลกหรือเนื้อหนังสามารถเสนอได้ การล่อลวงและการดึงดูดใจของบาปสูญเสียนำอำนาจของมัน คนเหล่านั้นผู้ค้นพบการบรรลุลผลเช่นนี้ไม่ต้องการธรรมเนียมปฏิบัติอีกต่อไป แทนที่จะทำตามข้อบังคับที่กล่าวว่า “ อย่าทูลติสรีระเพื่อนบ้านของท่าน ” พวกเขาไม่ต้องการทำ เพราะหัวใจของเขาได้รับสัมผัสโดยความรักของพระเจ้า พวกเขาต้องการเห็นเพื่อนบ้านของเขาปลอดภัย

เมื่อวันก่อนข้าพเจ้าได้เห็นเหตุการณ์นี้เกิดขึ้น ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังขับรถไปตามถนนที่วุ่นวายใกล้ Calvary Chapel รถคันหนึ่งแซงเข้ามาหน้าข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าต้องเบรคกระทันหัน หญิงชราตัวเล็กขับรถคันนั้น เธอไม่เห็นข้าพเจ้าหรือคนอื่นที่เธอเกือบจับชน ถ้าคนจับคนอื่นไม่ได้ให้ความสนใจอย่างมาก มันคงเกิดอุบัติเหตุที่น่ากลัว เธอขับรถแย่มากจนข้าพเจ้าต้องอธิษฐาน “ พระองค์เจ้าข้า โปรดช่วยหญิงชราคนนั้นให้กลับถึงบ้านอย่างปลอดภัยด้วย ” คนที่รู้จักข้าพเจ้าจะเป็นพยานว่าทัศนคติที่ห่วงใยของข้าพเจ้าในสถานการณ์เช่นนั้นต้องเป็นปาฏิหาริย์แน่ มันยอดเยี่ยมที่สามารถมีประสบการณ์ในการเปลี่ยนแปลงที่นำมาด้วยความสัมพันธ์ด้วยความรักกับพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์

ความรักที่มั่นคง

เพราะพระคริสต์ เราสามารถมีประสบการณ์ความเป็นหนึ่งเดียวอย่างแท้จริงกับพระเจ้า พระเจ้าไม่ได้อยู่ไกลที่เราในช่วงเวลาหนึ่งและอยู่ห่างไกลในเวลาถัดไป และแม้ว่าเราจะล้มเหลว แม้ว่าเรายังคงอ่อนแอในหลายด้าน การยืนอย่างชอบธรรมเบื้องพระพักตร์พระเจ้าของเราไม่แปรเปลี่ยนตามทัศนคติที่เคลื่อนไปหรืออารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงของเรา ความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าแน่นอนและมั่นคงเพราะไม่ได้ขึ้นอยู่กับผลงานของเราหรือตัวเรา ความสัมพันธ์ของเราขึ้นอยู่กับการกระทำของพระเยซูคริสต์เพื่อเรา พระองค์รับแบกบาปของเราไว้บนพระองค์และตายแทนเราเพื่อทำให้ความรอดของเรา โดยความเชื่อเป็นจริง เราสามารถทิ้งบุคลิกภาพทางจิตที่กล่าวว่าพระเจ้ารักเราเมื่อเราเป็นคนดีเท่านั้นและปฏิเสธเราเมื่อเราเป็นคนไม่ดี

ข้าพเจ้าโทรหาหลานสาวก่อนข้างบ่อย ข้าพเจ้าชอบคุยกับเธอตอนเช้าและถามว่าสิ่งต่างๆ เป็นอย่างไร บางครั้งเมื่อข้าพเจ้าคุยกับเธอ เธอบอกว่า “ คุณปู่คะ วันนี้หนูเป็นเด็กหน้าบูดบึ้ง ” ข้าพเจ้ารักเธอน้อยลงเช่นนี้หรือ ? เธอรู้ว่าเธออารมณ์ไม่ดี แต่สิ่งนี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงความรักของข้าพเจ้าต่อเธอแม้แต่น้อย และข้าพเจ้าก็ไม่ได้รักเธอมากขึ้นเมื่อเธอเป็นนางฟ้าตัวน้อยที่อ่อนหวาน ข้าพเจ้าเพียงแคร์รักเธอ ข้าพเจ้ารักเธอแม้เธอบูดบึ้งและข้าพเจ้ารักเธอเมื่อเธออ่อนหวาน

พระเจ้ามองดูเราแบบเดียวกัน เมื่อเราอารมณ์ไม่ดี เรามักคิดว่า พระเจ้าคงไม่รักข้าพเจ้า วันนี้ ข้าพเจ้ายังไม่รักตัวเองเลย ข้าพเจ้าน่าสังเวช ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ใครอยู่รอบตัว เรายังมักคิดว่าพระเจ้าไม่รักเราเมื่อเราล้มเหลว ไม่ใช่เช่นนั้น ถ้าการยืนอยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้าของเราขึ้นอยู่กับผลงานของเรา มันก็ไม่มีค่าสำหรับพระเยซูคริสต์ที่ต้องตาย

เมื่อพระเยซูเจ้าถือว่าความเชื่อของเราเป็นความชอบธรรม พระองค์ประทาน
ความสัมพันธ์แห่งความรักที่มั่นคงและสวยงามกับพระองค์แก่เรา เรายินดีในฐานะนั้นที่
บอกว่า “เข้ามาและนั่งลง ให้เราช่วยเจ้า ให้เราเสริมกำลังเจ้า ”

พระเจ้ารักท่าน ท่านเป็นที่รักยิ่งของพระองค์จนพระองค์เลือกท่านและเรียกท่านให้เป็น
ของพระองค์ชั่ววันรันคร นั่นคือเหตุผลที่พระคุณของพระเจ้าไม่ได้นำไปสู่การดำเนินชีวิต
อย่างไม่ยับยั้ง มีความชื่นชมยินดีมากกว่าในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดมากกว่าในบาป

บทที่ 11

พระคุณ : ทู่นระเบิดและกับระเบิด

ดูเหมือนมักมีคนที่ยืนพร้อมอยู่ที่จะเคลื่อนเข้าสู่ดินแดนที่ต้องเก็บเกี่ยวเพื่อเก็บรวบรวมพืชผล

ในที่จอดรถของ Calvary Chapel เรามักพบคนแจกใบปลิวซึ่งสนับสนุนหลักคำสอนประหลาด บางครั้งเราก็เห็นคนยืนในทางรถวิ่งเข้าและพยายามยื่นเอกสารหลักคำสอนแก่คนที่มาโบสถ์ขณะที่กำลังเข้ามาที่โบสถ์ เรามักถามว่า “ทำไมคุณไปที่โบสถ์เพื่อแจกใบปลิวของคุณล่ะ ?” ถ้าเราจัดงานพิเศษและวางแผนที่จะแจกใบปลิวเพื่อประกาศ เราจะส่งเด็ก ๆ ของเราไปยังชายหาดและศูนย์การค้า---ไม่ใช่ไปยังโบสถ์อื่น ทำไมท่านจึงไปที่คริสตจักรหนึ่งเพื่อพยายามดึงคนที่ไปที่นั่นอยู่แล้วออกไปล่ะ ?

ถ้าท่านมีหลักคำสอนที่สำคัญที่ท่านรู้สึกว่าคุณอื่นต้องเข้าใจและเชื่อ แทนที่จะพยายามเปลี่ยนใจเรา ทำไมไม่ให้สิทธิพิเศษแก่เราที่จะได้เห็นว่าคุณจริงนั้นเปลี่ยนแปลงชีวิตของท่านให้เป็นตามพระฉายของพระเยซูคริสต์ ? ให้เราเห็นว่าความจริงนั้นแสดงออกในชีวิตของท่าน เมื่อเราเห็นความมุ่งมั่นที่ประเสริฐของท่านและการเดินอย่างคิดสนิทกับพระเจ้าของท่าน เราจะถามท่านเองว่าเกิดอะไรขึ้นเพราะท่านมีบางสิ่งที่เราต้องการ

น่าเศร้า คนไม่พอใจที่จะทำเช่นนั้น ช่างน่าเศร้าที่พวกเขา รู้สึกว่าพวกเขาได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้าให้ฉีกพระกายของพระคริสต์ออกเพื่อการชกจู่อีกอย่างหนึ่ง นั่นคือเหตุผลที่พันธสัญญาใหม่เต็มไปด้วยคำเตือนและการตักเตือนสำหรับผู้สอนเทียมเท็จและวิธีการที่ฉลาดแกมโกงและนำหลงใหลของเขา

ท่านสามารถแน่ใจได้

ทุกลัทธินอกรีตบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์ โดยปกติ ลัทธิเหล่านี้เน้นอย่างมากในการกระทำและความชอบธรรมที่เกี่ยวข้องกับการกระทำ ถ้าท่านถามบุคคลหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับหนึ่งในลัทธินี้ว่าเขาบังเกิดใหม่หรือไม่ เขามักจะตอบสนองว่า “ ฟีน้อง ท่านไม่รู้เรื่องนั้นจนกว่าท่านจะตาย เพราะท่านไม่รู้ว่างานสุดท้ายของท่านจะเป็นอะไร ” นั่นไม่เป็นเวลาที่น่ากลัวที่จะรู้หรือ ?

พระเจ้าต้องการให้เราแน่ใจในความรอดของเรา และถ้าเราพึ่งในพระเยซูคริสต์และพระราชกิจของพระองค์ เราก็ได้รับความรอด ถ้าความรอดของเราขึ้นอยู่กับการกระทำแล้ว ความแน่ใจก็เกินกว่าที่เราจะคว้าได้ ถ้าความรอดของเราขึ้นอยู่กับความสัตย์ซื่อต่อหลักข้อเชื่อหรือต่อระบบการกระทำ เราไม่รู้จุดหมายปลายทางนิรันดร์ของเราจนกว่าเราจะตาย---แล้วมันก็จะสายเกินไป แต่ถ้าความรอดของเราขึ้นอยู่กับความเชื่อในพระเยซูคริสต์และพระราชกิจของพระองค์เท่านั้น เราก็สามารถแน่ใจได้

ข้าพเจ้าไม่มั่นใจในการกระทำของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่มั่นใจในความชอบธรรมของตนเองของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามั่นใจในพระราชกิจของพระองค์และความชอบธรรมของพระองค์ ดังที่ผู้เขียนเพลงนมัสการเขียนว่า “ ความหวังของข้าพเจ้าไม่ได้ตั้งอยู่บนสิ่งใดนอกจากพระโลหิตและความชอบธรรมของพระเยซูเจ้า ข้าพเจ้าไม่กล้าวางใจโครงร่างที่อ่อนหวานที่สุด แต่พึ่งในพระนามพระเยซูทั้งหมด ” เปาโลเชื่อในความจริงนี้มากจนเขียนว่า

“ แม้แต่เราเองหรือทูตสวรรค์ ถ้าประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่ท่านไปแล้วนั้น ก็ต้องถูกสาปแช่ง ”
(กาลาเทีย 1:8)

คำที่แรงมาก เปาโลใช้คำว่า *anathema* ซึ่งหมายถึง “ สาปส่งไปนรกที่ต่ำที่สุด ”

สมมุติว่าทูตสวรรค์มานั่งบนเตียงของท่านคืนนี้ ท่านรู้สึกไม่ได้พักผ่อน ตื่นอยู่ และเห็น
สิ่งทรงสร้างที่เปล่งรัศมีนั่งที่ปลายเตียงของท่าน สูง 7 ฟุต ถ้าทูตสวรรค์พูดว่า “อย่ากลัว
เลย เรามาเพื่อแบ่งปันข่าวประเสริฐกับท่าน ท่านเป็นคนพิเศษ---พระเจ้าทรงเลือกท่าน
เพื่องานพิเศษ ถ้าท่านจะเพียงแต่เข้าร่วมและทำงานนี้เพื่อพระเจ้า พระองค์จะช่วยท่าน
ให้รอด ” ท่านจะสรุปว่าอย่างไร ? สิ่งหนึ่งแน่นอน : ทูตสวรรค์นี้ไม่ได้มาจากพระเจ้า
ขอให้เขาถูกสาปแช่ง

ไบเบิ้ลสอนว่าทางแห่งความรอดเป็นทางแคบ ถ้อยคำของเปาโลคัดค้านศาสนาแบบ
ง่าย ๆ ที่เป็นที่ยอมรับในปัจจุบันที่กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเชื่อว่าบุคคลที่ทำการที่เขารู้สึกว่าถูกต้อง
ในหัวใจของเขาจะเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า ” เปาโลกล่าวว่า

“ พระองค์ (พระคริสต์) เป็นศิลาที่ท่านทั้งหลายผู้เป็นช่างก่อได้ทอดทิ้ง
ซึ่งได้เป็นศิลามุมเอกแล้ว ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่น
ซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ไม่ทรงโปรดให้มีท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า ”
(กิจการ 4:11-12)

คนจำนวนมากในทุกวันนี้อาจตอบสนอง “ โอ เปโตร ท่านคับแคบเกินไป ท่านต้องการ
บอกข้าพเจ้าว่าพระเยซูเป็นทางเดียวเท่านั้นหรือ ? นั่นมันแคบเกินไป เปโตร ข้าพเจ้าไม่
สามารถทำตามนั้นได้ ” เช่นนั้นก็จึงถูกสาปแช่ง พวกเขาตอบว่า “ แต่นั่นเป็นคำที่บาดหู
มาก มันแคบเกินไป พระเยซูใจกว้างกว่านั้นแน่นอน ” แต่พระเยซูเจ้าเองเป็นผู้ตรัสว่า
“ เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากจะมา
ทางเรา ” (ยอห์น 14:6) และเป็นพระเยซูเจ้าที่ตรัสว่า

“ จงเข้าไปทางประตูแคบ เพราะว่าประตูใหญ่และทางกว้างซึ่งนำไปถึงความ
พินาศ และคนที่เข้าไปทางนั้นมีมาก เพราะว่าประตูซึ่งนำไปถึงชีวิตนั้นก็
คับและทางก็แคบ ผู้ที่หาพบก็มีน้อย ” (มัทธิว 7:13-14)

เปาโลกล่าวอย่างถูกต้องมาโดยตลอด แม้แต่ทุกวันนี้เราก็แทบจะได้ยินเขาขอร้องชาวกาลาเทีย “ คุณเกิด ข้าพเจ้าจะกล่าวอีกครั้ง ถ้าข้าพเจ้าหรือทูตสวรรค์หรือใครก็ตามมา และพูดอย่างอื่นกับท่าน---สิ่งที่ทำให้ท่านพึงตัวเอง พึ่งการกระทำของตัวเอง พึ่งความดีของตัวเอง พึ่งความชอบธรรมของตัวเอง พึ่งการรักษาธรรมเนียมปฏิบัติ พึ่งการเข้าสู่หน้ต พึ่งการทำตามพิธีกรรม พึ่งการเข้าร่วมกลุ่มบางกลุ่ม พึ่งการให้ทานของตัวเอง---ให้คนที่พูดนั้นถูกสาปแช่ง ”

ทำไมเปาโลจึงมีใจแข็งเช่นนี้ ? เพราะพระเจ้าทรงยอมรับเราดังที่เราเป็น---เมื่อเราเชื่อในพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระองค์ โดยความเชื่อของเราในพระองค์ พระองค์ทรงชำระเราจากบาปทั้งปวงและพระองค์ทรงรับเรา พระเจ้าปรารถนาที่จะมอบความมั่งคั่งและความบริบูรณ์แห่งความรักของพระองค์ให้เรา---ไม่ใช่เพราะเราสมควรได้รับ แต่เพราะพระองค์ทรงรักเรา นี่คือข่าวประเสริฐแห่งพระคุณในพระเยซูคริสต์

มึนนำประหลาดใจ

ท่านเคยสงสัยหรือไม่ว่าทำไมหลักคำสอนที่สอนว่าการกระทำดีเป็นพื้นฐานสำหรับการสัมพันธ์กับพระเจ้าจึงดูเหมือนได้รับตำแหน่งที่มั่นคงในชีวิตผู้คน ? ข้าพเจ้าสารภาพว่าข้าพเจ้าสงสัย

ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเปาโลก็สงสัยเช่นกัน เพราะเขาพูดกับชาวกาลาเทียว่า

“ ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจที่พวกท่านพากันละทิ้งพระองค์ไปอย่างรวดเร็ว พระองค์ทรงเรียกท่านมาโดยพระคุณของพระคริสต์ แต่ท่านกลับไปหาข่าวประเสริฐอื่นเสีย ” (กาลาเทีย 1:6)

นำประหลาดใจที่ผู้คนอาจทิ้งพระคุณของพระคริสต์เพื่อข่าวประเสริฐอื่น---โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อ “ ข่าวประเสริฐ ” นี้ไม่ใช่ข่าวดี

เมื่อใดก็ตามที่บุคคลหนึ่งพูดว่า “ ดีที่จะเชื่อในพระเยซูคริสต์ แต่มันต้องการมากกว่า นั้น ” จงระวัง นาติที่ท่านบอกข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้าต้องชอบธรรมและต้องพิสูจน์ตัวเองต่อ พระพักตร์พระเจ้าด้วยความบริสุทธิ์ของตัวเอง ท่านไม่ได้กำลังนำข้าพเจ้าไปหา พระเจ้า ท่านกำลังผลักข้าพเจ้าออกไปจากพระองค์ ข้าพเจ้าไม่ได้ชอบธรรมและไม่ได้ บริสุทธิ์ และไม่มีทางที่ข้าพเจ้าจะสามารถเป็นได้ ดังนั้น สิ่งที่ท่านกำลังบอกข้าพเจ้า ไม่ใช่ข่าวประเสริฐ มันห่างไกลจากข่าวประเสริฐ มันเป็นคำประกาศของความตาย

เปาโลไม่เข้าใจว่าทำไมใครบางคนจึงต้องการทิ้งความสัมพันธ์ด้วยความรักกับพระเจ้า เพื่อพยายามที่จะตั้งความสัมพันธ์ที่ขึ้นอยู่กับการกระทำ การเข้าสู่หน้ด หรือโดยการ รักษาธรรมบัญญัติ เขาเขียนว่า

“ ความจริงข่าวประเสริฐอื่นไม่มี แต่ว่ามีบางคนที่ทำให้ท่านยุ่งยาก และปรารถนาที่จะบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์ ” (กาลาเทีย 1:7)

ความรักเป็นอาวุธ

น่าประหลาดใจที่ผู้คนที่ข่าวประเสริฐที่แท้จริงเพื่อของปลอม แต่มันไม่ใช่ความลึกกลับ ว่าผู้สอนเทียมเท็จหาสาวกใหม่ได้บ่อยเพียงใด เปาโลชี้ว่าเทคนิคธรรมดาอันหนึ่งคือการใช้การเอาอกเอาใจ

“ คนเหล่านั้นเอาอกเอาใจท่านแต่ไม่ใช่ด้วยความหวังดี เขาอยากจะทำร้ายพวก ท่าน ” (กาลาเทีย 4:17)

คนเหล่านั้นที่ถูกดึงเข้าไปในลัทธินอกรีตมักบอกถึงการรดด้วยความรักและความสนใจ นำทางของเขาเมื่อลัทธินอกรีตมองว่าเขาเป็นผู้มีศักยภาพสูง อย่างไรก็ตาม เมื่อบุคคล หนึ่งให้คำมั่นกับกลุ่ม ความร้อนรนเปลี่ยนจากความรักไปเป็นการสั่งสอนหลักการ แทนที่จะเป็นการถูกท่วมทับด้วยการเอาอกเอาใจ ผู้กลับใจใหม่ถูกกดอยู่ภายใต้วินัยทาง ภายที่เข้มงวดและในที่สุดก็เหน็ดเหนื่อยจนถึงจุดหมดแรง ความรู้สึกใดๆ ของความเชื่อ

มันในตัวเองถูกฉีกดึงออกไป ที่บุคคลนั้นให้หัวใจให้หวงง่ายต่อการบิดเบือนทางจิต
วิญญาณของกลุ่ม

ความรักที่แสดงออกในตอนเริ่มแรกเป็นเพียงวิธีที่จะแยกบุคคลให้โดดเดี่ยวและนำเขา
หรือเธอเข้าอยู่ในพันธนาการ ถ้าคนใดไม่ทำตามโปรแกรม ความรักก็จบลงอย่าง
รวดเร็วและบุคคลก็พบตัวเองถูกแยกและขับออกไป ถ้าเขาล้มเหลวที่จะเชื่อตามการชัก
จูงใหม่ “ความรัก” ก็เปลี่ยนเป็นการเป็นปรปักษ์อย่างรวดเร็ว

ในช่วงปีแรกๆของการรับใช้ของข้าพเจ้าในทักซัน ข้าพเจ้าพบการเผชิญอย่างไม่น่า
พอใจกับกลุ่มเพนเทคอสต “พระเยซูเท่านั้น” ลัทธินี้สอนว่าพระบิดา พระบุตรและพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ เป็นความหมายแตกต่างสำหรับพระเยซูเจ้า (แน่นอน พวกเขามีความ
ลำบากในการอธิบายว่าพระเยซูเจ้าตรัสกับใครเมื่อพระองค์อธิษฐานต่อพระบิดาหรือใคร
เป็นผู้ตรัสจากสวรรค์ในการรับบัพติศมาของพระเยซูเจ้า บางทีเสียงในมัทธิว 3:17 ที่พูด
ว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจมาก” เป็นเพียงการพูดอัดเสียงเท่านั้นใช่
ไหม?) ความอ่อนแอของสถานะนี้ชัดเจน แต่ผู้ติดตามของการชักจูงนี้รักที่จะตามอย่าง
รุนแรงและสร้างความขัดแย้งทุกชนิด

น่าเศร้า มี 2-3 ครอบครัวในคริสตจักรของเรารับหลักคำสอนนี้ ในไม่ช้า พวกเขามุ่งเป้า
มาที่ข้าพเจ้าเป็นโครงการต่อไปของเขา และเริ่ม “เอาอกเอาใจ” ข้าพเจ้า พวกเขาจะพา
ข้าพเจ้าออกไปทานอาหารกลางวันและบอกแล้วบอกเล่าถึงศักยภาพที่ยิ่งใหญ่ของ
ข้าพเจ้าและพวกเขารักคริสตจักรมากเพียงใด

ข้าพเจ้าไม่ชอบการโต้เถียงเรื่องพระคัมภีร์กับคนอื่น ข้าพเจ้ามักจะปล่อยให้เขาแสดงคำ
สอนที่ผิดของเขาโดยไม่มีอาการพยายามฉีกเขาออกเป็นชิ้นๆ และดังนั้น คนเหล่านี้จะอ้าง
พระคัมภีร์ตอนที่พระเยซูเจ้าตรัสว่า “เรากับพระบิดาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” (ยอห์น

10:30) และข้าพเจ้าจะพูดว่า “ ไซ่ นั่นถูกต้อง นั่นคือสิ่งที่พระองค์ตรัส ” ทุกครั้งที่เขาอ้างพระคัมภีร์ ข้าพเจ้าจะพูดว่า “ ไซ่ นั่นคือสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าว ” แต่ข้าพเจ้าจะไม่ได้เถียงกับเขา

แน่นอน ข้าพเจ้ารู้ข้อพระคัมภีร์มากมายที่จะทำให้ประเด็นชัดเจน แต่ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าวายที่จะโต้เถียงกับคนเหล่านี้ พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ จงปรองดองกับคู่ความโดยเร็วในขณะที่ท่านไปศาล ” (มัทธิว 5:25) ดังนั้น ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับพระคัมภีร์ที่เขาพูดยกขึ้นมา ในขณะที่ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยกับการตีความแปลกประหลาดของเขา ข้าพเจ้ามักจะเห็นด้วยกับตัวพระคัมภีร์เอง เพราะข้าพเจ้าไม่ได้เถียงกับพวกเขา คนเหล่านี้คิดว่าพวกเขาหักงอข้าพเจ้าได้

วันหนึ่ง พวกเขากล่าวถึงหลักคำสอนของเขาขึ้นในชั้นเรียนรวีวารศึกษาของผู้ใหญ่ เมื่อผู้สอนปฏิเสธคำสอนของพวกเขา พวกเขาบางคนพยายามกล่าวอ้างว่าข้าพเจ้าอยู่กับกลุ่มของเขา ผู้สอนเรียกข้าพเจ้าโดยทันทีให้มาจัดการกับข้อโต้แย้ง เมื่อข้าพเจ้าบอกกับชั้นเรียนว่าข้าพเจ้าเชื่อว่าพระเจ้าเป็นพระเจ้าองค์เดียว แต่ทรงสำแดงแตกต่างกันในพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์ กลุ่ม “ พระเยซูเท่านั้น ” โกรธมาก

วันต่อมา พวกเขาโทรหาข้าพเจ้าและพูดว่า “ เราอยากพบคุณคืนนี้ที่บ้านของเรา ” คืนนั้น ข้าพเจ้าไปเยี่ยมพวกเขา และพวกเขาถามว่า “ มันอะไรนะ ปฏิเสธความจริงหรือ ? คุณปฏิเสธสิ่งที่คุณเชื่อได้อย่างไร ? ” ข้าพเจ้าตอบ “ ผมไม่ได้ปฏิเสธความจริงหรือปฏิเสธสิ่งที่ผมเชื่อ ผมระบุในชั้นเรียนอย่างชัดเจนถึงสิ่งที่ผมเชื่อ ผมไม่คิดว่าพระเยซูเจ้าจะเล่นกลคัดเสียงและผมไม่เชื่อว่าพระองค์พยายามหลอกลวงผู้คนเมื่อพระองค์อธิษฐานต่อพระบิดา ผมเชื่อว่าพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นบุคคลิกภาพที่แยกจากกัน แม้จะมีพระเจ้าองค์เดียว ” นั่นคือเมื่อข้าพเจ้าเริ่มเห็นจุดจบ

พวกเขาคุกคามข้าพเจ้า “ พระเจ้าทรงเปิดเผยต่อพวกเราและเราได้รับนิมิตเห็นคุณถูกแบกออกไปในโลงศพสีดำ เว้นแต่คุณจะยืนขึ้นต่อหน้าคริสตจักรและบอกพวกเขาว่าเราถูกต้อง ” ในขณะที่ข้าพเจ้าฟังการถาโถมของคำข่มขู่ที่ร้ายกาจ ข้าพเจ้าเริ่มสงสัย เกิดอะไรขึ้นกับความรักรั้งหมดที่คนเหล่านี้มีให้ข้าพเจ้า ?

พวกเขาพูดว่า “ เราจะให้เวลาคุณถึงวันเสาร์ที่จะตัดสินใจว่าคุณจะรับสารภาพหรือไม่ ? ” ข้าพเจ้าตอบว่า “ ผมไม่จำเป็นต้องรอถึงวันเสาร์ ผมบอกคุณได้เดี๋ยวนี้เลย ” พวกเขาตอบว่า “ อย่าพูดแม้แต่คำเดียว เพียงแค่อธิษฐานเกี่ยวกับเรื่องนี้ และถ้าคืนวันเสาร์ คุณยังไม่สัญญาว่าคุณจะทำการนี้ เราก็จะไม่กลับมาที่คริสตจักรของคุณอีก ” ผู้นำของกลุ่มนี้มีลูก 11 คนอยู่ในชั้นเรียนรวีวารศึกษาที่มีเด็ก 53 คนของเรา นั่นทำให้ยากเมื่อท่านพยายามทำให้ชั้นเรียนรวีวารศึกษาของท่านเจริญขึ้น

คืนวันเสาร์ ข้าพเจ้ารับโทรศัพท์ “ ว่าไง คุณตัดสินใจอย่างไร ? ” ข้าพเจ้าตอบว่า “ ผมไม่ได้เปลี่ยนใจหรือความคิดของผมเลย ” เขาบอกว่า “ ตกลง เราเตือนคุณแล้วนะ ” และข้าพเจ้าได้ยินเสียงวางสายจากอีกด้านหนึ่ง เขาไปแล้วและลูก 11 คนก็ไปกับเขา

ชายคนนี้และกลุ่มของเขาพร้อมที่จะแสดงความเอาอกเอาใจตราบใดที่ข้าพเจ้ายังเป็นผู้มีแนวโน้มกลับใจ แต่เมื่อพวกเขาค้นพบว่าข้าพเจ้าจะไม่เข้าสู่พันธนาการกับพวกเขาและการงูใจของเขา พวกเขาจะทิ้งคริสตจักรและข้าพเจ้าไปเหมือนทิ้งนินสัยไม่ดี

นั่นไม่ใช่ความรักที่แท้จริง เป็นเพียงการแสดงออกอย่างหน้าไว้หลังหลอกเพื่อทำให้ข้าพเจ้ากลับใจ ดังที่เชคสเปียร์เคยกล่าวไว้ “ ความรักไม่ใช่ความรักที่เปลี่ยนไป เมื่อการเปลี่ยนแปลงของมันถูกพบ ” เมื่อข้าพเจ้าไม่กลับใจ ความรู้สึกที่แท้จริงของพวกเขาถูกแสดงออกมา

นี่คือกลยุทธ์ที่ใช้เสมอของผู้สอนที่เข้มแข็ง พวกเขาจะร้อนรนในการแสดงการเอาอกเอาใจเพื่อทำให้เกิดการกลับใจจากการติดต่อกับ แต่ถ้านักเรียนไม่ยอมต่อการจูงใจของเขา พวกเขาจะกันเขาออกไปอย่างรวดเร็ว

ผู้สอนอาจมาอย่างเข้มแข็งและดูเหมือนมีความรักมาก อ่อนโยนและอ่อนหวาน---แต่เพียงเพราะพวกเขาพยายามจูงใจท่านให้ได้ ถ้าท่านไม่ถูกจูงใจ จงระวัง พวกเขาจะเรียกท่านด้วยทุกชื่อในหนังสือและจะตีท่านด้วยการพิพากษาและการประณามทุกอย่าง นี่ไม่ใช่ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ

อย่าถูกทำให้สะดุด

มันยากเสมอที่จะเห็นผู้คนที่ความจริงเพื่อคำโกหก ท่านรักพวกเขาและต้องการช่วยกัน พวกเขาจากความเจ็บปวดที่ท่านรู้ว่ารออยู่ข้างหน้า แต่ท่านทำได้น้อยมาก เปาโลรู้ถึงความรู้สึกนั้นอย่างดี กาลาเทีย 5:7 เป็นข้อพระคำหวานอมขมที่ทำให้ระลึกถึงความสัมพันธ์ที่อัครสาวกแบ่งปันกับชาวกาลาเทีย เขาเขียนว่า

“ ท่านกำลังวิ่งแข่งคืออยู่แล้ว ใครเล่าขัดขวางท่านไม่ให้เชื่อฟังความจริง ”

ชาวกาลาเทียเคยเดินในความรักเช่นนี้ต่อพระเจ้าและต่อกันและกัน พวกเขาได้รับใช้เปาโลอย่างเปิดเผยและไม่คิดถึงตนเองในช่วงเวลาของสภาพการณ์ที่รุนแรง พวกเขาเคยแม้แต่เต็มใจมอบดวงตาพวกเขาให้เปาโล แต่ตอนนี้พวกเขาถูกขัดขวางในการเดินจนบางคนมองว่าเปาโลเป็นศัตรู ทำไม? เพราะเปาโลใส่ใจมากพอที่จะบอกความจริงแก่พวกเขา

โดยเขียนคำอุปมาจากการแข่งกีฬา เปาโลเปรียบเทียบชาวกาลาเทียกับผู้แข่งขันที่เริ่มออกจากแท่นอย่างดี แต่ถูกทำให้สะดุดในขณะที่พวกเขาวิ่งแข่ง “ การเกลี้ยกล่อมอย่างนั้นไม่ได้มาจากพระองค์ผู้ทรงเรียกท่านทั้งหลาย ” (กาลาเทีย 5:8) เปาโลยืนยันว่า “ ความจริงใหม่และลึกซึ้งกว่า ” ที่นำมาโดยพวกยิวไม่ได้มาจากพระเจ้า

แต่มีคนมากเท่าใดที่รับการงูใจที่ผิดนี้ ? บ่อยครั้งที่แม้แต่ผู้เชื่อในพระคริสต์ที่จริงจังก็ถูกนำไปสู่การหลงผิดโดยเรื่องเล่าอันชาญฉลาดของนักประกาศข่าวประเสริฐ พวกเขา รับคำสอนเทียมเท็จไม่ใช่เพราะพวกเขาได้ค้นหาในพระคัมภีร์แล้ว แต่เพราะพลังของบุคลิกภาพที่งูใจมีอิทธิพลเหนือเขา

ผลที่น่าเศร้าของอิทธิพลที่ไม่มีพระเจ้าเช่นนี้ก็คือเหยื่อจบลงอยู่ใต้พันธนาการ ถูกจัดบุคลิกภาพของเขาเองเกือบหมด

ท่านเคยสงสัยหรือไม่ว่าคนที่ดูเหมือนปกติสามารถหลงไปไกล---ภายใต้การแกว่งของลัทธินอกกรีตจนพวกเขาจบลงด้วยการขายดอกไม้หรือถั่วที่สนามบินเพื่อผู้นำของเขาได้อย่างไร ? การงูใจชนิดนี้ไม่ได้มาจากพระเจ้าแน่นอน ที่จริงแล้ว ในระบบที่เน้นพันธนาการทั้งหมด ผู้คนจะพบตัวเองอยู่ภายใต้การปกครองของคนไม่ซ้าก็เร็ว

เครื่องป้องกันที่ดีที่สุดต่อต้านการหลอกลวงชนิดนี้คือ “ จงพิสูจน์ทุกสิ่ง สิ่งที่ดีนั้นจงยึดถือไว้ให้มั่น ” (1 เธสะโลนิกา 5:21) ไม่ว่าบุคคลหนึ่งจะเป็นที่นับถือมากเพียงใด ไม่ว่าเขาจะมีผู้ติดตามจำนวนมากหรือถาวรเพียงใด เราไม่สามารถรับถ้อยคำของใครก็ตามเป็นความจริงของข่าวประเสริฐ ผู้เชื่อแต่ละคนต้องรับผิดชอบค้นหาพระคัมภีร์เพื่อดูว่าสิ่งเหล่านี้เป็นความจริง

ช่างน่าเศร้าเพียงใดที่เราทั้งการป้องกันล่วงหน้าไว้ข้างๆ และเชื่อทุกสิ่งที่ผู้สอนคนหนึ่งพูดเพราะเขามีภาพอย่างหนึ่งหรือรูปแบบการพูดหรือการรับใช้ทางโทรทัศน์หรือวิทยุ เมื่อเราล้มเหลวที่จะตรวจสอบคำสอนที่เสนอต่อเรา เราทิ้งให้ตนเองเปิดกว้างต่อการงูใจที่ไม่ใช่การงูใจของพระองค์ผู้ทรงเรียกเรา พระเจ้าไม่ได้เปลี่ยนใจของพระองค์ พระเจ้าไม่ได้แก้ไขความจริงของพระองค์หรือเพิ่มรสชาติด้วยการเปิดเผยใหม่ ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณไม่เปลี่ยนแปลง---แต่ไม่ยากเลยที่จะพบนักเทศน์ผู้อ้างว่ามีการเปลี่ยนแปลง

พันธนาการโดยชื่ออื่น

แม้แต่ทุกวันนี้ก็มีคนทุกประเภทผู้สอนการยึดธรรมเนียมบัญญัติ พวกเขาจะถามคำถามดังเช่น “ ท่านได้รับบัพติศมาอย่างไร ? ใครให้บัพติศมาท่าน ? พวกเขาบอกว่าอะไรเมื่อพวกเขาให้บัพติศมาท่าน ? ” บางคนกล่าวบางสิ่งดังเช่น “ ถ้าท่านไม่ได้รับบัพติศมาด้วยวิธีที่ถูกต้องแล้ว ก็ไม่ใช่บัพติศมาที่แท้จริง ท่านเพียงแค่ประพรมหรือถูกจุ่ม ? ”

สิ่งน่าเศร้าก็คือคำสอนเหล่านี้ใช้เพียงเพื่อแยกเราจากพระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำในหัวใจของเราผ่านความเชื่อในพระเยซูคริสต์ พิธีกรรมใดก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นพิธีบัพติศมาหรือพิธีมหาสนิทหรือล้างเท้าไม่สามารถทำให้เราชอบธรรมได้ การยื่นอย่างถูกต้องกับพระเจ้าเป็นของเราทั้งหมดและโดยสมบูรณ์โดยความเชื่อ ซึ่งทำงานด้วยความรัก นี่คือกุญแจสำคัญสำหรับฤทธิ์อำนาจและสันติสุขที่แท้จริงในการเดินกับพระเจ้าของเรา ไม่ต้องสงสัยที่อัครสาวกพูดว่า “ ข้าพเจ้ารู้สึกอัศจรรย์ใจที่ท่านหันไปจากความจริงไปสู่ข่าวประเสริฐซึ่งไม่ใช่ข่าวประเสริฐที่แท้จริงอย่างรวดเร็ว ”

ข่าวประเสริฐที่แท้จริงเป็นข่าวดี เป็นข่าวดีของพระคุณและการอภัยโทษบาปของพระเจ้าผ่านงานที่สำเร็จแล้วของพระเยซูคริสต์ ความสัมพันธ์ของท่านกับพระเจ้าไม่ได้ขึ้นอยู่กับความชอบธรรมของท่านหรือการกระทำของท่านหรือการรักษากฎระเบียบ แต่ขึ้นอยู่กับความเชื่อของท่านในการเสียดชะของพระเจ้าเพื่อท่าน ถ้าท่านเพียงแต่เชื่อในพระราชกิจของพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์ ท่านก็จะมีความสัมพันธ์ที่สวยงามและไม่ถูกทำลายกับพระเจ้า บาปทั้งปวงของท่านจะถูกล้างหมดไปและความผิดของจุดบกพร่องทั้งหมดของท่าน ความล้มเหลวและทัศนคติจะหายไป ไม่คงอยู่อีกต่อไป เพราะท่านจะถูกทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์

เปาโลรู้ถึงความโง่ของการพยายามสัมพันธ์กับพระเจ้าบนพื้นฐานของการกระทำ เขาเห็นถึงผลตอนจบเพราะนั่นคือที่ที่เขาเริ่มต้น เขาคงพูดว่า “ อย่าบอกข้าพเจ้าเกี่ยวกับ

ธรรมบัญญัติ ข้าพเจ้ารู้เกี่ยวกับธรรมบัญญัติทั้งหมด ข้าพเจ้ารู้ทั้งหมดเกี่ยวกับความชอบธรรมซึ่งมาจากธรรมบัญญัติ ข้าพเจ้าเป็นฟาริสี ข้าพเจ้าร้อนรนยิ่งกว่าพี่น้องของข้าพเจ้า อย่าเอาเรื่องธรรมบัญญัติมาให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้ว่าทั้งหมดเกี่ยวกับอะไร แต่ขอบพระคุณพระเจ้า ข้าพเจ้าได้รับการช่วยกู้จากทั้งหมดนั้น เมื่อข้าพเจ้าเข้ามามีความสัมพันธ์ใหม่กับพระเจ้าโดยทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ”

เราก็เป็นเช่นกัน ดังนั้น โดยถูกก่อตั้งในข่าวประเสริฐแห่งพระคุณแล้ว ก็อย่าให้คนทำให้ท่านมีปัญหาและวางความรู้สึกผิดหรือความคิดเรื่องความชอบธรรมโดยการกระทำลงบนท่าน มันไม่มีค่า ไม่มีพวกเราคนใดต้องการคำเช่น *anathema* ให้แนบติดกับชื่อของเรา

บทที่ 12

พระคุณ : ทั้งหมดหรือไม่มีเลย

หลายปีก่อน ข้าพเจ้าเข้าร่วมงานรับประทานอาหารกลางวันของศิษยาภิบาลในโอเรกอน ก่อนโปรแกรมเริ่มต้น บางคนถามว่าข้าพเจ้าได้ยื่นเกี่ยวกับคนโบกรถที่พูดคุยเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระเจ้าเป็นเจ้าแล้วหายตัวไปหรือไม่ ข้าพเจ้าบอกว่าเคย ครั้งแรกที่ข้าพเจ้าได้ยื่นเรื่องนี้เกิดขึ้นกลับไปในปี 1944 ในเบอร์แบงก์ แคลิฟอร์เนีย เรื่องมักจบลงเหมือนกัน คู่สามีภรรยาที่รับคนโบกรถแฉะเข้าจอดในปั้มน้ำมันและได้ยื่นว่าพวกเขาเป็นลูกค้านที่ 9 ในวันนั้นมีเรื่องเล่าเดียวกัน ศิษยาภิบาลที่ถามข้าพเจ้าหัวเราะและพูดว่า “ แสดงให้คุณเห็นว่าโอเรกอนอยู่ห่างไกลแค่ไหน--มันต้องใช้เวลามากกว่า 50 ปีที่ข่าวลือนี้จะมาถึงที่นี่ ”

เราโน้มที่จะทำทุกอย่างให้เสร็จสมบูรณ์เพื่อสิ่งที่ไม่มีความหมายเลย และข้าพเจ้ารู้สึกขอบพระคุณที่ความเชื่อของเราขึ้นอยู่กับรากฐานมั่นคงของพระวาทะของพระเจ้า ข้าพเจ้าชอบให้พระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าจากหน้ากระดานที่เป็นจริงและไว้วางใจได้ของพระคำมีฤทธิ์มากกว่าที่จะรับการเปิดเผยพิเศษเหนือธรรมชาติบางอย่าง แม้แต่ถ้าทูตสวรรค์มาหาข้าพเจ้าอ้างว่ามีความจริงที่จะเปิดเผย ข้าพเจ้าจะพบตัวเองสงสัยว่าข้อสื่อสารของเขาเป็นของพระเจ้าใช่หรือไม่

การคาดเดาครั้งที่ 2 ที่ไม่มีที่สิ้นสุด ไม่ใช่ปัญหาเมื่อเราหันมาหาพระวาทะ ไบเบิลเป็นรากฐานที่มั่นคงเพียงสิ่งเดียวสำหรับความเชื่อและการดำเนินชีวิตคริสเตียนของเรา เมื่อชีวิตเรากลับพบความจริงของพระวาทะของพระเจ้า เราจะไม่ถูกนำออกไปโดยสิ่งที่เป็นที่นิยมเกี่ยวกับหลักคำสอนล่าสุดหรือพระกิตติคุณฉบับ “ ใหม่และปรับปรุงแล้ว ” มันสำคัญอย่างยิ่งที่เราต้องยืนอย่างมั่นคงบนความจริงของพระวาทะของพระเจ้า นี่คือนิยามเดียวเท่านั้นที่จะรักษาเสรีภาพที่ประเสริฐซึ่งมิให้เราอย่างล้นเหลือในพระคริสต์

เราจะยืนอย่างมั่นคงได้อย่างไร ?

สำคัญที่ต้องเข้าใจว่าคนเหล่านั้นที่ล้มเหลวที่จะยืนอย่างมั่นคงถูกย้ายจากความเชื่อเรียบง่ายในพระคริสต์โดยการขาดความเข้าใจในพระวาทะของพระเจ้า การยึดอย่างหนักแน่นในพระคัมภีร์เท่านั้นที่นำความมั่นคงที่แท้จริงมาสู่ชีวิตเรา

เปาโลสังเกตว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมคริสตจักรด้วยอัครสาวก ผู้เผยพระวาทะ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ศิษยาภิบาล และครูผู้สอนเพื่อ “ ความสมบูรณ์พร้อมของคริสตชน ” (เอเฟซัส 4:11-12) เครื่องหมายของความสมบูรณ์พร้อมคือความเป็นหนึ่งเดียวของความเชื่อมั่นคงจนเราจะ

“ ไม่เป็นเด็กอีกต่อไป ถูกขัดไปขัดมาและหันไปหันมาด้วยลมปากแห่งคำสั่งสอนทุกอย่างและด้วยเล่ห์กลของมนุษย์ตามอุบายฉลาดอันเป็นการล่อลวง ” (เอเฟซัส 4:14)

สำคัญอย่างยิ่งสำหรับเราที่จะถูกพบอยู่ในพระวาทะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคที่ถูกควบคุมไปด้วยการล่อลวง

จากการเน้นเรื่องวัตถุนิยมมากเกินไปของการเคลื่อนไหวอันรุ่งโรจน์ (“ แน่นนอน พระเจ้าต้องการให้ลูกของพระองค์ทุกคนขับรถเบนซ์ คุณขับแค่โตโยต้าหรือ ? คุณไม่เป็นจิตวิญญาณถึงขนาดนี้หรือ ? ”) สู่การเปิดเผย “ ใหม่ ” เกี่ยวกับทางที่เหมาะสมทางเดียวที่จะรับบัพติศมา การบิดเบือนอันแปลกประหลาดของหลักคำสอนเป็นกฎเกณฑ์ในปัจจุบัน ไม่ใช่ข้อยกเว้น

เมื่อเปาโลตักเตือนเพื่อนของเขาในกาลาเทีย 5:1

“ เพื่อเสรีภาพนั่นเอง พระคริสต์จึงได้ทรงโปรดให้เราเป็นไท เหตุฉะนั้น จงตั้งมั่นและอย่าเข้าเทียมแอกเป็นทาสอีกเลย ”

ข้อสื่อสารนี้เกี่ยวข้องกับเราในปัจจุบันเหมือนกับเมื่อเขาเขียนในจดหมายครั้งแรก
บ่อยครั้งที่คริสตจักรเองเป็นคนแรกที่บังคับใช้มาตรฐานทางธรรมเนียมปฏิบัติของความชอบ
ธรรมเหนือเรา กฎและข้อบังคับเหล่านั้นมักเป็นที่ยอมรับอย่างดี เพราะมีความปลอดภัย
ที่แน่นอนสำหรับข้อจำกัดที่ธรรมเนียมปฏิบัติกำหนดไว้อย่างดี ลัทธิอนุกิตเสนอทิศทาง
ส่วนบุคคลและ “ ความปลอดภัย ” ที่มาจากความเชื่อฟังอย่างหลับหูหลับตาต่อผู้มีสิทธิ
อำนาจในระดับที่ท่วมทับแก่ผู้คน

แต่คนเหล่านั้นที่มอบตัวเองให้กับรูปแบบชีวิตที่ถูกควบคุมอย่างเข้มงวดเช่นนี้ทำตาม
ด้วยต้นทุนของอิสรภาพส่วนตัว พวกเขาล้มเหลวที่จะตระหนักว่าพร้อมกับความรู้สึก
ปลอดภัยที่กลุ่มนี้จัดให้มีระดับความเข้มข้นของการถูกประณามถ้าคนใดไม่ทำตาม
มาตรฐาน คนจำนวนมากที่ตกเป็นทาสในระบบเหล่านี้บอกเราว่าพวกเขาเชื่อว่าการออก
จากกลุ่มก็เท่ากับการทิ้งพระเจ้า ถ้าผู้กลับใจเริ่มมีคำถามกับกลุ่มหรือต้องการไปที่อื่น
พวกเขาจะถูกบอกว่าพวกเขากำลังอยู่ในอันตรายของการตกนรก กลยุทธ์กดดันเช่นนี้
และคำกล่าวอ้างในการเป็นผู้เดียวที่พบความจริงเป็นเครื่องหมายของกลุ่มที่มีพื้นฐาน
ของการพันธนาการ

ในอีกทางหนึ่ง คริสตจักรที่สนับสนุนคนให้หาสถานที่ที่เขาสามารถเติบโตในการเดิน
กับพระเจ้าแสดงเครื่องหมายของสุขภาพจิตทางจิตวิญญาณ ที่ Calvary Chapel เรามัก
เสนอให้คนมองให้ทั่วและหาสถานที่ที่สามารถช่วยเขาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด
บางคนที่มาร่วมสวดคัมภีร์ธรรมกับเราอยากเห็นการแสดงออกทางอารมณ์มากในการ
นมัสการของเรา เราสนับสนุนคนเหล่านั้นให้ใช้อิสรภาพของเขาโดยการหาสถานที่ที่ตรง
กับความปรารถนาของเขามากกว่า เราไม่สนใจที่จะเห็นใครก็ตามถูกผูกมัดอยู่กับ
คริสตจักรของเรา

การใช้วลี “ เทียมแอกเป็นทาส ” ของเปาโลน่าจะเป็นการอ้างถึงคำของซีโมนโปโตรที่ สภากรุงเยรูซาเล็มครั้งแรก ในกิจการบทที่ 15 เปโตรพูดอีกครั้งถึงการทรงเรียกของพระเจ้าให้เขารับใช้คนต่างชาติที่บ้านของคอร์นелиอุส เขาเสนอว่าสภาต้องไม่วางแอกแห่งความเป็นทาสบนคนที่ไม่ใช่ยิว “ ซึ่งบรรพบุรุษของเราหรือตัวเราเองก็ตีแบกไม่ไหว ” (ข้อ 10) เปาโลพูดคำของเปโตรซ้ำเพื่อเน้นว่าข้อสื่อสารแห่งอิสรภาพในพระคุณไม่ใช่บางสิ่งที่เขาทำขึ้นด้วยตัวเอง เสรีภาพในพระคริสต์นี้เป็นตำแหน่งที่หนักแน่นของคริสตจักร

พิธีกรรมไม่ช่วยให้รอด

แง่มุมสำคัญของคำสอนที่ถูกปฏิเสธที่สภากรุงเยรูซาเล็มคือการยืนยันให้ชนต่างชาติต้องทำพิธีเข้าสู่หน้ดเพื่อให้ได้รับความรอด สภาเห็นด้วยกับเปาโลว่าการกระทำไม่สามารถทำให้เป็นผู้ชอบธรรมได้ เปาโลกล่าวต่อมาว่าการวางความเชื่อในพิธีกรรมต่อต้านข่าวประเสริฐ เขาเขียนว่า

“ นี่แน่ะ ข้าพเจ้าเปาโล ขอบอกท่านว่าถ้าท่านรับพิธีเข้าสู่หน้ด พระคริสต์จะทรงทำประโยชน์อะไรให้แก่ท่านไม่ได้เลย ” (กาลาเทีย 5:2)

นี่อนุญาตเราให้กล่าวได้อย่างปลอดภัยว่าการวางความเชื่อของเราในการกระทำใดก็ตามตัดเราออกจากพระคุณของพระเจ้า มันสำคัญสำหรับเราที่จะยึดเอาความจริงนี้ มีผู้สอนไม่กี่คนที่ยังคงสนับสนุนการเข้าสู่หน้ดเพื่อความรอด แต่บ่อยครั้งเพียงใดที่เราได้ยินคนที่จริงจังอย่างยิ่งยืนยันว่าเราต้องร่วมพิธีรับบัพติศมาเพื่อจะได้รับความรอด ?

บางคนถือหลักการนี้อย่างสุดโต่ง มีนิกายที่สอนว่าเราต้องรับบัพติศมาเพื่อได้รับความรอด เช่นเดียวกับที่เราต้องรับบัพติศมา “ อย่างถูกต้อง ” บางคนยืนยันว่าเราต้องรับบัพติศมาในพระนามพระเยซูเจ้าเท่านั้น บางคนยึดว่าผู้รับใช้ที่ได้รับแต่งตั้งของลัทธิความเชื่อโดยเฉพาะของพวกเขาต้องรับ บางคนถูกรอปรังด้วยลักษณะทางเทคนิคที่เขา

แยกคริสตจักรออกด้วยการใช้ชีวิตประหลาดหรือการจุ่ม
ข้างหน้าหรือข้างหลัง หรือว่าคนควรรับบัพติศมา

รากของการแบ่งแยกทั้งหมดนี้คือการวางใจอย่างไม่สมควรในการกระทำดีเพื่อให้ได้ขึ้น
อย่างถูกต้องกับพระเจ้า คำสอนที่ชัดเจนของพระคัมภีร์ก็คือถ้าเราวางใจในการกระทำดี
เพื่อความรอดแล้ว พระคริสต์ก็ไม่มีประโยชน์อะไรต่อเราเลย เราไม่สามารถเหยียบเรือ
2 แคมโดยวางใจในพระคริสต์และในการกระทำดีของเรา ถ้าเราวางใจให้การรับบัพติศ
มาเป็นพื้นฐานของความรอดของเรา เรากำลังวางความเชื่อของเราในการกระทำ เรา
กำลังสร้างบ้านจิตวิญญาณของเราบนรากฐานทรายที่ไม่สามารถค้ำจุนเราได้

ไม่กี่ปีก่อน ชายหนุ่มคนหนึ่งบอกข้าพเจ้าว่าเขาไม่เป็นคริสเตียนอีกต่อไปแล้ว แต่ได้เข้า
ร่วมคริสตจักรมอร์มอน เมื่อข้าพเจ้าถามว่าเขาวางใจในอะไรที่เป็นความหวังของเขา
สำหรับชีวิตนิรันดร์ เขาตอบว่าความหวังของเขาตั้งอยู่บนความเชื่อในพระเยซูคริสต์
และการคงเป็นสมาชิกในคริสตจักรมอร์มอน ข้าพเจ้าบอกเขาอย่างตรงไปตรงมาว่าการ
ตัดสินใจของเขาน่าเศร้า ทันทีที่เขาวางความไว้วางใจของเขาในอะไรอื่นนอกเหนือจาก
งานที่สำเร็จแล้วของพระเยซูคริสต์เท่านั้น เขาไปไกลเกินไปแล้ว

ทั้งหมดที่เราต้องการเพื่อยืนอย่างชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าคือความเชื่อในพระ
คริสต์ ถ้าเรายืนยันในความเชื่อในพระเยซูเจ้าและการเข้าสู่หน้ตหรือการรับบัพติศมาหรือ
การถวายทศสาค์หรือการคงความเป็นสมาชิกในคริสตจักรแล้ว พระคริสต์ก็ไม่มีค่าอะไร
สำหรับเราเลย

ทั้งหมดหรือไม่มีอะไรเลย

คนเหล่านั้นที่พึ่งในการกระทำของเขาเพื่อความชอบธรรมไม่สามารถรับวิธีการเลือก
อย่างระมัดระวัง ถ้าเรายอมรับการกระทำดีประหนึ่งว่าจำเป็นสำหรับความรอด เราก็

กลายเป็นลูกหนี้ของธรรมบัญญัติ เราต้องรักษาธรรมบัญญัติทั้งหมด ดังที่เปาโลชี้ไว้ในกาลาเทีย 3:10

“ เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งฟังการประพฤติตามธรรมบัญญัติก็ถูกแช่งสาป เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่าทุกคนที่มีได้ประพฤติตามข้อความทุกข้อที่เขียนไว้ในหนังสือธรรมบัญญัติก็ถูกแช่งสาป ”

ยากอบขยายความจริงนี้เมื่อเขาบอกว่า “ เพราะว่าผู้ใดรักษาธรรมบัญญัติได้ทั้งหมด แต่ผิดอยู่ข้อเดียว ผู้นั้นก็เป็นผู้ผิดธรรมบัญญัติทั้งหมด ” (ยากอบ 2:10)

ถ้าเราฟังในธรรมบัญญัติเพื่อความชอบธรรม ไม่เพียงแต่พระคริสต์จะไม่มีประโยชน์อะไรต่อเราเท่านั้น แต่เรายังต้องรักษาคำสั่งทุกข้ออย่างสมบูรณ์ ความสัมพันธ์ของเรา กับพระเจ้าจะถูกวินิจฉัยโดยการยึดธรรมบัญญัติ ไม่ใช่โดยพระคุณ

เปาโลตำหนิอย่างรุนแรงในการปฏิเสธของเขาต่อคำสอนเทียมเท็จของพวกยิว เขาเขียน “ ท่านที่ปรารถนาจะเป็นคนชอบธรรมโดยธรรมบัญญัติ ก็ขาดจากพระคริสต์ และหล่นพ้นจากพระคุณ ไปเสียแล้ว ” (กาลาเทีย 5 :4)

คนเหล่านั้นที่นำวิธีการแสดงความขลังและศักดิ์สิทธิ์เหนือผู้อื่นมาสู่ศาสนาคริสต์ได้ ปฏิเสธพระคุณ

มันช่วยได้มากที่จะจดจำว่าไม่มีใครจะได้อยู่ในสวรรค์เพราะการกระทำดีของเขา เราจะไม่ต้องฟังอับราฮัม ดาวิดหรือเปาโลพูดเกี่ยวกับสิ่งอัศจรรย์ที่พวกเขาทำเพื่อได้รับการยืนยันอย่างชอบธรรมเบื้องพระพักตร์พระเจ้า คนเหล่านี้เพียงแค่เชื่อพระเจ้าและความเชื่อของพวกเขาถูกลบว่าเป็นความชอบธรรม ไม่มีพวกเราคนใดจะยืนยันอยู่ในสวรรค์เปรียบเทียบการกระทำดีกับกันและกัน เพราะมีเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่การกระทำ

ของพระองค์จะได้รับเกียรติต่อหน้าพระบัลลังก์ของพระเจ้า--พระเยซูคริสต์ พระผู้เป็น
เจ้าของเรา พระเยซูเจ้าและพระเยซูเจ้าท่านนั้นจะได้รับพระสิริสำหรับความรอดของเรา
ถ้าไม่ใช่เพราะพระองค์ ไม่มีพวกเรากันใดจะได้อยู่ที่นั่น

ดังที่เปาโลเขียนไว้ “แต่ข้าพเจ้าไม่ต้องการอวด นอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์
ของเรา ” (กาลาเทีย 6:14) ไม่ว่าเราทำการดีมากเพียงใดเพื่อพระองค์ ไม่ว่าเรานำคน
มากมายเพียงใดมาหาพระองค์หรือเราตั้งคริสตจักรมากเพียงใดเพื่อพระองค์ ศักดิ์ศรีของ
เราอยู่ในพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา ความชอบธรรมของเราไม่ใช่เรื่องของ
การกระทำดี ความพยายามของมนุษย์ การรักษาพิธีกรรมหรือการอดอาหาร ความชอบ
ธรรมของเรา---ทั้งในเวลานี้และเพื่อนิรันดร์กาล---เป็นผลของความเชื่อของเราในพระ
บุตรของพระเจ้า พระเยซูเจ้า

ความชอบธรรมโดยความเชื่อขจัดความแตกต่างทั้งปวงระหว่างคนเหล่านั้นที่เป็นของ
พระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้ดีไปกว่าท่านหรือท่านดีกว่าข้าพเจ้า เราทุกคนเป็นคนบาปที่
รอดโดยพระคุณอันล้ำเลิศของพระเจ้าท่านนั้น ไม่มีทางอื่นใดที่จะยื่นอย่างถูกต้องต่อพระ
พักตร์พระเจ้าได้ มีความชอบธรรมเดียวเท่านั้นที่พระเจ้าจะยอมรับ : ความชอบธรรม
ของพระเยซูคริสต์

ไม่มีประเด็นข้างเคียงเล็กน้อยใดสำหรับเราผู้เชื่อ เราต้องยึดมั่นในเสรีภาพซึ่งพระคริสต์
ทรงทำให้เราเป็นอิสระ เราต้องไม่ยอมให้กฎเกณฑ์ที่ประณามเข้ามาและบงการชีวิตเรา
จนกระทั่งเรารู้สึกว่าเว้นแต่เรากำลังอธิษฐาน 7 ชั่วโมงต่อวันหรืออ่านพระคัมภีร์ 25 บท
ในการอุทิศตน เราก็ไม่ชอบธรรมจริงๆ ความชอบธรรมของเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าเรา
อ่าน อธิษฐาน อดอาหารหรือให้มากเพียงใด ความชอบธรรมของเราขึ้นอยู่กับความ
วางใจในพระเยซูเจ้าให้ล้างเราและชำระเราจากบาปของเราและทำให้เราบริสุทธิ์ในสาย
พระเนตรของพระบิดา

งานแห่งความรอดของเราถูกทำขึ้น ไม่มีสิ่งใดที่เราสามารถทำได้เพื่อปรับปรุงมัน การกระทำดีของเรามีผลจากการยอมรับและความรักของพระเจ้า เราไม่ได้ทำงานเพื่อได้รับความรักของพระองค์ การเดินตามพระบัญชาของพระคริสต์ไม่ทำให้เราชอบธรรมยิ่งขึ้น---เพียงแต่มีความสุขยิ่งขึ้นและพึงพอใจมากขึ้น มีวิธีดำเนินชีวิตอะไรที่จะดีกว่าการมอบการดำรงอยู่ของข้าพเจ้าให้กับพระองค์ผู้ทรงรักข้าพเจ้ามากไม่ว่าอย่างไรก็ตาม และผู้ทรงสัญญาที่จะดูแลข้าพเจ้าตลอดกาล ? การถูกนำและชี้นำโดยพระเจ้าเป็นประสบการณ์ที่เต็มเต็มที่สุดในโลก

ทางเลือก 2 ทางเท่านั้น

เราทุกคนถ้าไม่พยายามทำงานและดีพอที่จะเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ก็ต้องเชื่อและวางใจพระเจ้าให้ทำเพื่อเราในสิ่งที่เราทำให้ตัวเองไม่ได้ ณ แต่ละเวลาของชีวิตเรา เราพบตัวเองอยู่บนถนนหนึ่งหรืออีกถนนหนึ่ง ถ้าเรายังพยายามทำให้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้าโดยเป็นคนดีพอ ความพ่ายแพ้และความสับสนจะเป็นชะตากรรมของเรา ถ้าเราวางใจในพระคุณพระเจ้าให้เปลี่ยนแปลงเราและสร้างพระคริสต์ภายในเรา เราจะยินดีในชีวิตและสันติสุข

ข้าพเจ้าระลึกถึงเหตุการณ์หนึ่งเมื่อครอบครัวของเราพยายามโดยการถูกนำไปในทางที่ผิดให้ออกแรงร่วมกันในการนำบรรยากาศเหมือนพระคริสต์มากขึ้นเข้ามาในบ้านของเรา ในขณะที่ลูกของเรากำลังเติบโตขึ้น มีเวลาที่มีการแข่งขันในพื้นที่ห้องดูเหมือนมีสูงมากตลอดเวลา ด้วยเหตุใดเหตุหนึ่ง ลูกๆของเรากลับกับการตั้งชื่อกันและกัน เราพบว่าการเรียกกันและกันว่า “ ปัญญาอ่อน ” “ โง่ ” “ ใจเผล ” เป็นการสร้างการกระทบกระทั่ง ดังนั้น เราพยายามนำหลักวินัยบางข้อมาใช้ในสถานการณ์และตั้งกฎเกณฑ์บางประการ

ในบ้าน 2 ชั้น หนึ่งในงานที่น่าเบื่อที่สุดคือการดูดฝุ่นบันได ดังนั้น เพื่อปรับปรุงวิถีชีวิตในบ้านเรา เราตัดสินใจเก็บบันทึกของสมาชิกครอบครัวที่ด่าว่ากันและกัน คนที่ใช้ความรุนแรงที่สุดต้องดูดฝุ่นบันได ทั้งหมดนี้ดูเหมือนมีเหตุผลมากในเวลานั้น แต่ในวันนี้ ข้าพเจ้ามีความรู้สึกดีๆ ว่าข้าพเจ้าถูกจัดฉาก

วันหนึ่งลูกชาย 2 คนของเราเริ่มซุกซน เมื่อข้าพเจ้าเข้ามาในห้อง ทั้ง 2 กำลังทำลายบางสิ่งและคำแรกที่ออกจากปากข้าพเจ้าก็คือ “ ใ่อังเง่าคนไหนทั้งขะนี้ไว้ ? ” ท่านคงคิดออกว่าใครจบลงด้วยการดูคุณบ้านใด

อย่างไรก็ตาม มีสิ่งคืออย่างหนึ่งจากเรื่องนี้ ข้าพเจ้าเรียนรู้อะไรที่ไม่ว่าจะจำกัดเวลาว่า บทบัญญัติและการรักษากฎเกณฑ์ไม่มีวันเปลี่ยนหัวใจของเรา แรงจูงใจของเราดี เราทุกคนดิ้นรนในความพยายามของครอบครัวเราที่จะไปถึงความชอบธรรม---แต่เราทุกคนไปไม่ถึงอย่างสิ้นหวัง

ดูเหมือนว่าไม่ว่าเราพยายามหนักเพียงใดที่จะบริสุทธิ์ เราต้องเผชิญข้อเท็จจริงว่า ความชอบธรรมของเราเป็นเหมือนผ้าซีริวสกปรกในสายพระเนตรของพระเจ้า พระเจ้าทรงจัดเตรียมความหวังที่แตกต่างไปเพื่อความชอบธรรมสำหรับเรา---การยืนอยู่และความสัมพันธ์กับพระเจ้าที่เราต้องรับในฐานะของประทาน ความชอบธรรมถูกมอบให้เราโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์และรู้ว่าเราไม่สามารถดำเนินชีวิตตามมาตรฐานที่สมบูรณ์ได้ นี่คือนิวาสที่ลึกลับที่สุดที่ดำรงไว้ต่อหน้าเรา เราสามารถพยายามทำความสะอาดผ้าซีริวเก่าขาดรุ่งริ่งสกปรกของเราและพยายามทำให้ดูว่านำเสนอได้ในสวรรค์ หรือเราสามารถเลือกที่จะถูกล้อมอยู่ในความชอบธรรมอันสมบูรณ์ของพระคริสต์โดยความเชื่อ

เครื่องดูคุณของข้าพเจ้าเตือนใจข้าพเจ้าว่าความหวังเดียวของเราคือการเลือกพระคุณ

ออกนอกเส้นทางและออกนอกสายตา

มันไม่เคยหยุดที่จะทำให้ข้าพเจ้าประหลาดใจว่าง่ายเพียงใดที่จะออกนอกเส้นทางในชีวิตคริสเตียน แม้แต่ข้อบกพร่องที่ดูเหมือนเล็กน้อยมากในเรื่องที่เล็กโดยเปรียบเทียบของความเชื่อหรือการปฏิบัติสามารถทำให้เราออกนอกศูนย์กลางในเกือบทุกด้านของชีวิตคริสเตียนของเรา ดังนั้น การใช้ความพยายามทุกอย่างเพื่อรักษาความบริสุทธิ์ตามหลักคำสอนสำคัญมากขึ้นทุกวัน

ไม่นานมานี้ ข้าพเจ้ามีโอกาสได้อภิปรายประเด็นทางจิตวิญญาณกับเพื่อนคนหนึ่งผู้เชื่อว่าคริสตจักรจะเผชิญความยากลำบากยิ่งใหญ่ เขาสงสัยว่าทำไมข้าพเจ้าจึงยืนหยัดอย่างยิ่งในสิ่งที่เขามองว่าเป็นเรื่องที่ไม่สำคัญของการศึกษาเกี่ยวกับวาระสุดท้าย ข้าพเจ้าตอบสนองโดยการถามว่า “ ถ้าคริสตจักรกำลังเผชิญความยากลำบากยิ่งใหญ่ ใครจะเป็น 144,000 คนที่ระบุในพระธรรมวิวรณ์ ? ” เขาตอบว่าคนเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักร เพราะคริสตจักรคืออิสราเอลทางจิตวิญญาณ แล้วข้าพเจ้าจึงถามเขาถามว่าเขาเชื่อหรือไม่ว่าพระสัญญาทั้งหมดของพระเจ้าต่อชนชาติอิสราเอลได้บรรลุผลทางจิตวิญญาณแล้วในคริสตจักร เขาเห็นด้วยว่าบรรลุแล้ว ข้าพเจ้าพูดว่า “ น่าสนใจว่าเรื่องที่ไม่สำคัญของการศึกษาเกี่ยวกับวาระสุดท้ายเช่นนี้มีผลต่อหลักคำสอนเรื่องคริสตจักรของคุณด้วย ” ตามคำของเปาโล “ เชื่อขนมเพียงนิดหน่อยยอมทำให้แบ่งicipุขึ้นได้ทั้งก่อน ”

(กาลาเทีย 5:9)

ให้เราพูดถึงอีกอย่างหนึ่ง ลองคิดว่าท่านกำลังเดินทางโดยเครื่องบินจากลอสแอนเจลิสไปฮาวาย ก่อนเครื่องบินขึ้น นักบินพูดออกลำโพงว่า “ เอาละเพื่อน เรามีปัญหาเล็กน้อยกับระบบนำร่องของเรา แต่อย่ากังวลกับมัน เราจะไม้ออกนอกเส้นทางเกิน 2 องศา ” 2 องศาอาจไม่มากนักเมื่อเริ่มออกจากลอสแอนเจลิส แต่เมื่อเราบินไปถึง 3,000 ไมล์เหนือมหาสมุทรแปซิฟิก เราจะหลงทางอย่างหมดหวัง Big Island จะไม่ปรากฏในสายตาเลย

ชัดเจนว่าวิธีที่ดีที่สุดคือการหลีกเลี่ยงการออกนอกเส้นทางแม้แต่องศาเล็กน้อย ในเรื่องของหลักคำสอน จำเป็นที่เราต้องค้นในพระคัมภีร์ พิสูจน์ทุกสิ่ง และหลีกเลี่ยงการเข้าสู่การโต้เถียงเพื่อจิตใจของคน นั่นคือวิธีที่เราขึ้นอยู่กับพระคุณ

การเฝ้าระวังราคาแพง

อย่าถูกหลอก---การเฝ้าระวังนี้มีต้นทุนบางสิ่ง การโต้แย้งและการข่มเหงล้อมรอบการเทศน์สอนเรื่องข่าวประเสริฐตั้งแต่เริ่มแรก ดังที่เปาโลแสดงความคิดเห็นว่า

“ ดูก่อน พี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ายังเทศนาชักชวนให้รับพิธีเข้าสู่นคร
เหตุใดข้าพเจ้าจึงยังถูกข่มเหงอยู่อีกเล่า ถ้าเช่นนั้น กางเขนก็ไม่ใช่สิ่งที่ให้
สะดวกแล้ว ” (กาลาเทีย 5:11)

ถ้าเปาโลเทศน์สอนว่าการยืนอย่างถูกต้องกับพระเจ้าอาจได้มาโดยการกระทำดี ก็ไม่มี
การต่อต้านศาสนาคริสต์ แต่กางเขนของพระคริสต์มักเป็นสิ่งที่ถูกต่อต้าน

กางเขนแสดงให้เราเห็นว่ามีเพียงทางเดียวเท่านั้นที่ทำให้ชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า
ข้อสื่อสารที่แท้จริงของความรอดในพระคริสต์เท่านั้นทำให้คนสะดวกเพราะช่างแคบและ
เฉพาะเจาะจง กางเขนประกาศต่อโลกว่ามีเพียงความหวังเดียวเท่านั้นสำหรับชีวิต
นิรันดร์ ความตายและการเป็นขึ้นจากความตายของพระเยซูคริสต์ เปาโลพูดด้วยความ
จริงว่า “ ถ้าข้าพเจ้าต้องการมีเสรีภาพและกล่าวว่า ‘ การเข้าสู่นครดีถ้ามันได้ผลสำหรับ
ท่าน ’ แล้วก็ไม่มีใครจะข่มเหงข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าถูกข่มเหงเพราะข้าพเจ้าใส่ใจมาก
พอที่จะยืนหยัดเพื่อความจริง ”

เปาโลไม่ใช่คนที่จะพูดรักขาน้ำใจ เราสามารถเห็นความมุ่งมั่นเชิงอารมณ์ของเขาต่อ
ความจริงในการโจมตีด้วยคำพูดต่อคนที่หมกมุ่นกับประเด็นเรื่องการเข้าสู่นคร เขา
เขียนในกาลาเทีย 5:12 “ ข้าพเจ้าอยากให้คนเหล่านั้นที่ทำให้ท่านยุ่งยากตอนตนเอง
เสียดาย ” คำว่า “ ตัดออก ” ที่ใช้ในฉบับ King James ตามตัวอักษรหมายถึง “ ตอน ”
หรือ “ ตัดอัมชะออก ” เปาโลหมายความว่า “ ถ้าผู้สอนเทียมเท็จเหล่านี้เชื่อว่าการตัดเนื้อ
หนังออกเล็กน้อยทำให้เราชอบธรรมได้แล้ว ทำไมพวกเขาไม่ตัดออกหมดและเริ่มทำกับ
ตนเองก่อนล่ะ ” คำพูดสมัยใหม่ที่เทียบได้กับถ้อยคำของเปาโลอาจเป็น “ ข้าพเจ้าหวังว่า
คนเหล่านั้นที่บอกท่านว่าความชอบธรรมได้มาโดยการรับบัพติศมาน่าจะทำให้ตลอด
และจมตนเองตายในน้ำ ” เปาโลระบายความรู้สึกของเขาออกต่อคนเหล่านั้นที่บิดเบือน
ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ

ลองคิดว่าความคิดเหล่านี้ทำให้อัครสาวกปวดหัวใจได้เพียงใด นี่คือการสัมพันธ์สนิทที่พระวิญญาณกำลังทำกิจ ที่ซึ่งคนรักพระเจ้าและรักกันและกัน มีความเป็นหนึ่งเดียวและความตื่นตัวในพระเจ้าจนกระทั่งผู้สอนเทียมเท็จเหล่านี้เข้ามาในฉาก ด้วยการแนะนำข่าวประเสริฐฉบับของตนเอง พวกเขาสร้างเส้นแบ่งและในไม่ช้าการแบ่งพวกก็เริ่มพัฒนา ความรักอันสวยงามและสัมพันธ์สนิทที่ร่างกายนี้รู้จักในไม่ช้ากลายเป็นความทรงจำที่ห่างไกล ไม่น่าสงสัยเลยว่าการติเตียนของเปาโลต่อคำสอนของพวกเขา นั้นตรงอย่างยิ่ง

ขอบคุณเปาโล

เราผู้ได้มาถึงพระคุณความรอดอันประเสริฐของพระเยซูคริสต์ เป็นหนี้คำขอบคุณอย่างมากต่อเปาโล ถ้าไม่ใช่เพราะเปาโล คนมากมายในคริสตจักรอาจกลายเป็นส่วนของนิกายศาสนายิวอีกนิกายหนึ่งได้โดยง่าย แต่เป็นเพราะเปาโลผู้ยืนหยัดมั่นคงและก่อร่างผู้เชื่อใหม่ในพระคุณของพระเยซูคริสต์ การยืนหยัดของเขามีราคาบางอย่างต่อเขา เขาถูกข่มเหงและถูกกล่าวร้ายและถูกต่อต้านอย่างรุนแรงสำหรับงานรับใช้ส่วนใหญ่ของเขา แต่ก็คุ้มค่า ตอนสิ้นสุดชีวิตของเขา เขาสามารถเขียนถ้อยคำที่กระตุ้นเหล่านี้

“ ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็มกำลัง ข้าพเจ้าได้แข่งขันจนถึงที่สุด ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว ต่อแต่นี้ไปมงกุฎแห่งความชอบธรรมก็จะเป็นของข้าพเจ้า ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะทรงประทานเป็นรางวัลแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมีใช้แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่จะทรงประทานแก่คนทั้งปวงที่ยินดีในการเสด็จมาของพระองค์ ” (2 ทิโมธี 4:7-8)

ขอพระเจ้าประทานพระคุณแก่เราที่จะยืนหยัดเพื่อความจริงและประทานสติปัญญาที่จะแบ่งปันมันด้วยความรัก ขอทรงช่วยให้เรายึดมั่นในพระเยซูคริสต์และในความรู้ของความจริง ขอให้เราตระหนักถึงความลึกอันไม่น่าเชื่อของพระพรและอิสรภาพที่พระเจ้าประทานแก่เราอย่างมากมาย ขอให้เรามีประสบการณ์ในพระพรเหล่านี้ทุกวันเมื่อเราเดินในความรักอันสวยงามของพระองค์ ยึดมั่นในพระคุณอันประเสริฐของพระองค์

บทที่ 13

พระคุณ : สมาชิกของราชวงศ์

เมื่อเป็นเด็ก ท่านเคยสงสัยหรือไม่ว่าจะเป็นอย่างไรถ้าเกิดมาในราชวงศ์? พวกเราที่มาจากพื้นเพที่ยากจนอาจเคยใช้เวลาฝึกลงกลางวันว่าจะเป็นอย่างไรที่เป็นคนรวย

เราอาจไม่ได้มาจากครอบครัวที่มั่งคั่ง แต่ไบเบิลบอกอย่างชัดเจนว่าเพราะความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า เราถูกทำให้เข้าสู่ความเป็นทนายทางจิตวิญญาณโดยทางความเชื่อ ดังที่เปาโลเขียนว่า

“ ถ้าท่านเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านก็เป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมคือ เป็นผู้รับมรดกตามพระสัญญา ” (กาลาเทีย 3:29)

เมื่อเราสืบค้นการสืบสายเลือดที่แท้จริงของเรา เราพบว่าอัตลักษณ์ของเรามีรากมาจากยุโรป เอเชียหรือแอฟริกา โดยพระคุณ เราสามารถสืบค้นเชื้อสายที่แท้จริงของเรา ย้อนกลับไปได้ถึงพระคริสต์ การบรรลุมรดกของพระสัญญาของพระเจ้าต่ออับราฮัม และเนื่องจากความสัมพันธ์พิเศษนี้ เราเป็นผู้รับมรดกในแผ่นดินของพระเจ้า

ผู้รับมรดกคืออะไร ?

เด็กอายุ 6 หรือ 7 ปีที่ได้รับมรดกก่อนใหญ่ถือว่าเป็นคนมั่งคั่งมากเมื่อพูดทางเทคนิค แต่จนกว่าเด็กคนนี้จะมียุถึงตามที่กำหนดในพันธกรรมที่พ่อแม่ทิ้งไว้ เขาก็มีสถานะทางปฏิบัติไม่แตกต่างจากคนรับใช้ที่บ้าน แน่แน่นอนว่าความจำเป็นทางกายทั้งปวงของผู้รับมรดกจะถูกสนอง แต่เขาจะไม่มีสิทธิอำนาจที่จะตัดสินใจว่ามรดกของเขาจะถูกจัดการอย่างไรจนกว่าเขาจะมีอายุถึงกำหนด

สถานการณ์ชีวิตของผู้รับมรดกไม่ได้เปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ตั้งแต่สมัยเปาโล ดังที่เขาเขียนว่า “ (1) ข้าพเจ้าหมายความว่า ทราบใดที่ทายาทยังเป็นเด็กอยู่ เขาก็ไม่ต่างอะไรกับทาสเลย ถึงแม้เขาจะเป็นเจ้าของทรัพย์สินสมบัติทั้งปวง (2) แต่เขาก็อยู่ใต้อำนาจของผู้ปกครองและผู้ดูแลทรัพย์สิน จนถึงเวลาที่บิดาได้กำหนดไว้ ”
(กาลาเทีย 4:1-2)

เปาโลอธิบายว่าผู้รับมรดกอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของผู้ดูแลที่ได้รับมอบความรับผิดชอบเต็มที่ในการจัดการทรัพย์สิน โดยทั่วไป ผู้ปกครองจะถูกแต่งตั้งให้ดูแลการเลี้ยงดูอบรมสั่งสอนเด็กและสอนเขาถึงสิ่งที่ถูกต้องและผิฉะนั้นว่าเขาจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่

ในสังคมโรมัน เด็กชายถูกถือว่าเป็นทารกจนกว่าเขามีอายุ 7 ปี จากเวลานั้นจนอายุ 17 ปี แถบสีม่วงเส้นเล็กจะถูกคาดรอบคอเพื่อระบุว่าเขาเป็นเด็ก เมื่ออายุ 17 ปี เขาจะได้รับเสื้อคลุมใหม่ที่ไม่มีแถบสีม่วงเพื่อชี้ว่าเขาถูกถือว่าเป็นผู้ชาย แต่ไม่จนกว่าเขาจะมีอายุ 25 ปี เขาจึงจะขึ้นชมนกกับสิทธิตามกฎหมายในการจัดการกับเรื่องธุรกิจได้

เรื่องต่างๆ เรียบง่ายกว่าในวัฒนธรรมชาวยิว เมื่ออายุ 12 ปี เด็กชายจะเข้าร่วมพิธีเฉลิมฉลองที่เรียกว่า *bar mitzvah* ซึ่งเขาจะเป็น “ บุตรแห่งพันธสัญญา ” ที่ได้รับการอบรมอย่างสมบูรณ์แล้ว บิดาของเด็กชายจะยื่นและถวายคำอธิษฐานเพื่อขอบพระคุณที่เขาไม่ต้องรับผิดชอบต่อการกระทำของบุตรชายอีกต่อไป ในทางกลับกัน เด็กชายจะถวายคำอธิษฐานเพื่อยอมรับความรับผิดชอบส่วนตัวสำหรับตัวเองในฐานะผู้ชาย

เปาโลใช้การเปลี่ยนผ่านเป็นที่รู้จักดีสู่ความเป็นผู้ใหญ่นี้เพื่ออธิบายถึงความสัมพันธ์ของธรรมเนียมปฏิบัติต่อกันของพระเจ้า เมื่ออิสราเอลถูกวางไว้ได้ธรรมเนียมปฏิบัติ ชนชาตินี้ถูกทำให้เป็นผู้รับมรดกตามพระสัญญาของพระเจ้า แต่ทราบใดที่ชนชาตินี้ยังอยู่ได้ธรรมเนียมปฏิบัติ พระสัญญาของการรับมรดกที่ประเสริฐของเขาจะไม่บรรลุผล พวกเขาจะรอคอย

วันที่เรียกว่า “ การครบกำหนดเวลา ” เมื่อพระเจ้าจะทำให้สำเร็จตามพระสัญญาทุกข้อของพระองค์ผ่านการจัดเตรียมของพระบุตรของพระองค์ จนกว่าจะถึงเวลานั้น อิสราเอลเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ภายใต้การควบคุมของธรรมเนียมบัญญัติ

พันธนาการของธรรมเนียมบัญญัติ

ธรรมเนียมบัญญัติครอบคลุมแทบจะทุกเรื่องที่เกิดขึ้นของชีวิตประจำวัน ตั้งแต่โภชนาการจนถึงการทำธุรกิจจนถึงความสัมพันธ์ในการสมรส ธรรมเนียมบัญญัติใช้การสังเกตข้อผิดพลาดอย่างเข้มงวดเหนือคนของพระเจ้าจนกว่าจะถึงเวลาที่เขา “ จบการศึกษา ” จากความเป็นเด็กสู่ความเป็นผู้ใหญ่ เมื่อในที่สุดเขาสามารถยินดีกับผลประโยชน์เต็มที่ของการรับมรดกที่สัญญาให้เขา พระสัญญาของความสัมพันธ์ใหม่และน่าอัศจรรย์กับพระเจ้าโดยทางการเสด็จมาพระเมสสิยาห์ถูกมอบให้แก่อิสราเอล แต่พระสัญญานี้ไม่สามารถบรรลุผลได้จนกว่าถึงเวลาที่พระบิดากำหนด

ธรรมเนียมบัญญัติให้กรอบสำหรับแต่ละบุคคลและสังคมโดยรวมในการดำเนินชีวิตอย่างมีระเบียบและสอดคล้อง ถ้าแนวทางซึ่งนำภายนอกเช่นนี้คือทั้งหมดที่เรามีในความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า เราก็จะพบตัวเองอยู่ในรูปแบบของความเป็นทาส นั่นคือเหตุผลที่เปาโลเขียนว่า “ ฝ่ายเราก็เหมือนกัน เมื่อเป็นเด็กอยู่ เราก็เป็นทาสของวิญญาณต่างๆ แห่งสากลจักรวาล ” (กาลาเทีย 4:3)

เมื่อเปาโลกล่าวถึง “ วิญญาณต่างๆ แห่งสากลจักรวาล ” เขากำลังพูดถึงสิ่งที่เราเรียกว่าพื้นฐานของชีวิต ธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสเกี่ยวข้องกับอย่างมากกับหลักพื้นฐาน “ สิ่งที่ดีควรทำและไม่ควรทำ ” ของการดำเนินชีวิตประจำวัน

ข้าพเจ้ามักพบว่าเป็นเรื่องน่าอายเย้ยที่สภาคริสตจักรแรก (อธิบายในกิจการบทที่ 15) จัดการอย่างแข็งขันกับคำถามของหลักปฏิบัติที่ซับซ้อนของพฤติกรรมที่ควบคุมชีวิตของ

ผู้เชื่อ แม้ว่าพวกเขาสรุปว่าผู้เชื่อไม่ถูกผูกมัดให้ทำตามหลักปฏิบัติของพฤติกรรมภายนอกอย่างทาสอีกต่อไป แต่ก็ยังมีคริสตจักรมากมายในทุกวันนี้ที่พยายามใช้การควบคุมลักษณะนี้เหนือคนของเขา

ข้าพเจ้าเติบโตขึ้นมาในคริสตจักรที่เชื่อว่ามีคำบัญชาของพระเจ้าให้บอกผู้หญิงว่าควรแต่งตัวอย่างไรและทรงผมใดที่เหมาะสมหรือไม่เหมาะสม ผู้นำยังคงเหมือนเชื่อว่าพวกเขาได้รับการเปิดเผยเกี่ยวกับความคิดเห็นของพระเจ้าเกี่ยวกับการแต่งหน้า ในฐานะเด็ก เราได้รับคำสั่งที่ไม่จบสิ้นเกี่ยวกับสิ่งที่เราควรทำหรือไม่ควรทำ ข้าพเจ้าจะไม่ไปไกลขนาดที่จะพูดว่าคริสตจักรนำเรากลับไปอยู่ภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส แต่คริสตจักรได้วางภาระหนักของการประณามและพันธนาการบนข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าไม่สามารถแบกรับไว้ได้ ข้าพเจ้าต้องสารภาพบาปอยู่เสมอเพราะข้าพเจ้าไม่สามารถทำตามมาตรฐานที่พวกเขาตั้งไว้ได้

ธรรมเนียมปฏิบัติไม่มีวันนำเราเข้าสู่ชีวิตที่เต็มเปี่ยมเป็นอิสระอย่างที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ต้องการให้แก่เรา มันเพียงนำความรู้สึกลึกซึ้ง การประณามและความสับสน โชคดีที่ธรรมเนียมปฏิบัติไม่ใช่ตอนจบของเรื่อง

เมื่อเวลานั้นมาถึง

ในสมัยของเปาโล ขั้นตอนปฏิบัติทางกฎหมายเกี่ยวกับการสืบทอดมรดกชัดเจนมาก เมื่อเด็กถึงอายุตามที่กำหนดในพินัยกรรมที่ทำกันเป็นส่วนใหญ่ ก็ไม่จำเป็นต้องมีผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเพื่อดูแลแนะนำอีกต่อไป ผู้รับมรดกจะได้รับสิ่งที่ให้สัญญาไว้โดยตรง เมื่อเขามีอายุ “ครบกำหนดเวลา”

เปาโลมีเรื่องนั้นอยู่ในใจเมื่อเขาเขียนว่า

“ แต่เมื่อครบกำหนดแล้วพระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มา ประสูติจากสตรีเพศและทรงถือกำเนิดใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ ” (กาลาเทีย 4:4)

เพราะพระเยซูเจ้าได้เสด็จมา เราสามารถมีประสบการณ์ในการเต็มเปี่ยมของพระพรที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ แต่มีอีกแง่หนึ่งของความหมายสำหรับความคิดเห็นเรื่อง “ การครบกำหนดเวลา ” ท่านเคยสงสัยหรือไม่ว่าทำไมพระเจ้าอนุญาตให้คนของพระองค์ดำเนินชีวิตภายใต้ธรรมบัญญัติเป็นเวลาเกือบ 1,400 ปีก่อนที่พระองค์จะส่งพระบุตรมา ? ด้วยความเชื่อสัตย์ เราไม่มีวันเข้าใจทั้งหมดถึงกำหนดเวลาของพระเจ้า วิธีของพระองค์ไม่เหมือนวิธีของเราและความคิดของพระองค์ก็ไม่เหมือนความคิดของเรา แต่ถ้าเรามองอย่างคร่าวๆ ในประวัติศาสตร์ เราอาจเห็นเหตุผลที่ชัดเจนมากมายว่าทำไมเวลาของการเสด็จมาของพระเยซูเจ้าในโลกมนุษย์จึงเหมาะสมอย่างยิ่ง

ประการแรก พระคริสต์กำเนิดในยุคของสันติสุขที่ไม่เคยมีมาก่อน มากกว่า 13 ปีก่อนกำเนิดของพระคริสต์และตลอดช่วงชีวิตของพระองค์ ประตูดุวิหารแห่งเจนาสในโรม ถูกปิด เมื่อใดก็ตามที่โรมเข้าสู่สงคราม วิหารนี้จะเอนันแน่นด้วยผู้แสวงหาที่มาสืบฐานต่อเจนาสเพื่อขอชัยชนะ แต่ในสมัยของพระคริสต์ ความสงบของการปกครองโดยโรมันเกิดขึ้นอย่างมั่นคง

พวกโรมันยังได้ทำความก้าวหน้าอย่างมากในการขนส่ง โดยการสร้างระบบที่ออกแบบอย่างดีของถนนตัดตรงข้ามจักรวรรดิ และภาษากรีก---ภาษาที่ชัดเจน แสดงออก และเฉพาเจาะจงอย่างยิ่ง---กลายเป็นภาษาสากลภายใต้การปกครองของโรมัน

ปัจจัยเหล่านี้ทั้งหมดเป็นผลดีต่อการแพร่กระจายอย่างรวดเร็วของข่าวประเสริฐในศตวรรษแรก มันเหมาะสมอย่างยิ่งที่พระเจ้ารอช่วงเวลายุทธศาสตร์นี้เพื่อว่าข้อสื่อสารแห่งความรักและการอภัยโทษของพระองค์สำหรับมนุษยชาติจะมีผลกระทบทั่วโลก

สังเกตดูว่าเปาโลพูดถึงการที่พระคริสต์ถูก “ ส่งมา ” โดยพระบิดา ไม่ได้บอกโดยนัยเพียงแต่การดำรงอยู่ก่อนทางภายนอกของพระคริสต์เท่านั้น แต่ยังบอกถึงว่าพระเยซูเจ้า

มาเพื่อจุดมุ่งหมายเฉพาะในใจ พระเยซูเจ้าถูกส่งเข้ามาในโลกเพื่อทำให้การไถ่บาปของมนุษยชาติสมบูรณ์ พระองค์เสด็จมาเพื่อตั้งพันธสัญญาใหม่ซึ่งมนุษย์สามารถสัมพันธ์กับพระเจ้าอย่างใกล้ชิดและเข้าสู่ความครบบริบูรณ์ของพระพรตามพระสัญญาของพระองค์

เปาโลยังบอกเราด้วยว่าพระเยซูเจ้า “ ประสูติจากสตรีเพศและทรงถือกำเนิดใต้ธรรมบัญญัติ ” การกล่าวอ้างการกำเนิดจากหญิงพรหมจารีนี้พาดพิงอย่างชัดเจนถึงพระสัญญาแรกของพระเมสสิยาห์ที่ให้ไว้ในพระคัมภีร์ ในปฐมกาล 3:15 พระเจ้าทรงสัญญาว่าพงศ์พันธุ์ของหญิงจะทำให้หัวของงูร้ายแหลก เพื่อทำลายงานของความตายและการแยกออกจากพระเจ้าที่ซาตานได้ทำให้เกิดขึ้นในสวนเอเดน พระเยซูเจ้ายัง “ ถือกำเนิดใต้ธรรมบัญญัติ ” ด้วย เป็นสิ่งเตือนใจว่าพระคริสต์กำเนิดเป็นคนยิวและถูกส่งมาเพื่อไถ่บาปให้ชาวยิวเป็นเบื้องแรก พระองค์เสด็จมาเพื่อคนของพระเจ้าจะได้รับความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายจิตวิญญาณและยินดีในมรดกทางจิตวิญญาณทั้งปวงของพวกเขา โดยทางพระเยซูเจ้าเท่านั้นที่พวกเขาจะได้รับมรดกจากพระบิดาในสวรรค์

ช่างเป็นพ่อที่ดีอะไรเช่นนี้

ข้าพเจ้ามักคิดถึงธรรมิกชนที่รักผู้จากไปชื่อไอวา นิวแมน ซึ่งเข้าร่วม Calvary ตั้งแต่เริ่มแรก ข้าพเจ้าเคยรักที่จะฟังคำอธิษฐานของเธอ เธอจะพูดว่า “ พระบิดาที่รัก . . . ” ข้าพเจ้ารักคำนี้จริงๆ เธอชื่นชมในสัมพันธ์สนิทที่สวยงามกับพระเจ้า เธอสัมพันธ์กับพระเจ้าในฐานะ “ พระบิดาที่รัก ” ของเธอ

ท่านไม่รู้หรือว่าความตายและการเป็นขึ้นจากความตายของพระคริสต์ทำให้ท่านได้มีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดสวยงามเช่นนี้ด้วย ?

นั่นคือประเด็นของเปาโลเมื่อเขาเขียนว่า

“ และเพราะท่านเป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว พระองค์จึงทรงใช้พระวิญญาณแห่ง
พระบุตรของพระองค์เข้ามาในใจของเรา ร้องว่า ‘ อับบา คือพระบิดา ’ ”

(กาลาเทีย 4:6)

ในข้อความนี้ เราเห็นภาพอันน่าพิศวงของการเกี่ยวข้องกับของตรีเอกานุภาพในชีวิตของผู้
เชื่อ : พระเจ้าพระบิดาส่งพระวิญญาณของพระบุตรของพระองค์เข้ามาในหัวใจของเรา
ข้อความตรงกันที่พบในโรม 8:15-16 บอกเราว่าพระวิญญาณของพระเจ้าเป็นพยาน
ร่วมกับวิญญาณจิตของเราว่าเราเป็นบุตรของพระเจ้า ความสัมพันธ์แบบนี้เป็นไปได้
เพียงเมื่อเรามีประสบการณ์การบังเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณอย่างสมบูรณ์เท่านั้น ดังที่พระ
เยซูเจ้าตรัสไว้

“ ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็น
วิญญาณ อย่าประหลาดใจที่เราบอกท่านว่าท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่ ”

(ยอห์น 3:6-7)

เมื่อเราบังเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณ เราได้รับฤทธิ์อำนาจที่จะเข้าสู่ความสัมพันธ์สนิทที่
อัศจรรย์กับพระเจ้าในรูปแบบที่เปาโลใช้คำว่า อับบา

อับบา เป็นคำที่แสดงความรักสำหรับ “ พ่อ ” เป็นคำอารามิก และถ้าท่านไปอิสราเอลใน
ปัจจุบัน ท่านจะได้ยินเด็กๆ ร้องเรียก “ อับบา อับบา ” พวกเขากำลังพูดว่า “ พ่อ พ่อ ”

พระเยซูเจ้ามักใช้คำนี้ ไม่สงสัยเลยว่าสาวกของพระองค์ได้ยินพระองค์ใช้คำนี้บ่อยมาก
ในชีวิตอธิษฐานของพระองค์จนพวกเขาไม่ได้แปลคำนี้เป็นภาษากรีก พวกเขารักษาการ
แสดงออกด้วยภาษาอารามิกเพราะพวกเขาต้องการยึดความอบอุ่นและความใกล้ชิดอย่าง
เดียวกับที่พระเยซูเจ้าทรงแบ่งปันกับพระบิดาของพระองค์

ช่างอัศจรรย์เพียงใดที่ได้รู้ว่าพระเจ้าต้องการความสัมพันธ์ด้วยความรักและส่วนตัว เช่นเดียวกันนี้กับเราในการเดินกับพระองค์ของเรา บ่อยครั้งที่เรามักจะมองพระเจ้าเป็น พระผู้สร้างผู้ยิ่งใหญ่ อยู่ห่างไกลและทรงฤทธานุภาพ แต่เป็นความตั้งใจของพระเจ้าให้ เราได้รู้จักพระองค์ในฐานะพระบิดาที่รักของเรา หรือแม้แต่ในฐานะพ่อของเรา

บางคนมองความคุ้นเคยเช่นนี้เป็นการไม่ให้ความเคารพ แต่เป็นพระเจ้าเองผู้ทรงเรียกเรา มาสู่ระดับความใกล้ชิดเช่นนี้ ข้าพเจ้าระลึกถึงเวลาที่ข้าพเจ้ามีโอกาสพบกับกลุ่มผู้เชื่อ ชาวอิตาลีในการประชุมอธิษฐาน เพื่อประโยชน์ของข้าพเจ้า พวกเขาอธิษฐานเป็น ภาษาอังกฤษ แต่แม้อย่างนั้นก็ตามพวกเขายังคงพูดถึงพระเจ้าในฐานะ *Papa* ตอนแรก ข้าพเจ้าคิดว่านี่เป็นเพียงการทำเหมือนเด็กเล็กๆ อย่างไม่เป็นทางการ แต่ช่วงเวลาของ การสะท้อนทำให้ข้าพเจ้าพิจารณาใหม่ มีความลึกซึ้งของความรักและความใกล้ชิดในคำ เรียกนั้นที่ฟังเป็นจริงตามพระคัมภีร์

น่าทึ่งเพียงใดที่พระเจ้าต้อนรับเราเข้าสู่การสถิตอยู่ของพระองค์ในฐานะลูกที่รักยิ่ง ไม่ใช่ในฐานะทาสที่ยืนตัวอด้วยกลัว นี่ไม่ใช่ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อและลูกที่ ควรจะเป็นหรือ ? เมื่อลูกของข้าพเจ้ามาเยี่ยม พวกเขาไม่ได้ยืนตรงทำความเคารพและ ตัวสันด้วยความกลัวในขณะที่คุยกับข้าพเจ้า พวกเขาไม่ได้เข้าหาข้าพเจ้าอย่างมีพิธีรีตอง ที่เสแสร้งและพูดว่า “ โอ คุณพ่อผู้น่ารัก ยอ โปรคให้ตามคำขอที่อ่อนน้อมนี้แก่ลูกของ ท่านวันนี้ ” แต่มักจะเป็นเหมือนเช่นนี้มากกว่า “ เฮ้ พ่อ ผมขอ 5 เหรียญ ผมไม่มีเวลา อธิบาย เอาให้ผมเดี๋ยวนี้เถอะครับและผมจะคืนให้ทีหลัง ”

พระเจ้าปรารถนาให้เวลาของเรากับพระองค์เป็นเวลาผ่อนคลายและฟื้นฟูหัวใจของเรา พระองค์ต้องการให้เราารู้สึกเหมือนอยู่บ้านกับพระองค์และเป็นอิสระและเปิดออกใน ความสัมพันธ์ของเรา เราน่าจะรู้สึกเช่นนั้นเพราะไม่ว่าอย่างไรก็ตามชีวิตของเราเป็น หนังสือที่เปิดออกต่อพระองค์ พระองค์ทรงรู้จักเรามากกว่าที่เรารู้จักตัวเอง

พระเจ้าไม่ได้ต้องการให้เรามีความสัมพันธ์ที่เย็นชา ห่างเหินและห่างไกลกับพระองค์ พระองค์ต้องการให้เรารู้จักความรักของพระองค์อย่างเป็นส่วนตัวในส่วนลึกสุดของหัวใจเรา คำเรียกใดก็ตามที่สื่อสารถึงความใกล้ชิดเช่นนี้เป็นที่ยอมรับอย่างสมบูรณ์ ไม่ว่าจะเป็ น “ พระบิดา ” “ พ่อ ” หรือแม่แต่ “ Papa ”

พ่อในอุดมคติ

พระเจ้าเป็นพระบิดาของเราในความรู้สึกที่บริสุทธิ์ที่สุด เป็นจริงที่สุดและศักดิ์สิทธิ์ที่สุด พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของเราในทางอุดมคติ พระเจ้าทรงช่วยเรา วัฒนธรรมที่เสื่อมทรามของเราได้ทำลายภาพลักษณ์พ่อในหัวใจของเด็กมากมาย นั้นช่างน่าเศร้า ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับพ่อผู้รักพระเจ้าของข้าพเจ้า ผู้ที่มักช่วยข้าพเจ้าให้สัมพันธ์กับพระเจ้าในทางที่ใกล้ชิดและยอดเยี่ยมมาก ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจกับคนที่ไม่สามารถสัมพันธ์กับความเป็นบิดาของพระเจ้าในชีวิตของพวกเขาเนื่องจากตัวอย่างที่เสื่อมทรามบางตัวอย่าง

ไม่ว่าประสบการณ์ของท่านเป็นอย่างไร พระเจ้าต้องการให้ท่านสัมพันธ์กับพระองค์ในความสัมพันธ์ที่สนิทที่สุด ใกล้ชิดที่สุด และให้รู้จักพระองค์ในฐานะพระบิดาที่รักและชอบธรรม พระบิดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ บริสุทธิ์และใสใจ พระวิญญาณของพระองค์ภายในหัวใจเราร้องว่า “ อับบา พ่อ พระบิดา ”

พระเจ้าสามารถมอบความรักของพระองค์ให้เรา ให้ความกรุณาและความดีงามของพระองค์แก่เราเพื่อเราจะรักพระองค์มากขึ้นและมากขึ้น นี่คื อจุดมุ่งหมายของพระเจ้าเพื่อมนุษย์ ชีวิตของท่านจะไม่มีวันสมบูรณ์จนกว่าจุดมุ่งหมายของพระเจ้าจะสำเร็จในท่าน ---จนกระทั่งท่านสัมพันธ์กับพระเจ้าอย่างใกล้ชิดและส่วนตัว จนกระทั่งเราพูดว่า “ โอ อับบา ” และรู้สึกจากหัวใจของเรา

คุณพ่อทั้งหลาย ท่านจำครั้งแรกที่ลูกของท่านพูดว่า “ พ่อ ” ได้ไหม ? มันช่างแตกต่างกันมาก ท่านเข้าใจได้อย่างไร ลูกสาวเล็กๆของข้าพเจ้าฉลาดมาก คำแรกที่เธอพูดคือ “ พ่อ ” ไข่แล้ว---ชัดเจนอย่างที่เห็นได้ ข้าพเจ้าหันกลับ ร้อง ตะโกน “ อะไรวะ ! ” ข้าพเจ้าเศร้าที่ไม่มีใครอยู่ใกล้เพราะใครจะเชื่อข้าพเจ้าล่ะ ข้าพเจ้าพยายามให้เธอพูดอีกครั้งและเธอก็ยิ้มหวานที่สุด อย่างรู้มากที่สุดให้ข้าพเจ้า---แต่เธอไม่พูดซ้ำ แต่ข้าพเจ้าได้ยืนยันมันในที่สุด เธอก็พูดคำนั้นต่อหน้าทุกคนและข้าพเจ้าก็รู้สึกตื่นเต้นมาก

ในวันนั้น เมื่อเราพูดเป็นครั้งแรก “ โอ อับบา ” และพระองค์ทรงได้ยินเรา พระเจ้าตื่นเต้น นี่เป็นการเริ่มต้นของความสัมพันธ์ซึ่งเราสามารถพูดจากหัวใจว่า “ เฮ้ นั่นคืออับบาของฉัน นั่นคือพ่อของฉัน ” ความอัศจรรย์ก็คือนี่เป็นเพียงการเริ่มต้นของความสมบูรณ์ของความสัมพันธ์สนิทของเรากับพระเจ้า

ทายาทของพระเจ้า

มันยิ่งใหญ่มากอย่างไม่สามารถเข้าใจได้ในการเข้าสู่ความสัมพันธ์กับพระเจ้าในฐานะอับบาของเรา นั่นไม่ใช่ตอนจบของเรื่อง เปาโลบอกเราว่า

“ เหตุฉะนั้น โดยพระเจ้า ท่านจึงไม่ใช่ทาสอีกต่อไป แต่เป็นบุตร และถ้าเป็นบุตรแล้ว ท่านก็เป็นทายาท ” (กาลาเทีย 4:7)

โดยการเข้ามาในความสัมพันธ์กับพระเจ้าในฐานะบุตรของพระองค์ พระวิญญาณของพระเจ้าที่อยู่ในหัวใจเราตอนนี้ร้องว่า “ โอ อับบา ” เรากลายเป็นทายาทของพระเจ้า เราเป็นทายาทของแผ่นดินนิรันดร์ของพระเจ้า

พระบิดาของเรารักเรามากจนพระองค์ทำให้เราเป็นทายาทของพระองค์ และการสืบทอดมรดกทางจิตวิญญาณนี้เป็นความตั้งใจของพระเจ้าให้เป็นพระพรที่แท้จริงและเป็นปัจจุบันในชีวิตเรา

บางคนทำความผิดพลาดในการคิดว่าผู้เชื่อต้องรอจนกว่าจะไปสวรรค์จึงได้ชื่นชมใน
มรดกของเขา แต่ไม่มีอะไรไปห่างไกลจากความจริง ไบเบิ้ลบอกเราว่าเครื่องหมายของ
แผ่นดินของพระเจ้าคือความชอบธรรม สันติสุข และชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์
(โรม 14:17) เราสามารถรับผลประโยชน์จากพระพรอันอัศจรรย์เหล่านี้ที่นี้และเดี๋ยวนี้
สันติสุขพระเจ้าที่เกินความเข้าใจทั้งปวงสามารถรักษาหัวใจและจิตใจของเราในตอน
นี้ วิญญาณของเราสามารถเต็มล้นด้วยความชื่นชมยินดีที่ไม่สามารถพูดออกมาได้และเต็ม
ด้วยศักดิ์ศรีในตอนนี้ เราสามารถมีประสบการณ์ในอิสรภาพจากความรู้สึกผิดและความ
กลัวเพราะเราถูกประกาศให้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อของเราในงานที่สำเร็จแล้ว
ของพระเยซูคริสต์

นั่นไม่ใช่ทั้งหมด เพื่อน

เหล่านี้เป็นเพียงบางส่วนของมรดกที่รุ่งโรจน์ของเราที่เป็นของเราแล้วเพราะพระเจ้าทำ
ให้เราเป็นทายาทรับมรดกร่วมกับพระเยซูเจ้า เราสามารถเข้าสู่สถานที่แห่งพระพรสูงสุด
เนื่องจากความรักและพระพรอันอัศจรรย์ของ “พ่อ” แห่งสวรรค์ของเรา

แต่นั้นยังไม่ใช่ทั้งหมด พระเยซูเจ้าตรัสว่ามีวันเวลาที่จะมาถึงเมื่อพระองค์จะตรัสกับคน
เหล่านั้นที่อยู่ข้างขวาพระหัตถ์ของพระองค์

“ ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักรที่
ได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลก ” (มัทธิว 25:34)

ข้าพเจ้าเป็นทายาทของพระเจ้า ข้าพเจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า ดังนั้น ถ้าพระบิดาของ
ข้าพเจ้าเป็นกษัตริย์แห่งจักรวาล นั่นทำให้ข้าพเจ้าเป็นเจ้าของชาวยิว

นั่นทำให้ท่านเป็นเจ้าของหรือเจ้าหญิงด้วย ทำให้ท่านเป็นทายาทของแผ่นดิน---แผ่นดิน
ที่พระเจ้าต้องการให้ท่านยินดีและแบ่งปันกับพระองค์ โลกที่ปราศจากการสิ้นสุด และ

หลังจากนั้นเท่านั้นที่จุดมุ่งหมายของพระเจ้าสำหรับมนุษย์จะบรรลุผลสำเร็จ เมื่อคนได้รับการช่วยกู้เข้าสู่ความสัมพันธ์สนิทสนมบุรณและเต็มเปี่ยมกับพระเจ้า

หัวใจของเราสามารถไหลล้นด้วยคำขอบพระคุณสำหรับความอบอุ่นและความมั่นคงที่เราารู้สึกในการรู้ถึงความรักและความห่วงใยอันไม่มีขีดจำกัดของพระเจ้าต่อเรา มันช่างให้กำลังใจในความรู้ที่มั่นใจว่าพระองค์จะดูแลเรา ใฝ่ดูเราและรักษาเราไว้ในความรักของพระองค์ เราสามารถดำเนินชีวิตด้วยความมั่นใจและแน่ใจว่าเรามีพระบิดาผู้ทรงอยู่เพื่อเรา หนุนหลังเราอย่างมั่นคงในทุกก้าวเดิน ให้กำลังใจมหาศาลแก่เราเพื่อเราจะเดินกับพระองค์ในความสดใหม่ของชีวิต

อับบาของเรายึดมั่นที่จะปกป้องเราจากการล้มลงและนำเราในสภาพไม่มีคำหนิมอยู่เบื้องหน้าการสถิตอยู่ของพระองค์ด้วยความชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง (ยูดา 24) พระองค์มอบความเป็นบุตรและการสืบทอดมรดกที่ไม่มีวันเสื่อมสลายแก่เราผ่านทางพระเยซูคริสต์ พระเจ้าของเรา ไม่ใช่เพราะเราสมควรได้รับ ไม่ใช่เพราะเราได้มันมา ทั้งหมดนี้เป็นไปได้โดยทางความเมตตาและพระคุณอันสิ้นเหลือของพระองค์เท่านั้น

ช่างน่าอัศจรรย์เพียงใดที่เมื่อเราบังเกิดใหม่แล้ว เราค้นพบว่าในทางที่ไม่เหมือนใคร เราเป็นทั้งคนมั่งคั่งทางจิตวิญญาณและเป็นสมาชิกราชวงศ์ในแง่ที่ดีที่สุดและจริงที่สุด เพราะเราเป็นลูกของพระเจ้า เราถูกทำให้เป็นเจ้าชายและเจ้าหญิงของแผ่นดิน เพราะสิ่งที่พระคริสต์ทำเพื่อเรา เราจะได้รับมรดกที่ไม่มีวันเสื่อมสลายและไม่เน่าเปื่อยและไม่มีวันจางหายไป---และกำลังรอทุกคนให้ชื่นชมตลอดชั่วนิรันดร์

บทที่ 14

พระคุณ : ความรับผิดชอบอย่างเดียวของเรา

ข้อสื่อสารของพันธสัญญาใหม่นั้นเรียบง่าย ตรงไปตรงมาและไม่ผิดพลาด เราได้รับความรอดโดยพระคุณพระเจ้าทางความเชื่อเท่านั้น ไม่ใช่บนพื้นฐานของการกระทำใด ๆ ที่เราได้ทำ ความรับผิดชอบอย่างเดียวของคริสเตียนคือเชื่อในความรักและพระคุณที่พระเจ้าประทานให้โดยไม่คิดมูลค่า

ข้อสื่อสารที่ชัดเจนนี้ตรงข้ามกับคำสอนของคนเหล่านั้นที่ต้องการให้เราวางใจในพระคริสต์และเชื่อฟังกฎเกณฑ์หรือปฏิบัติตามพิธีกรรม ผู้สอนเหล่านี้เรียกข้อสื่อสารของเขาว่าข่าวดูประเสริฐ แต่มันไม่ใช่ข่าวดีที่แท้จริงเลย พวกเขาอ้างว่าเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของพระเจ้า เราต้องทำงานอย่างเพียงพอ ธรรมเนียมปฏิบัติและการกระทำถูกวางไว้เคียงข้างกับพระคุณ เหมือนตัว 2 ส่วนของความชอบธรรม อย่างไรก็ตาม โดยตรงข้ามกับผู้สอนเหล่านี้ พันธสัญญาใหม่ยืนยันว่ามันไม่ใช่ธรรมเนียมปฏิบัติและการกระทำที่ทำให้ชอบธรรม แต่เป็นพระคุณพระเจ้าและการตอบสนองด้วยความเชื่อของเราเท่านั้นที่ทำได้

เรากำลังเผชิญกับสถานการณ์ ‘อย่างใดอย่างหนึ่ง’ ความชอบธรรมต้องมาด้วยความเชื่อในพระคริสต์เท่านั้น หรือไม่ก็ต้องมาโดยการรักษาธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ การขึ้นอย่างถูกต้องกับพระเจ้าโดยความเชื่อหรือความรอดโดยการกระทำเป็นเฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่ง เมื่อเราแสวงหาความชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า เราต้องเลือกทางเลือกของเราและต้องไม่มองหาพื้นที่ตรงกลางที่ประนีประนอม

อับราฮัมเป็นคนที่เพียงแค่อุบายพระเจ้า และพระเจ้านับว่าเขาชอบธรรม เรายืนอยู่บนพื้นฐานเดียวกับอับราฮัมและเป็นทายาทของพระพรและพระสัญญาเดียวกันกับที่เขาชื่นชม สถานะของสิทธิพิเศษนี้ได้มาด้วยความเชื่อเท่านั้น ไม่ใช่ด้วยความเชื่อฟังต่อหลัก

ปฏิบัติของธรรมบัญญัติหรือกฎเกณฑ์ใดๆ ถ้าเราแสวงหาจะเป็นคนชอบธรรมต่อพระ
พักตร์พระเจ้าโดยการกระทำของเรา มากกว่าโดยความเชื่อ เราจะพบตัวเองอยู่ภายใต้คำ
สาปแช่ง ไม่มีข้อยกเว้นสำหรับกฎนี้

ถ้าเราให้ธรรมบัญญัติเป็นความหวังของความมั่นใจต่อพระพักตร์พระเจ้าของเรา ทาง
เดียวเท่านั้นที่เราสามารถรู้จักความมั่นคงก็คือการรักษาพระบัญชาทุกข้ออย่างไม่มี
ข้อผิดพลาดเลย ดังที่เปาโลเขียนว่า

“ เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งพึงการประพฤติตามธรรมบัญญัติก็ถูกแช่งสาป เพราะ
พระคัมภีร์เขียนไว้ว่าทุกคนที่มีได้ประพฤติตามข้อความทุกข้อที่เขียนไว้ใน
หนังสือธรรมบัญญัติก็ถูกแช่งสาป ” (กาลาเทีย 3:10)

นี่หมายความว่าเราไม่มีวันรู้จริงๆ ว่าเราได้รับความรอดแล้วหรือยังจนเมื่อเราตาย และ
ใครจะสามารถดำเนินชีวิตด้วยแรงกดดันเช่นนี้ได้เล่า ?

ลองจินตนาการว่าท่านดำเนินชีวิตอย่างดีพร้อม รักษาพระบัญชาทุกข้อ ไม่เคยทำอะไร
ผิดเลย วันหนึ่ง ท่านตัดสินใจข้ามถนนในขณะที่สัญญาณเดินได้ติดอยู่ ทันใดนั้น
คนขับรถคนหนึ่งขับฝ่าไฟแดงและชนท่านล้ม ในขณะที่ท่านมองดูรถของเขาวิ่งผ่าน
ท่านไป ท่านยกกำปั้นและคำพุดสุดท้ายของท่านก่อนที่จะจากโลกนี้ไปคือคำวินิจฉัย
ของท่านต่อนิสัยการขับรถของเจ้าคนโง่ นั่น ในการกระทำเล็กๆ อันเดียวนั้น ท่านพลาด
จากเป้าหมาย ท่านตกจากความสมบูรณ์ ท่านทำบาป---และไปเบื่อบอกว่าค่าจ้างของ
บาปคือความตาย

ท่านอาจสามารถรักษาพระบัญชาของพระเจ้า 9 ข้อได้อย่างสมบูรณ์ แต่ถ้าท่านทำไม่ได้
ในข้อ 10 ท่านก็พลาดเป้าหมาย ท่านทำบาป และข่าวร้ายก็คือเว้นแต่ท่านจะรักษาธรรม
บัญญัติทั้งหมดและทำทุกอย่างที่เขียนไว้ในนั้น ท่านก็มีความผิด ไม่สำคัญว่าท่านฝ่าฝืน
ธรรมบัญญัติข้อใด เพียงแค่ความล้มเหลวครั้งเดียวก็ทำให้ท่านตกแล้ว

ดังนั้น ท่านไม่มีโอกาสเลยที่จะถูกประกาศว่าชอบธรรมบนพื้นฐานของความดีของท่าน
ท่านไม่มีโอกาส ท่านพลาดเป้าหมายแล้ว ทั้งหมดที่ท่านสามารถคาดหวังได้คือคำ
สาปแช่งของธรรมบัญญัติ การทำให้ชอบธรรมโดยการกระทำดีเป็นสิ่งที่เป็นไปได้
เพราะขึ้นอยู่กับความพยายามของมนุษย์ที่ไม่สมบูรณ์ การรักษาธรรมบัญญัติเป็นทาง
แห่งคำสาปแช่ง

ในทางตรงข้าม ช่องทางของความชอบธรรมและพระพรที่แท้จริงคือทางแห่งความเชื่อ
เพราะไม่ได้ขึ้นอยู่กับความพยายามของท่าน แต่ขึ้นอยู่กับพระเมตตาอันยิ่งใหญ่และ
พระคุณอันมากล้นของพระเจ้าต่อท่านในพระเยซูคริสต์ แม้ท่านจะพลาดจากเป้าหมาย--
-แม้ท่านล้มเหลวที่จะเป็นคนชอบธรรมโดยความพยายามของตัวเอง---พระเจ้าทรงทำให้
ท่านชอบธรรมในพระบุตรของพระองค์ พระเยซูเจ้ารับความรับผิดชอบสำหรับความ
ไม่สามารถทำตามมาตรฐานของพระเจ้าของท่าน และจ่ายไถ่โทษที่ท่านเป็นหนี้แต่ไม่
สามารถจ่ายได้ พระองค์ทรงให้ความชอบธรรมที่สมบูรณ์ของพระองค์แก่ท่านถ้า
เพียงแต่ท่านจะเชื่อในพระองค์และวางความเชื่อของท่านในพระองค์ และตอนนี้ เมื่อถูก
ทำให้ถูกต้องกับพระเจ้าโดยทางพระองค์แล้ว ท่านก็เป็นผู้รับผลประโยชน์ของพระพร
อันอัศจรรย์ทั้งปวงของพระเจ้า

ความผิดพลาดที่น่าเศร้า

หนึ่งในความผิดพลาดที่น่าเศร้าที่สุดที่คริสตจักรสามารถทำได้ก็คือการเน้นที่การกระทำ
ที่ผู้เชื่อควรทำเพื่อพระเจ้า ก็ครั้งแล้วที่ท่านได้ยินคำเทศนาที่ประณามและรุนแรงที่บอก
ท่านว่า “ ท่านต้องอธิษฐานมากขึ้น ท่านต้องให้มากขึ้น ท่านต้องเป็นพยานมากขึ้น
อ่านไบเบิลมากขึ้นหรือรับใช้พระเจ้าในคณะกรรมการบางคณะมากขึ้น ” บ่อยครั้ง
เพียงใดที่ท่านไปคริสตจักรเพื่อการหนุนใจ แต่ได้ยินเพียงเรื่องความล้มเหลวของท่าน
และพระเจ้าผิดหวังกับท่านเพียงใด ?

สิ่งสุดท้ายที่ข้าพเจ้าต้องการคือให้ใครบางคนวางภาระหนักลงบนข้าพเจ้าเกี่ยวกับความ
ล้มเหลวของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าต้องทำบางสิ่งมากขึ้น ไม่มีใครจำเป็นต้องบอก
ข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้าอธิษฐานไม่พอหรืออ่านไบเบิลไม่พอหรือถวายแด่พระเจ้าไม่พอ
ทั้งหมดที่ข้าพเจ้าได้จากข้อสื่อสารเช่นนี้คือความรู้สึกผิดมหาศาล ความสับสนของ
ข้าพเจ้าเพิ่มขึ้นเพราะข้าพเจ้าต้องการรักพระเจ้ามากขึ้นจริงๆ อยากอธิษฐานมากขึ้น
อยากมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับพระเจ้า เมื่อเราวางการมุ่งเน้นของเราบนเรื่องของความ
ล้มเหลว เราก็จบลงด้วยการสร้างคริสเตียนที่พ่ายแพ้และท้อแท้ ผู้ยอมแพ้และออกจาก
การวิ่งแข่ง

ช่วงเป็นข้อสื่อสารที่แตกต่างไปอย่างยิ่งเมื่อเราหันมาหาพันธสัญญาใหม่ มันไม่ได้เน้น
ในสิ่งที่เราต้องทำเพื่อพระเจ้า แต่เน้นในสิ่งที่พระเจ้าทรงทำแล้วเพื่อเรา สิ่งที่เราสามารถ
ทำเพื่อพระเจ้าไม่มีวันเพียงพอ ความพยายามของเราเพื่อความชอบธรรมมักถูกทำให้
เสื่อมเสียโดยความไม่สมบูรณ์ของเรา แต่สิ่งที่พระเจ้าทรงทำเพื่อเรานั้นสมบูรณ์
สวยงาม ครบถ้วนและน่าพิศวง ช่างน่าเศร้าที่เรากลับสมการและพูดมากเกี่ยวกับความ
รับผิดชอบของเราแทนที่จะพูดถึงพระคุณห้ศรรยย์ของพระเจ้า นี่คือเหตุผลที่เราเห็น
คริสตจักรจำนวนมากกำลังจะตายไป เราไม่ต้องการให้ใครมาเตือนเราถึงความล้มเหลว
ของเรามากเท่ากับที่เราต้องการให้ใครบางคนแสดงให้เราเห็นทางออกจากสถานการณ์
ยากลำบากของเรา เราต้องการพระคุณ ไม่ใช่ความรู้สึกผิด

หน้าที่ของท่าน

พระเจ้าให้ความรับผิดชอบง่ายๆ อันเดียวแก่ท่าน : ให้เชื่อในพระสัญญาของพระองค์
ท่านสามารถชื่นชมในพระพรแห่งความสัมพันธ์กับพระเจ้า แม้ว่าท่านอาจไม่ได้อธิษฐาน
มากพอ หรือให้มากพอ หรือเสียสละมากพอ เพราะความเชื่อของท่านในสิ่งที่พระเจ้าได้
ทำเรียบร้อยแล้วเพื่อท่าน

พระเจ้าทำให้พระเยซูเจ้าบาปเพื่อท่านเพื่อว่าท่านจะถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าโดยทางพระองค์ พระเยซูเจ้ามอบความชอบธรรมของพระองค์ให้ท่านเมื่อท่านวางความเชื่อและความวางใจของท่านในพระราชกิจที่พระองค์ทรงทำเพื่อท่าน พระราชกิจของพระองค์คือพระคุณที่ปวง

เปาโลเริ่มจดหมายของเขาถึงชาวกาลาเทียด้วยคำแสดงความนับถือ “ ขอให้พระคุณดำรงอยู่กับท่าน ” เขาจบจดหมายด้วย “ คู่ก่อนพี่น้องทั้งหลาย ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้าของเราจงสถิตอยู่กับวิญญาณจิตของท่านทั้งหลายด้วยเถิด อาเมน ” การอวยพรของเขาใช้วลีที่ลึกซึ้งของความหมายโดยการเน้นที่พระคุณอันดีเยี่ยมของพระเจ้า พระคุณของพระเยซูเจ้า---ไม่ใช่ธรรมชาติของโมเสส---เป็นความจำเป็นมากที่สุดของชาวกาลาเทีย การเดินในฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณของพระองค์ไม่ใช่ในความพยายามที่ไร้ผลของเนื้อหนัง เป็นการทรงเรียกของเขาทั้งหลาย

ชาวกาลาเทียตอบสนองอย่างไร ? มันไม่ได้ถูกบอกไว้ นี่อาจเป็นเพราะคำถามที่ตั้งขึ้นถามในกาลาเทียมักเป็นคำถามเปิด ท่านจะพึ่งในความชอบธรรมของตนเองหรือท่านจะวางใจในการจัดเตรียมด้วยพระเมตตาของพระเจ้า ? ท่านจะคงอยู่ในข้อสื่อสารเรียบง่ายของความรอดโดยพระคุณทางความเชื่อหรือไม่ ? หรือท่านจะเพิ่มเติมรายการของการกระทำอันชอบธรรมของท่านเข้าไปในงานที่ทำสำเร็จแล้วของพระคริสต์ ? ท่านจะเดินในเนื้อหนังหรือในพระวิญญาณ ? ท่านจะสรรเสริญในกางเขนของพระคริสต์เท่านั้นหรือไม่ ? หรือท่านจะแสวงหาการยอมรับและรางวัลของโลกนี้เพื่อว่าท่านอาจรับเกียรติในเนื้อหนังของท่าน ?

เหล่านี้คือประเด็นที่ผู้เชื่อทุกคนในทุกยุคสมัยต้องปล้ำสู้ คำตอบที่ท่านยึดมั่นจะบอกความแตกต่างระหว่างสันติสุขและความกลัว ความเย่อหยิ่งและความถ่อมใจที่แท้จริง และชีวิตจิตวิญญาณและความตาย

ขอให้ท่านยืนมั่นโดยไม่หวั่นไหวเพื่อพระคุณของพระเยซูคริสต์ ขอให้ท่านไม่ถูกผลัก
โดยความปรารถนาที่หลอกลวงเพื่อเอาใจมนุษย์ ขอให้ท่านมีใจของสวรรค์มากจนท่าน
เป็นคนดีที่ยิ่งใหญ่ในโลก ยึดถ้อยคำแห่งชีวิตในโลกที่มีดและสิ้นหวัง และขอให้ท่าน
ได้รับเกียรติในสิ่งที่พระเยซูเจ้าทรงทำเพื่อท่านและในสิ่งนั้นเท่านั้น